

Tình Yêu Hoàng Tộc

Contents

Tình Yêu Hoàng Tộc	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2 : I Don't Want	7
3. Chương 3 : Can't Leave	10
4. Chương 4 - 8	14
5. Chương 9 : Stupid Man	17
6. Chương 10 - 15 : The Death	23
7. Chương 16	26
8. Chương 17	30
9. Chương 18	33
10. Chương 19 - 20	39
11. Chương 21 : Meet You	41
12. Chương 22 : Where Are You ?	45
13. Chương 23 : Hatred	50
14. Chương 24 - 25 : Can We Love Again	58
15. Chương 26 : Restart	61
16. Chương 27 : Just We Can Say	65
17. Chương 28 : You Belong With Me	69
18. Chương 29 : Tôi Không Phải Tiểu Uy	74
19. Chương Kết : Finish!no?	81

Tình Yêu Hoàng Tộc

Giới thiệu

Disclaimer: Các nhân vật trong fic là chính họ nhưng cuộc đời họ trong fic thuộc về negi Warning: Tro

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-hoang-toc>

1. Chương 1

Hoàng cung vốn là chốn mong ước của bao người nhưng cũng là nơi u tối và bất hạnh với bao người .Vậy nhưng lại rất nhiều cô gái chàng trai mong ước được thử đến với nó .Một nơi xa lạ , đầy lễ nghi rắc rối .Nhưng chuyện này với con em hoàng tộc lại là chuyện bình thường .Con cháu của những thành viên trong hoàng tộc sống cùng nhau tại một căn biệt thự lớn trong một khuôn viên rộng .Mỗi phòng riêng biệt rộng đến cả trăm cả nghìn mét .

Khu biệt thự Hoàng tộc khu vực phía đông là của vua và các thái phi , hoàng hậu , hoàng thái hậu

Khu vực phía Tây là khu nhà dành cho con cháu hoàng tộc :Hoàng thái tử và các anh chị em

Phía Bắc và Nam là các khu nội các .

“Thời điểm hiện tại , chính phủ đang bỏ phiếu cho chức chủ tịch thượng nghị viện .Các ứng cử viên ở cả hai đảng đều rất cố gắng chạy đua . Đảng quốc dân , đảng cộng hoà”.....-Bản tin thời sự buổi sáng

Trong căn phòng rộng lớn mà trống trải , Vương tử - Hoàng thái tử của đảng quốc dân đang theo theo dõi thời sự.Bữa sáng được mang tới nhưng Vương Tử chẳng hề đụng tới .Một bàn ăn đầy những thức ăn được “đo đạc” kĩ lưỡng thành phần dinh dưỡng đã trở thành cảnh tượng quá quen thuộc vào mỗi buổi sáng , trưa chiều không chỉ của Vương tử mà còn là của Á Luân , Tiểu Huân , Meimei , Nhu triết .Tiểu út và Ngao khuyển .Tuy nhiên , Vương Tử là thái tử nên khu vực ở cũng cách xa những thành viên còn lại . Đơn giản vì họ gọi Vương Tử là bề trên .Để cũng đến một tuần Vương tử chẳng nói câu nào .Lịch học tập , “ huấn luyện chính trị” , ...tất cả đều trở thành một gánh nặng .Nó khiến một cậu bé năm tuổi có suy nghĩ chín chắn như một người lớn cho đến tận bây giờ .Cuộc sống bận rộn chẳng muốn ai làm bạn ngoài sách , thả thả trò chuyện với Á Luân -Vương Tử .Cũng chính vì thế mà Vương Tử trở nên kiêu ngạo và luôn ỉn là đúng .Người duy nhất hiểu được những cảm nhận của Vương tử có lẽ chỉ có Tiểu Huân thôi

Còn với Á luân , cuộc sống vẫn là những gam màu thật tuyệt .Một ngày mới , thêm những người bạn là những con người bình thường .Chỉ mong có một ngày được cùng tụ tập và đi chơi thật xa .

Cư như vậy .Họ , những người được coi là “hoàng thân, con cháu thừa kế” học riêng tại một ngôi trường cho thượng lưu , trong một khu lớp đặc biệt .Chưa đến mười người nhưng hưởng một chế độ giáo dục có thể nói cao cấp nhất.....

Nhưng đâu đó tại một gia tộc cũng thuộc hoàng gia nhưng không cùng chung sống .Gia tộc họ Thẩm .Một gia tộc có truyền thống võ thuật lâu đời .Trong gia phả hoàng thất .Gia tộc họ Thẩm có nhiều công lao với quốc gia và luôn được coi trọng .Vậy nhưng đứa con gái duy nhất của gia tộc lại là một người vô cùng kì dị .Nếu không muốn nói là có người anh trai quá hoàn hảo . Vẫn đang hè nên Guigui -Thẩm Khiết(tiểu khiết) không phải tới trường .Trời chưa sáng ,Huge cùng những môn sinh của Thẩm gia đã luyện tập võ thuật chăm chỉ trong khi Tiểu Khiết..Cũng dậy sớm như mọi người nhưng đan gò dưới gốc cây gần đó cầm đèn pin đọc truyện tranh .Huge bực mình

Huge : Tiểu khiết , em có chịu tập tành không đây

Tiểu khiết nhìn lên bằng vẻ lạnh lùng nhưng chắc nịch : Em cá với anh là bài quyền anh vừa tập em có thể làm lại được ...Nên em không thích học

Huge nhìn Tiểu Khiết không tin tưởng vì những môn sinh nam ưu tú ở đây còn chưa nhớ hết .Nhưng màn “trình diễn của “ Tiểu Khiết khiến Huge cũng như các môn đồ cũng phải ngạc nhiên

Có lẽ vì thế mà người ta vẫn nói “ tiểu khiết kì cục”

Đồng hồ điểm tám giờ sáng , Tiểu Khiết chạy như bay ra trạm xe buýt.Mặc dù ba Tiểu khiết chỉ định người đưa đón nhưng Tiểu Khiết ghét điều đó .Nó làm Tiểu Khiết thật yếu đuối và khác lạ trong mắt người khác .Chưa nói chuyện cốt tủy ra ngoài đi làm thêm .Chuyện kinh thiên động địa Tiểu Khiết tròn 18 tuổi năm ngoái .Cô đã trở thành người của đảng cộng hoà khi đủ quyền công dân .Cha mẹ phản đối kịch liệt nhưng Tiểu Khiết không quan trọng chuyện đó .Tự do luôn là thứ được đặt lên hàng đầu .: “ con thích theo đảng cộng hoà, con không thích phải cúi chào những người cũng chỉ là công dân như mình ..”

Nhưng chẳng phải vô duyên hầy hữu tình mà ngày mai , tất cả các gia tộc cùng thành viên trong gia tộc phải diện kiến Vua , Hoàng hậu và các hoàng thái tử , con cháu khácVì vậy nên cả ngày hôm đấy .Tiểu Khiết bị mẹ bắt ngồi nghe “ cách ứng xử “ , rồi bắt mặc trang phục truyền thống.. Ôi thật là địa ngục .Tất cả như địa ngục với Tiểu Khiết .Nhưng dù sao thì cũng tìm ra cách đối phó rồi .

Trời vừa sáng .Huge đã gõ cửa phòng Tiểu Khiết như giáng đòn

Huge nói như la lên : Tiểu khiết , dậy ngay , không dậy có chuyện xảy ra đấy.....

Gọi một thôi một hồi thì Tiểu khiết mới trả lời bằng giọng đối phó xen phần “lú lo:

Tiểu khiết:Ca ca à ... Tiểu khiết đang trang điểm đây mà , xong ngay thôi...

Tiếng thúc dục của Huge không còn nữa .Còn thực ra trong phòng .Tiểu khiết đang gò chơi “game”.Vì thực ra cô đâu biết trang điểm gì , hơn nữa .Trang phục dạ hội và truyền thống rất khó chịu .Không phải đi thêm giày cao gót .Mà Tiểu Khiết thì chưa đi chúng bao giờ.Chín giờ sáng là lịch hẹn diện kiến nhà vua và Hoàng tộc .Hôm nay là buổi gặp thân mật , tất nhiên không có sự tham gia của báo giớiTám giờ , vẫn chưa thấy Tiểu khiết xuống thì Huge lên gọi cô em gái

Huge: Đừng nói là em vẫn trang điểm đấy , xe chuẩn bị xong rồi , ba mẹ và anh đi trước .Lát nữa chú Lưu sẽ đưa em tho sau .Nhanh lên đấy

Tiểu khiết áp sát vào cửa nghe động tĩnh : “ yach , họ đi rồi , thế là không phải mặc trang phục ngớ ngẩn này nữa ...”

Tám giờ bốn mươi lăm phút , ba mẹ Tiểu Khiết và Huge đang sốt ruột chờ ở sân sau chuẩn bị vào điện diện kiến chưa thấy Tiểu Khiết đâu thì .

Mẹ Tiểu Khiết nói như la lên : Trang phục mẹ chuẩn bị cho con đâu mà .. (tay chỉ vào quần áo Tiểu khiết) ...Quần Jean , áo sơ mi ... con định làm trò

Huge thấy mẹ giận thì chữa cháy cho Tiểu Khiết : Không sao đâu mẹ ạ , như vậy trông tự nhiên hơn chứ thế kia Tiểu Khiết mặc không quen gây họa thì còn rắc rối hơn

Cha Tiểu Khiết thì không nói gì .Cũng may có Huge nên mẹ mới nguôi đi .Cả gia tộc Thẩm gia gồm bốn thành viên đại diện tiến vào .Hôm nay có khá đông các gia tộc khác nữa .Phải nói là như hội chợ thời trang .Các tiểu thư và thiếu gia đều trông thật sang trọng , lịch lãm và quý phái .Nhưng cũng phải thú thực trong đám “ thiếu gia “ không ai sánh với Huge của dòng họ Thẩm –văn võ song toàn . Đúng như dự đoán thì các vị tiểu thư xúm tới bắt chuyện Huge trong khi Huge thì cố lảng đi nơi khác .Còn Tiểu Khiết thì nhìn xung quanh căn phòng chờ rộng lớn ...Tất cả mọi người xếp thành hai hàng dài nghênh đón hoàng tộc .Sự xuất hiện của : Vua , Hoàng hậu , thái phi , thái tử và các anh chị em họ

Uy nghi nhưng cũng nghe những tiếng xuýt xoa của cả các “ cô gái và chàng trai “ trước sự xuất hiện của “ những người thừa kế. Đặc biệt là hoàng thái tử . Cứ thế họ đi đến đâu là hai hàng người cúi rạp người xuốngCho đến khi họ lên phía trên .Bỗng hoàng đế Tử Trực hỏi Tiểu Khiết –Cô gái duy nhất không cúi chào và mặc trang phục có thể nói là “ thường dân đậm chất”

Tử Trực : Con gái Thẩm Gia đúng không , vì sao lại không đáp lễ vậy-Tất cả mọi người nhìn về phía Tiểu Khiết .Tiểu Khiết thì chẳng thấy sao .Trong khi ấy mẹ cô như đang sôi máu lên vì đứa con gái bất trị của mình

Tiểu Khiết thản nhiên đáp : Xin lỗi đức vua , cháu theo đảng cộng hoà , vì hôm nay cha mẹ bắt đến điện kiến thì cháu đến thôi ạ .Nên cháu nghĩ đã là người trong hoàng tộc cả cần gì phải câu nệ chuyện đó

Câu nói của Tiểu Khiết khiến những con cháu dòng tộc khác dỗi cứ nhìn chằm chằm mà bàn tán

-Cô ta nghĩ mình là ai chứ, không phải cao thấp là gì sao , gia tộc họ Thẩm danh giá mà nuôi dạy con như thế à ...

Nhưng trái ngược với sự khó chịu của mọi người kể cả hoàng hậu và hoàng thái hậu thì vua Tử Trực khẽ cười nghĩ thầm rồi bàn qua chuyện khác : “ con gái Thẩm gia , rất cá tính khác lạ Đúng là con gái Thẩm Gia”.

Trong khi đó .Hoàng thái tử Vương Tử thì từ hàng ghế trên nhìn xuống Tiểu Khiết dù Tiểu Khiết chẳng biết : Cô ta dám làm thế sao , thật ngạo mạn , nhưng chưa ai trong cung làm thế cả , đến phụ thân cũng không trách cô ta”

Vương Á Luân thì chú ý tới Tiểu Khiết từ khi mới bước vào .Một cô gái khác tất cả những người trong khán phòng này.Trang phục , khuôn mặt cho đến cách ứng xử phải nói là “ rất đặc biệt “

Với các quận chúa thì họ chẳng có phản ứng gì dù Meimei có thì thầm với Nhu Triết : Chị chẳng thích cô ta ...”

Buổi sáng hôm ấy qua đi thật nhanh .Bữa trưa là tiệc đứng tại cung phía Đông .Tất cả mọi người hoà trong không khí trang nghiêm của buổi tiệc .Dàn nhạc dân tộc .Tiếng hoà âm khiến Tiểu Khiết đau hết cả đầu .Vốn ghét nghệ thuật nghe thứ âm nhạc cũng chỉ như “đàn gảy tai trâu”.Tiểu Khiết rời khỏi bữa tiệc ra sau hồ nước lớn .Hắt xì hơi liên tục Chắc tại dị ứng mùi nước hoa trong đó.Theo như những gì Tiểu Khiết cảm nhận thì có thể gọi đó là thứ “ hương thơm “ của giai cấp thượng lưu.Khăn ăn trong balô .Tiểu khiết xì một hơi rồi vứt đồng giấy ấy .Bên kia hồ có ai đó đang nói chuyện thì phải .Là hoàng thái tử Vương Tử và tiểu thư thượng nghị sỹ Tiểu Huân

Vương Tử : Lâu rồi anh không gặp em , tại lịch trình dày đặc .Mai chúng ta đi chơi được không .Thoát khỏi nơi tù túng này

Tiểu Huân nhìn Vương Tử tinh nghịch : Anh nói vậy nhé ...

Thế là hai người nhìn nhau cười rất tươi .Tiểu Khiết thấy tất cả cười khẩy nói một mình

Tiểu Khiết : Tên khùng giả tạo ? Thấy Đại nha nói hắt lạnh lùng không nói chuyện với con gái , long lanh mà rạng ngời .Nhìn từ trên xuống dưới chẳng hơn Ca Ca nhà mìnhXem ra cũng biết tán

Tiểu Khiết nói chưa hết câu thì đằng sau có tiếng cười đáp lại khiến Tiểu Khiết giật mình .Là Vương Á Luân

Á Luân : Vương Tử vốn như vậy mà , cậu ấy sống nội tâm lắm .Còn đẹp hay xấu hơn anh trai cô thì còn chưa biết mà

Tiểu Khiết quay lại nhìn Á Luân chăm chăm không thèm trả lời bỏ đi. Á Luân cứ thế đi theo sau mà không thể ngừng cười .Chưa cô gái nào nói chuyện với Á Luân như thế

Á Luân tiếp lời: Cô không sợ gia tộc của cô sẽ có chuyện sao.Hành vi của cô vừa này khiến hoàng hậu và hoàng thái hậu không vừa ý chút nào.Tiểu khiết quay lại mắt tròn xoe khiến Á Luân như càng chú ý đến cô gái này

Tiểu khiết như là Á Luân mất hứng : “ Vậy sao ? thật nhàm chán ...”

Khung cảnh tráng lệ , uy nghi cung điện không làm Tiểu Khiết sợ .Cô tò mò đi hết từ cung phía đông sang cung phía Tây . Cung phía đông theo kiến trúc cổ kính làm cho người ta hồi tưởng lại một quá khứ .Về một góc nào đó .Rất kì lạ .Còn cung điện phía tây theo phong cách hiện đại mà phong cách .Thật tốt khi ở một nơi đây tiện nghi như vậy .Hồ bơi , spa, sân bóngĐây như một thế giới thu nhỏ nhưng nếu để lựa chọn thì Tiểu Khiết vẫn muốn là một người bình thường , tự do hơn là sống trong cái “ mô hình “ này .Tiếng chuông điện thoại reo khi Huge báo cho Tiểu Khiết trở về đại sảnh

Tiểu Khiết rời khỏi không gian rộng lớn của cung điện

phía tây mà không hay Á Luân đi theo sau

Đầu đó trong căn phòng làm việc của hoàng đế Vương Tử Trực .Cuộc nói chuyện của hoàng đế, hoàng hậu ,hoàng thái hậu và cha mẹ Tiểu khiết .Một chuyện kinh thiên động địa sắp xảy ra

Trực : Hẳn như di chúc hoàng đế đời thứ 11 đã nói .Trong lịch sử .Gia tộc họ Thẩm nhiều quan tướng giúp sức gây dựng .Vì vậy nên cháu gái đời thứ 21 của gia tộc sẽ hứa hôn cho Hoàng tộc .Hoàng thái tử

Cha mẹ Tiểu Khiết cũng đồng ý với chuyện này .Nhưng có vẻ như hoàng thái hậu không đồng ý cho lắm .Cũng dễ hiểu , vì hành động vừa này cũng như ...Hoàng thái hậu vốn muốn cho Tiểu Huân và Vương Tử là

một cặp ...Nhưng không thể làm trái di trúc nên cũng đành vậy .Nhưng bà tin là Tiểu Khiết sẽ không thể lọt vào mắt Vương Tử .Ngang bướng như vậy

Xế chiều .Mọi người tập trung tại gian chính để chuẩn bị xem màn thi bắn cung của các Hoàng thân .Vương Tử lần này cũng tham gia .Thực ra là không thích nhưng Tiểu Huân muốn vậy nên

Tất cả đã vào vị trí chuẩn bị .Anh trai Tiểu Khiết là Huge cũng tham gia .Vì thế nên Tiểu Khiết cũng tới xem .Lượt thi đầu tiên là của Huge và Tiểu Út .Huge chẳng khó khăn vượt qua .Nhưng cha Tiểu Khiết nói gì đó mà khi đấu với Á Luân mà Huge lại bắn không trúng .Tiểu Khiết biết , Huge chưa bao giờ như thế cả , rõ ràng là Huge nhường Á Luân .Tiểu Khiết không thể chịu nổi chuyện ấy .Huge vốn hiền lành nên chẳng nói gì nhưng như vậy còn đâu là uy nghi gia tộc Thẩm .Tiểu Khiết tự mình ứng cử là người tiếp theo bắn với đội của Á Luân trong con mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người , trừ Huge ra .Hai anh em học võ từ nhỏ đã quá hiểu nhau rồi.Nhưng nó khiến cha mẹ Tiểu Khiết bức mình .Tiểu Khiết tự tin tiến đến chỗ cây cung nhìn Á Luân tức tối .Còn Á Luân thì thấy rất thú vị khi một đối thủ là nữ như vậy .

Tiểu Khiết nói chỉ đủ ình Á Luân nghe thấy: Anh nghĩ mình thắng anh trai tôi à , nhầm rồi

Á Luân mỉm cười .Một nụ cười khiến những “ khán giả “ nữ đứng tim .Phập , mũi tên đi về phía đích . Ô 9 điểm , đây là thành tích đáng gờm vì trời khá tối và khoảng cách cung xa hơn so với tiêu chuẩn thi đấu .Tiếp theo là đến Tiểu Khiết .Chậm rãi bước đi và10 điểm , là ô 10 điểm , nụ cười đắc thắng trên môi .Á Luân không bức tức mà lại cười rất tươi .Giỏi hơn mình nghĩ(á luân ý trong lòng).

Tiếp theo là lượt bắn của Vương Tử và Tiểu Khiết do Á Luân thua .Vương Tử không mấy khó khăn trong việc đạt mười điểm .Nhưng Anh không muốn đối thủ là một cô gái , chẳng thú vị chút nào

Vương Tử : Tôi không thích đấu với con gái , như vậy chẳng vui chút nào khi chiến thắng

Tiểu khiết không thể bình tĩnh khi một người coi thường mình như vậy: Anh nói cái gì chứ thái tửAnh còn chưa đấu mà ... khinh người cũng...

Chưa nói hết câu thì mũi tên của Vương tử đã trúng đích khiến cho Tiểu khiết cũng ngỡ ngàng.Và tất nhiên , thành tích của Tiểu Khiết sẽ kém hơn Vương Tử - người được đào tạo bắn cung khi mới 5 tuổi

Trên đường đi về , Tiểu Khiết hết xoay bên nọ rôdi bên kia : thằng cha đáng ghét , sao hấn lạiChết đi còn hơn ...

Sáng hôm sau .Tiểu Khiết như thường lệ lại tự mình tới trường .Trường ACADEMY luôn khai giảng sớm .bao giờ ngày đầu tiên cũng phải làm bài kiểm tra chất lượng.Vừa tới trường Tiểu Khiết đã lao tới chỗ anh bạn à không cô bạn chí cốt mới đúng “Đại nha”.Họ nói hết chuyện nọ tới chuyện kia .Tất nhiên có chuyện chết tiệt ngày hôm qua .Nhưng chưa kể hết thì đã bắt đầu thi

Giờ tan trường .

Đại Nha thì rất bức mình với chuyện làm sai hai câu trong bài trong khi chuyện hi với Tiểu Khiết thì thật “nhàm chán”.Họ chia tay nhau vì Đại Nha phải đi làm thêm.Một chiếc xe thể thao vàng chói lọi cùng chủ nhân của nó đang chờ đợi .. là Tiểu Khiết , chờ Tiểu Khiết . Đám con gái thì la hét không ngừng .Là hoàng thân Á LuânLà anh ấy .

Tiểu Khiết thì không quan tâm chuyện ấy nhưng dường như người gây ra chuyện này lại không cho Tiểu Khiết là người ngoài cuộc

Á Luân kéo tay Tiểu Khiết lên xe trong khi Tiểu Khiết cũng chẳng hiểu chuyện gì xảy ra : “ cái thằng điên này , anh muốn chết hả ,?”

Á Luân đeo chiếc kính đen vào cười ngạo nghễ: Anh bắt cóc em , Cô bé kì cục

Tiểu Khiết bỗng nhiên nhắm nghiền mắt lại như ngất đi vậy .Thất vậy Á Luân dừng xe qua sang xem Tiểu Khiết bị gì thì bộp .Một cú đâm trúng bụng khiến Á Luân vừa đau vừa tức giận vì bị đánh lén .Còn Tiểu Khiết thì nhảy ra khỏi chiếc xe thể thao mà quay lại

Tiểu Khiết : Bắt cóc tôi á , tu luyện thêm mấy chục năm đi(lè lưỡi trên người)

Cứ thế Tiểu Khiết chạy về phía trước .Còn Á Luân thì thấy rất vui mặc dù bị ăn một quả dưa bở (bị Tiểu Khiết đánh lên) .Trong anh loe lên một suy nghĩ .Sao cô ta không trở thành hôn phu của mình hỉ .Con gái Thẩm Gia

Thẩm gia y võ .Cha mẹ Tiểu Khiết đang nói chuyện với Huge

Cha : Huge , chuyện này chỉ mình con giúp được ba mẹ thôi , nếu như Khiết Nhi không kết hôn với Vương thái tử thì ... quả là chúng ta đắc tội với hoàng tộc .Xưa nay họ đối xử với chúng ta không bạc , vậy mà

Huge thì một mực bảo vệ em gái của mình .Anh biết chứ, Tiểu Khiết nghịch ngợm , tính khí như con trai , nếu bắt nó vào sống trong cung cấm không chỉ gây họa mà ...Con bé tuy chưa yêu ai bao giờ , nhưng với bản tính của Tiểu Khiết thì khi nó yêu ai sẽ yêu hết mình .Giả như kết hôn với thái tử mà nó yêu người khác thì nó chỉ sống trong đau khổ suốt đời .Nhưng cha mẹ đã vậy .Còn đưa cả uy nghi gia tộc so sánh , đưa cả mấy đời vua ra mà làm gánh nặng .Thậm chí câu nói “ tiểu khiết không kết hôn với Vương tử thì họ nhắm mắt không xuôi tay “ khiến Huge không còn cách nào khác .Kế hoạch đã được lên cụ thể và chi tiết.Huge sẽ phải “nói dối “ chuyện mà anh ghét nhất trên đời này .Cha mẹ Tiểu Khiết và Huge sẽ ra nước ngoài .Nhưng Huge có nhiệm vụ lấy việc ddos uy hiếp Tiểu Khiết .Nói với cô em gái mình rất mực thương yêu là cha mẹ bị hoàng tộc giam lỏng do đắc tội với tiên hoàng vua thứ 11.Nếu không gthực hiệ hôn ước thì...Hằng tiểu khiết sốc lắm vì cô vốn không biết chút gì về chuyện này.....

Đâu đó ngoài đường , cô bé cứng đầu vẫn chạy chơi trên khắp những con đường như hằng ngày .Tạt vào những hàng ăn nhỏ hay không thì đi tìm thú nhồi bông hình popey(pa pai) .Tiểu Khiết chỉ “thần tượng “ popey từ khi còn nhỏ .Vì popey là anh hùng thực sự của tiểu Khiết mặc dù chỉ là một nhân vật hoạt hình .Trong phòng hay trang phục của Tiểu Khiết hầu như toàn là hình Popey...Đây là chưa kể , mấy lần Tiểu Khiết giúp mấy cô “ chân yếu tay mềm “ nện cho bọn lưu manh như tử .Nhưng khi về nhà bị cha đánh phạt theo quy định của võ đường .Tiểu Khiết chẳng khóc vì hành động đó với Tiểu Khiết – cô không thấy sai .Bề ngoài thì cười nói , cứng đầu và nganh ngược nhưng cũng có lúc Tiểu Khiết không dám khóc ...Một cô bé tự do như vậy sắp phải vào sống trong “ mô hình thu nhỏ của thế giới “

Chuyện gì đến cũng phải đến thôi .Khi Tiểu Khiết về nhà và được tin như vậy .Cô không nói gì với Huge nữa mà một mình vào phòng luyện kiếm ngồi

Cung điện phía tây hoàng cung .Vua tử trực đưa cho Vương tử tám ảnh của Tiểu Khiết , đối tượng sẽ làm hôn phu của mình .Mặt Vương Tử thể hiện rõ sự tức giận .

Vương Tử : Cha , cô ta... con có đối tượng của mình rồi ..

Vua Tử Trực biết chứ .Người đó là Tiểu Huân .Nhueng mọi chuyện đã an bài rồi

Vua tử trực: Con có thể lấy Tiểu Huân làm thái phi sau cũng được mà

Vương Tử giận dữ bỏ dở ca chuyện của cha mình bỏ ra ngoài .Bỏ lên trạm thiên văn .Nơi cao nhất hoàng cung có thể thấy toàn cảnh thành phố .Cứ ngỡ như một mình mà lại thấy Tiểu Huân đứng đó rồi .Vương Tử ôm thật chặt lấy Tiểu Huân :” chúng ta kết hôn đi , trước khi mọi thứ quá muộn ..”

Tiểu Huân vẫn vô hồn gạt Vương Tử ra : Vốn đã muộn rồi .Dù chúng ta kết hôn thì Vua tử trực cũng không đồng ý .Em chán ghét cuộc sống kiểu này lắm rồi .Chúng ta tốt nhất nên làm bạn bè thôi .Ngày mai , em sẽ trở về nhà , không sống trong cung phía Tây nữa .

Rồi cứ thế Tiểu Huân bước đi ,lòng cô đau như cắt .Nhưng biết làm sao đây .Vương Tử , hoàngthai Tử của một nước vừa bị từ chối sao .Vương tử thất thần nhìn ra xa .Một nơi xa lắm .Nơi có thể sống cùng người mình yêu thương như những con người bình thường .

Thẩm gia ,Tiểu Khiết đi hết những nơi có thể đến trong thẩm gia y võ .Tối gặp tất cả những người có thể gặp trong Thẩm gia .Nỗi buồn chưa bao giờ hiện trên khuôn mặt cô như thế.Rồi cũng phải đưa ra quyết định có ảnh hưởng với cả gia tộc “ con đồng ý”

Huge gọi điện báo cho vua Tử Trực thì cũng hay tin thái tử vừa đồng ý.Mọi chuyện an bài thực rồi sao .Hai con người tin hự nước với lửa sắp gặp nhau rồi sao .Một tuần nữa thôi

Một ngày mới lại bắt đầu như bao ngày ngày .Nắng rạng và tiếng thu như vang vọng .Một ngày mới lại bắt đầu .Không như mọi hôm nữa .Tiểu Khiết thấy mình thật tệ . Uể oải bước tới trước gương làm vệ sinh cá nhân .Tay tự kéo miệng mình ra nói trước gương

Tiểu Khiết : Cười lên đi , mình còn một tuần nữa sống như một con người bình thường mà .Cười lên cười lên .Tiểu Khiết không thể như vậy .Ta là Tiểu Khiết ,Ta là Popey

Thế rồi nặng nhọc lột cái thân tới trường .Vừa tới thì đã bị thầy giám thị rượt theo

-Thẩm Khiết , tôi nói em bao nhiêu lần mà cứ mặc đồng phục của nam sinh vậy hả

Cứ thế Tiểu Khiết chạy như bài thể dục buổi sáng.Cả ngày hôm ấy , tiểu Khiết không còn “đấu khẩu “ với thầy dạy toán nữa .Chẳng là Tiểu Khiết học rất giỏi nên mỗi lần tiết toán là lại “đấu khẩu “ với thầy bằng được .Còn chuyện nực cười nữa Tiểu Khiết không bao giờ viết bằng bút bi . Đơn giản vì ai đó từng nói “ trong cuộc đời ai cũng có một lần viết bút bi “.Từ đó lần nào cũng viết bút chì .

Giờ học nhạc bao giờ cũng được cô giáo “ nêu gương “.Năm nay học sang đại học năm nhất rồi , môn âm nhạc cũng có trong chương trình học mới vì đây là trường liên kết nước ngoài .Tiểu Khiết học đến giờ mà chẳng thể nhớ nổi những nốt nhạc cơ bản .Chỉ đành nói đến chuyện thuộc cả bài để mà đàn .

Còn ở trường đào tạo hoàng tộc quốc gia .Vương Tử cùng anh em học trong một lớp ở một khu riêng biệt .Ngao Khuyến sau khi nghe chuyện Vương Tử kết hôn với Tiểu Khiết thì như la ó lên .Cơ bản vì tất cả mọi người đã từ lâu coi TiểuHuân là Phu nhân của Vương Tử rồi .Còn những anh chị em khác thì cương quyết phản đối Tiểu Khiết dám làm Tiểu Huân tổn thương .Chỉ mình Yatou và Nhu triết thì không .

Vương Tử thì chẳng nói gì cả .Asnh mắt vẫn hướng ra ngoài cửa sổ . Đám học sinh nữ phía dưới nhìn lên cứ ngỡ hoàng thái tử nhìn về mình thì la hét như chưa từng được la hét bao giờ .Anh ấy nhìn tôi đấy.....

Ngày định mệnh cũng tới khi Tiểu Khiết phải chuyển vào cung ở cùng Vương Tử .Không biết rồi chuyện gì sẽ xảy ra đây

2. Chương 2 : I Don't Want

Chiếc xe đen sang trọng đưa Tiểu Khiết cùng đồng đồ công kênh chủ yếu là Popey vào cung .Tiểu Khiết chưa nói gì với Đại Nha cả .Không biết cô bạn khi biết tin sẽ sốc thế nào.Xe dừng bánh và dừng lại .Một người ăn mặc lịch sự rất trang nhã dẫn Tiểu Khiết tới một căn phòng mà Tiểu Khiết nhớ không nhầm thì là phòng khách của hoàng cung .Một lát .Hoàng hậu , mẹ Vương Tử bước vào trong trang phục truyền thống

Hoàng hậu : Cháu ngồi đi .Hắn hôm nay cháu cũng chuẩn bị tâm lý rồi .Ta sẽ cho trợ tá của cháu tới ngay .Cô ấy sẽ dạy cháu nghi thức trong cung này .Còn nữa .Cháu và thái tử sẽ ở cùng một phòng .

Tiểu Khiết chẳng nghe gì kinh khủng hơn khi nghe cái cụm từ “ chung một phòng cả “ .Nhưng đây là hoàng thái hậu mà , không thể cãi lại như thế được.Ngậm ngùi bước đi theo một số cô gái gọi là “ cung nữ”.Căn phòng quá rộng , thật không thể tin lại rộng như thế .Hai chiếc giường đặt ngay sát nhau .Thật kinh khủng khi phải ở với tên trai lạ như thế này .Không biết hắn có phải kẻ dâm xồm không - Tiểu Khiết bấu môi nghĩ trong lòng . Đồ đạc của cô cũng được sắp xếp lại cẩn thận từ bao giờ .Dạo quanh căn phòng thật tự nhiên nhưng không chạm gì tới đồ của Vương Tử cả .Chỉ thấy trên bàn làm việc là bức ảnh Vương Tử chụp chung với Tiểu Huân thôi “ Chắc người anh ta yêu “ .

Dạo Quanh căn phòng một lần nữa rồi Tiểu Khiết hét lên : “ như xem phim dã sử trung quốc không bằng , nhà gì lớn vậy chứ . người ở vậy không chết vì lạnh cũng chết vì cô đơn

Vừa lúc có ai đó bước ra từ phía sau

Vương Tử : Cô ngậm miệng lại cho tôi , ai cho phép cô la hét trong này hả , đừng nghĩ có hôn ước với tôi thì làm gì cũng được

Nói rồi Vương Tử ngồi vào bàn làm việc nhìn hai chiếc giường cạnh nhau bực tức vô cùng .Riêng nhìn đồng thú nhồi bông Popey đã “ ngứa mắt” .Nghĩ trong lòng - Thường dân hết sức , vậy mà cũng là con gái của một gia tộc lớn nhất nhì sao ...

Tiểu Khiết từ từ bước lại chỗ Vương Tử .Không thể quên vụ bắn cung lần trước được: Ngao mãn vừa thôi , vậy anh nghĩ tôi phải cung phụng anh chắc hoàng thái tử .Vậy thì anh tìm lúc con gái ngoài đường kia kia .Tôi là công dân của đảng cộng hòa không phải đảng quốc dân .

Vương Tử ném ánh mắt sắc lạnh về phía cô gái đang đứng phía cửa sổ : Tôi không nói chuyện với thứ thường dân vô học tự coi mình là đúng như cô ... quá ngao mãn

Tiểu Khiết chẳng nói gì thêm cả .Phải nhịn , phải nhịn nếu không mình sẽ giết hấn mất .Cả ngày hôm ấy , Vương Tử không ở trong phòng cho đến khi tối mới trở về học bài .Tất nhiên là sau khi cả hai đã dùng bữa tối .Thực ra Tiểu Khiết chẳng ăn gì cả , tất cả những thứ trên bàn không phải là thức ăn mà là rác .Toàn những thứ dinh dưỡng kì quái .Vương Tử làm bài chăm chú không để ý tới Tiểu Khiết đang đứng sau lưng chăm chú nhìn vào uyển vở của mình

Tiểu Khiết : Trường hoàng tộc mà cũng chỉ có mấy bài trẻ con này thôi à ..?

Vương Tử giận dữ , chương trình học tập của trường Hoàng tộc thuộc bậc cao nhất vậy mà : Lại ngao mãn , cô nghĩ mình đúng bao nhiêu phần trăm chứ .Thế là hai người lại đấu khẩu.

Đêm ấy Vương Tử không ngủ được .Người anh nghĩ tới nhiều nhất là Tiểu Huân .Mới vài ngày trước đây họ vẫn còn tay trong tay nhưng giờ đây .Vương Tử quay sang nhìn Tiểu Khiết ngủ say như chết .Thật ra là đang cười sặc sụa .Thì ra là mơ , mơ mà cũng như vậy .Thật chẳng còn tâm trí đâu mà nghĩ nếu sau này kết hôn với cô ta .Vương Tử ngao ngán rồi ngồi dậy ra ngoài .Cả đêm không ngủ được

Một ngày mới lại bắt đầu .Buổi sáng hoàng cung .Cũng may sao ,Tiểu Khiết vẫn được đi học ở trường cũ .Chạy như bay ra lối sau hoà vào dòng người .Phải vậy thôi vì bây giờ Vương Tử và cô trong thời gian tìm hiểu nên không công khai được .Hơn nữa , Tiểu Khiết ghét việc đưa đón , vệ sỹ này nọ , tự mình bảo vệ mình tốt hơn , không tin ai được.Một tin vui nữa là ...Phòng hai người đã được tách riêng .Chắc do ý hoàng thái hậu.

Chen chúc trên xe buýt nhưng điều ấy khiến Tiểu Khiết rất vui .Dù sao cũng còn được là thường dân bấy lâu nữa đâu .Sống vui vẻ nốt những t hán ngày còn lại .Cứ như là sắp chết vậy .Ngày học mới lại bắt đầu .Hôm nay có kết quả thi chất lượng .Thật không thể , Đại và Tiểu Khiết không được học chung lớp nữa .Trong khi bài thi của Tiểu Khiết đạt thủ khoa thì của Đại nha chỉ trên điểm trung bình .Bẹp ruột trong đám người như nẩy lửa xem điểm .Tiểu Khiết la lên : 99, 4 ...HA ha ha ta vô địch rồi ha ha ha

Mấy tên học lớp chuyên nhìn Tiểu Khiết bằng cặp mắt tròng cặp kính dày cộp kính phục .Còn mấy đứa con gái chẳng vui thú gì .Họ vô không ưu gì Tiểu Khiết .Lúc nào cũng khiến mấy hotboy họ hăm mộ muối mặt . Và còn một chuyện nữa .Việc hoàng thân Á Luân đến tìm Tiểu Khiết ngày càng lan rộng ra khắp mọi nơi.Nhưng Tiểu Khiết chỉ muốn sống những ngày an bình thôi .Chưa kể đến việc sau này khi hai người kết hôn không biết còn chuyện gì nữa .Mới chỉ như vậy mà đã có thư dọa nạt .Lúc chuyện đã thành chắc là thuê cả xã hội đen quá .Cũng may Tiểu Khiết là con gái gia tộc họ hăm được học võ từ nhỏ không thì...Nghĩ đến thôi đã thấy nản .Nhưng phải chịu nhịn vì cha mẹ thôi

Tuần tới được nghỉ .Như mọi khi là Tiểu Khiết hay đi cùng đại nha ra ngoại ô thăm bọn trẻ trong trẻ trẻ mồ côi và những người vô gia cư .Người không biết thì bảo rồi hơi hay đạo đức giả theo đúng kiểu bọn con gái hay nói .Nhưng Tiểu Khiết thật sự thấy vui khi làm được gì đó cho người khác .Nhưng bây giờ khác rồi .Từ tuần tới .Tiểu Khiết phải tham gia khóa học “quy tắc hoàng cung “ .Nói tóm lại là không giới hạn thời gian nên cũng không thể ra ngoài .Tuy bị quản thúc trong cung nhưng vì chưa kết hôn nên có thể coi như người bình thường .Nói vậy thôi chứ chẳng ai nghĩ Tiểu Khiết bình thường .

Giờ học kết thúc , Tiểu Khiết chạy một mạch đi mua hình dán Popey trang trí cho căn phòng của mình .Căn phòng đó quá hoàn hảo , phong cách quá sang trọng .Nó không hợp với một người thích đơn giản như Tiểu Khiết.Với lại căn phòng lớn quá , cũng thấy không được ấm cúng , thêm chút gam màu cho căn phòng được ấm áp hơn .Cũng may các cung nữ rất thân thiện và vui vẻ .Nhưng nghe Đại Nha nói thì các cung nữ của thái phi và Hoàng hậu rất hay xảy ra nội chiến .Nghĩ đến đã ghê hết cả người

Trời tối ,ghé quán cá viên quen thuộc của bác Điền .Tiểu Khiết ăn đến no căng.Nhìn bề ngoài có vẻ mạnh mẽ vậy nhưng thực ra Tiểu Khiết sợ rất nhiều thứ.Cơ thể thì không được khỏe lắm . Ăn rất nhiều nhưng cân nặng thìNgười ta nói là “ mần hình phẳng “ .Bọn con trai lớp Tiểu Khiết vẫn thường nói thế.Cánh

cổng hoàng cung rộng mở .Tiểu Khiết vừa bước vào thì một người chạy lại đóng cổng rồi người đỡ cặp người cầm áo khoácKính dị .

Về tới nơi .Cũng may căn phòng đã được bố trí lại chỉ trong nháy mắt.Tiểu Khiết chạy thẳng vào trong phòng .Lôi đồng giấy dán trong cặp ra dính chỉ chít lên tường .Nhưng rất đẹp .Các cung nữ chỉ biết mỉm cười chứ chẳng dám cười to .Họ quen “hầu hạ” những hoàng thân khác rồi .Các thiếu gia thì không phải nói .Nhưng các quận chúa thì khuôn phép vô cùng .Chẳng bao giờ thấy họ vui vẻ với những thứ tầm thường.Khi bữa tối gần đến thì các cung nữ rời đi chuẩn bị . Tiểu Khiết ở lại trong phòng một mình .Nhìn “thành quả” của mình rồi cười một mình trong phòng . Đúng Lúc Vương Tử trở về đi ngang qua phòng

Vương Tử : Cô có bị khùng không mà cười một mình rồi dán cái thứ linh tinh ấy lên...-Nói rồi chậm rãi bước đi .hưng chưa được đến bước thứ hai thì Tiểu Khiết trong phòng nói vọng ra

Tiểu Khiết : Pig- headed (óc bả đậu)

Vương Tử biết là nói mình thì lùi lại :Tôi không nói chuyện với thứ tầm thường như cô , chỉ ít tôi biết , cô chỉ là thứ thường dân vô học

Chưa để Vương Tử đi tiếp Tiểu Khiết giả vờ nhìn lũ thú nhofi bông : Ôi , thật tội cho những người thiếu năng , họ không hiểu đầu mà , tội quá phải không popey , chúng ta thật may mắn vì còn hiểu , chứ còn

Vương Tử nổi giận trở về phòng đóng cửa cái rầm

Bữa tối đến .Hôm nay , tất cả các hoàng thân (con cháu hoàng tộc) sẽ ăn tại sảnh chính cung điện phía Tây coi như chào mừng Tiểu Khiết – Thái Phi hoàng thái tử

Nói chuyện Vương Á Luân khi biết Tiểu Khiết là hôn thê của Vương Tử vô cùng thất vọng , chỉ mong chuyện này không thành .Nhưng không biết nói sao nữa .Dù sao thì họ cũng là anh em thân thiết .

Tất cả các thành viên khác đều có mặt .Nhu Triết , Yatou , Meimei , Tiểu Ust , Ngao Khuyển , tất nhiên là có Á Luân .Tiểu Huân không tới vì ...

Vương Tử và Tiểu Khiết lúc này từ trong phòng mới ra .Vừa thấy Vương Tử , mặt mọi người phấn khởi , còn cái người đi bên cạnh thì không được lòng một số người cho lắm .Cung nữ kéo ghế cho Vương Tử rồi Tiểu Khiết .Họ bắt đầu ăn và nói chuyện vui vẻ .Quên mất mục đích bữa ăn này là chào mừng Tiểu Khiết . Á Luân thì khác .Trong khi mọi người đang quên bằng thì tuyên bố

Á Luân : chúng ta chúc mừng thái phi nào(vừa nói vừa nâng ly rượu lên – trong lòng chẳng muốn chút nào)

Căn phòng im ắng lạ thường .Chỉ có Yatou ,Nhu Triết và Ngao Khuyển ân ly hưởng ứng , còn Meimei và Tiểu Út thì không .Meimei là chị em tốt của Tiểu Huân nên tất nhiên ghét Tiểu Khiết .Còn Tiểu Út thì thâm yêu Tiểu Huân nên tất nhiên cũng không .Nhưng phải nói thêm là Tiểu Út là một dân chơi có hạnh nên rất ghét những cô gái như Tiểu Khiết .Meimei bức xúc

Meimei nói lớn : Cô nghĩ tôi sẽ chúc mừng cô sao , cô nghĩ mình xứng với thái tử chắc .Nhìn lại mình đi , vì ai mà chị Tiểu huân bị bắt ép rồi bỏ anh Vương tử hả

Vương Tử giật mình nghĩ đến cái lần bị Tiểu Huân từ chối .Bị bắt ép ...thì ra là bị bắt ép .Vua tử trực đã mang sự nghiệp của gia tộc nhà Tiểu huân ra để bắt épQuá ngạc nhiên nhưng Vương Tử cố tỏ ra lạnh lùng nhất có thể.Còn meimei thì vẫn một thôi một hồi bằng cái giọng tức giận .Tiểu Khiết đứng dậy .Như các cô gái bình thường .Có lẽ sẽ không thể chịu nổi những lời nói này .Nhưng Tiểu Khiết thì khác

Tiểu Khiết : Cô nói đủ chưa , đại tiểu thư

Căn như lại càng im ắng : Cô nói từ nãy đến giờ đủ chưa .

Meimei có vẻ sợ nhưng không thể mất uy thế lúc này : Cô dám nổi cáu với tôi hả , chưa đủ đâu , còn nữa đây ..Cha mẹ thật là những người không biết dạy con

Tiểu Khiết tay nắm chặt cái ly thủy tinh rồi bụp .Chiếc ly thủy tinh vỡ tan tành trong bàn tay nhỏ bé aasy .Máu rỉ ra như đường như Tiểu Khiết chẳng biết đau là gì . Đôi mắt sắc bén và cương nghị

Tiểu Khiết : Tư cách hả , tôi hỏi tôi sao , cô bảo tôi không có tư cách làm hôn thê của anh ta .Nhưng xin lỗi . Tôi không cần .Nếu như không có cái di trúc gì đó mà Vua Tử Trục bắt ép cha mẹ tôi thì tôi đã chẳng phải ở cái nơi ngột ngạt xa lạ này ...Cô muốn thì đến tìm vua Tử Trục mà nói .Còn nữa , hoàng cun này của các người toàn những kẻ luôn tự nhẽ là đúng .Tôi cảnh cáo cô đừng lôi cha mẹ tôi ra so sánh ..Lần sau , tôi không chắc cô còn lành lặn đâu

Cả căn phòng như im đi .Tất cả mọi người nhìn theo cái bóng xa dần .Tiểu Khiết muốn đi khỏi nơi này .Muốn cái hôn ước kia chỉ là hư vô , muốn tất cả chỉ là một giấc mơ . Để khi tỉnh lại , cô có thể được cùng đám con trai đấu khẩu . Được nhìn tận con gái khoe những thứ họ tự làm được . Được nghe lời tỏ tình vụn vặt của thầy thể dục với cô giáo chủ nhiệm rồi cùng ăn những thứ cô thích sau giờ học tại đâu đó chứ không phải nơi đây .Cô nhớ anh trai mình , người luôn nghiêm khắc nhưng thương yêu và luôn bảo vệ mình

3. Chương 3 : Can't Leave

Tiểu Khiết cứ đi mà chẳng biết mình đi đâu .Hồ Thiên Quang ngự tại giữa hoàng cung .Tiểu Khiết lặng một hồi ngấm những giọt nước li ti trong gió .Vui thật , trong nhà họ Thẩm cũng có một cái hồ .Tiểu Khiết không biết bơi gì cả .Hồi nhỏ một lần suýt chết đuối nhưng một người bạn .Thật ra là một môn sinh của cha Tiểu Khiết cứu . Đây cũng có thể coi là một yếu điểm của Tiểu Khiết .Tự trấn an lại mình .Nhớ để làm gì , chỉ càng thêm căm ghét nơi này.Một cái bóng thấp thoáng bên kia mặt hồ .Là vua Vương Tử trục

Tử Trục : Cháu không khóc à

Tiểu Khiết nhìn đức vua mà ngạc nhiên nhưng không chút cuống quýt

Tiểu Khiết : Tôi chẳng việc gì phải khóc lóc cả , đây không phải là tôi

Vua Tử trục cười nhẹ .: Cháu không sợ ta coi hành vi vừa này là thất lễ sao .Ta có thể phạt cả gia tộc cháu đây

Tiểu Khiết nhìn ra xa và trả lời không suy nghĩ : Nếu ngài làm vậy thì ngài không còn là một vị vua nữa ..Xin lỗi nếu như tôi xúc phạm .Nhưng nếu đây là mục đích của ngài muốn tôi rời khỏi đây thì tôi sẽ “ giữ vững tinh thần “ Miễn là cha mẹ tôi an toàn .

Rời cái bóng nhỏ bé ấy lại bước đi .Về đúng điểm khởi đầu nó biến mất .Mọi người trong căn phòng đều không còn đó .Một căn phòng lạnh lẽo .Tiểu Khiết nhẹ nhàng tiến về phía mình đóng cửa khe nhất có thể để cho không ai biết .Nhưng cả cung nữ đã thấy rồi .Một cung nữ gõ cửa báo cho Vương Tử biết chuyện Tiểu Khiết về rồi .Cửa phòng Tiểu Khiết hé mở đôi chút . Đủ để người ngoài biết mình đang làm gì .Có lẽ Tiểu Khiết quên đóng cửa .Vương Tử khẽ nhìn qua khe cửa .Tiểu Khiết đang nói chuyện một mình .Thật ra là đang nói với đồng thú nhồi bông Popey mới đúng

Tiểu Khiết : Cậu biết không Popey , hôm nay có một người nói tôi thiếu tư cách đấy .Cô ta nói Cha mẹ tôi không biết dạy tôi .Nhưng chẳng sao cảTôi không quan tâm . À , cậu có nhớ anh Huge không , tôi nhớ anh ấy lắm .Cả “ thằng ngốc ấy nữa(một người bạn quan trọng với Tiểu Khiết).Cả ba mẹ nữa .Nhưng không làm vậy thì...

Vương Tử đẩy cửa phòng bước vào

Vương Tử : Cô nói chuyện với cả thú nhồi bông cơ à ...

Tiểu Khiết đứng dậy nhìn Vương Tử bằng ánh mắt khó chịu : Tôi làm gì kệ tôi , ra khỏi phòng tôi ngay ...Đứng cạnh anh lại làm anh khó chịu khiến người khác hiểu lầm .

Vương Tử : Thy mặt họ xin lỗi cô

Tiểu Khiết ném về phía Vương Tử cái nhìn khó chịu hơn lúc trước : Anh muốn gây cở hả , ra khỏi đây ngay

Vương Tử quay đi , chẳng chút vướng bận .

Vương Tử : Đừng dọa tôi bằng cái giọng đấy .Còn nữa , lát nữa cô ăn tối đi .Vừa nãy cô chưa ăn gì ...

Tiểu Khiết chẳng buồn trả lời , đóng mạnh cánh cửa .Lại một hế giới cô đơn .Thật ra , Tiểu Khiết vốn cô đơn rồi. Khi còn là người của Thẩm gia , cha mẹ rất nghiêm khắc với Tiểu Khiết .Luôn bắt phải đạt những mục tiêu lớn trong đời .Còn nhớ khi chỉ đạt hạnh ba hồi học cấp hai ,Tiểu Khiết bị ba phạt cấm túc hai ngày ngồi thiền .Nhưng Tiểu Khiết chẳng kêu than .Chỉ có Huge là hay quan tâm Tiểu Khiết .Và cả “ thẳng góc “ ấy nữa .

Đôi chút cảm nhận của Tiểu Khiết về tên hôn phu bằng trôi bắc cực ấy.Mã ngoài thì cũng tạm mặc dù rất muốn thừa nhận là đẹp trai .Nhưng quên mất .Trong mắt Tiểu Khiết , ca ca của cô là đẹp nhất.Trời không nóng cũng chẳng lạnh nhưng khó thở quá .Bệnh hen chết tiệt . Đúng , cái căn bệnh khiến người khác lúc nào cũng lo lắng . Đôi khi nó làm Tiểu Khiết thấy như người bị thương hại.Lấy cái ống xịt hen trong ngăn tủ ra .Tiểu Khiết hít một hơi thật sâu thở thật đều .Ca ca Tiểu Khiết dạy cô như vậy mà .Lại là suy nghĩ lung tung .Tiểu Khiết gọi cho Huge nhưng không được nên chỉ để lại tin nhắn .Một mỗi lết xác lên chiếc giường rộng chẳng có gì là êm ấm ấy .

Trời lại sáng thứ ánh sáng nhạt .Hơi ẩm từ chiếc chăn chỉ muốn ngủ tiếp .Nhưng quen rồi .Tiểu Khiết vốn là con nhà “vô “ nên quen với việc luyện tập này lắm rồi .Mặc bộ đồ võ gia , chạy quanh cái hồ nước hôm qua .Lại là vua Tử Trực , Ông đang luyện kiếm đạo với với mấy võ sư nhật .Có vẻ như bọn họ nhường ông .Có cả rất nhiều người ở đó . Ít ra là cô thấy tên thái tử hách dịch kia .Thấy cả Meimei , điều đó cũng làm Tiểu Khiết không muốn đến gần làm phiền .Nhưng Tử Trực hoàng đế nhìn thấy và gọi Tiểu Khiết lại .Đành vậy thôi.

Tiểu Khiết để nơi thì vua tử Trực đã hỏi : Có muốn vận động chút không

Tiểu Khiết ông định nói gì nên chỉ giữ im lặng .Một thanh kiếm sắc bén được mang đến chỗ Tiểu Khiết.Cầm nó trên tay một cách thuần thục khiến cho Hoàng Thái Hậu cùng Meimei Nhu Triết và Yatou thấy sợ .

Tiểu Khiết nhẹ nhàng xoay kiếm một cách thuần thục .Vua Tử Trực cũng vậy .Trận “đấu bắt đầu” . Ánh mắt sắc bén khéo léo đỡ từng kiếm của Vua Tử Trực .Thật các võ sư vừa này nhường nhà vua đấy thôi . Để hiểu rõ hơn thì tình thế trận đấu đang tổ cáo điều đó .Vua Tử Trực bị Tiểu Khiết gạt được kiếm ra khiến mọi người đều hoảng sợ

Tử trực : Khá . không ngờ gia tộc họ Thẩm lại nhiều tài vậy

Tiểu Khiết lại vui vào cái laptop không trả lời .Vương Tử cầm một cái hộp gì đó đặt trước mặt Tiểu Khiết.Một cái hộp vuông được gói ghém cẩn thận như quà .Tiểu Khiết thấy nhưng ngoảnh đi cố tình không biết .Dù sao thì Tiểu Khiết đoán trong ấy là thứ không hợp với mình .Nhưng Vương Tử đẩy cái hộp lại gần hơn :

Vương Tử : Cho cô đấy .Tôi vừa chạy ra ngoài tìm , chắc cô thích đấy .Vì tôi nghĩ nó rất hợp với cô

Tiểu Khiết nghi ngờ nhưng vẫn mở hộp quà ra .Là một cái gì đó ... Hơi thiếu vải thì phải..Một bộ đồ ngủ rất chi “gợi cảm” .Tiết Khiết hạ cái tay xuống mặt rất tức giận khiến Vương Tử không thể nhịn cười .hỉ biết ôm bụng mà cười .Nhưng dần dần nét mặt ấy thay đổi đến khác lạ .

Tiểu Khiết nói bằng giọng nhẹ nhàng : Thật cảm ơn anh quá .Thật không ngờ anh tâm lý như vậy . Từ bé đến giờ chẳng ai quan tâm tôi như vậy cả ...

Vương Tử thấy vậy nghĩ Tiểu Khiết thích thật nên cũng không để ý .Tiến lại gần hơn ...Vừa mới lại gần thì một cú đâm chết người dành riêng cho Vương .Kèm theo là một lời khiêu khích : Tính đùa tôi hả , chuẩn bị tâm lý đi đồ biến thái

Tiểu Khiết bỏ ra khỏi phòng kèm theo cái nhìn sắc bén .Vừa đi được mấy bước thấy Vương Tử chưa kịp đứng dậy quay lại dẫm mạnh vào chân Vương Tử một cái nữa .Vương Tử lom côm ngồi dậy nhìn theo cái bóng xa dần .Một cảm xúc lạ như thoáng qua : “ cô ta .. cũng thú vị đấy chứ “

Tiểu Khiết ra ngoài ban công ngồi .Một lần rồi .Nhưng không thể quay lại với tên cà chớn kia được .Không còn gì bức tức hơn nữa . Địa ngục mở ra trước mắt ôi không .Một bàn tay to lớn đặt trên vai Tiểu Khiết .Là Á Luân .Tiểu Khiết rụt người lại nhìn Á Luân đề phòng

Tiểu Khiết : Anh qua đây làm gì vậy .Gần sáng rồi (giọng đề phòng lộ rõ)

Á Luân thấy hàng động trẻ con của Tiểu Khiết thì chỉ khẽ mỉm cười trong lòng rồi trả lời bằng giọng rất thoải mái và chậm rãi

Á Luân : Tôi cũng như cô không ngủ được thôi .Hôm nay mệt quá nên tôi không ngủ được

Chẳng trả lời một loạt những suy nghĩ tiêu cực hiện lên trong đầu Tiểu Khiết “ anh ta nói không ngủ được - chắc thiếu người đẹp nên khó ngủ đây .Còn nữa mệt – cái từ này nghe khiêu gợi quá “ chỉ nghĩ đến đây thôi sao mà muốn ó máu cam quá .Có tiếng nói của ai đó từ xa vọng lại .Là Vương Tử

Vương Tử tiến sát lại gần kéo Tiểu Khiết ra sau : Khuya rồi , Á Luân anh không ngủ hả

Á Luân khẽ mỉm cười nói với Vương Tử thật khẽ đến Tiểu Khiết cũng không nghe rõ : Vậy chăm sóc vợ cho tốt nhé . Đừng để như Tiểu Huân , hoàng thái tử ạ ..

Vương Tử đáp lại bằng khuôn mặt lạnh tanh mọi khi . Ôi trình độ diễn xuất phải nói là cực kì đỉnh cao .Lời Tiểu Khiết vào phòng vừa đi vừa nói : Đám cung nữ nhìn thấy báo lại với hoàng hậu là không hay đâu .May là chưa kết hôn với cô không thì cô gây họa mất .Mà cô cũng coi chừng với cái tên đó .Hắn ...

Không để Vương Tử nói hết .Tiểu Khiết đáp lời ngay : Hắn của gái siêu hạng hơn anh chứ gì (tay khua khua làm như không có chuyện gì xảy ra) .Hey ah, anh không cần khiêm tốn thế đâu .Anh em nhà anh thế hết cả ý mà .Không cần khách ... (Tiểu Khiết gơ tay che miệng ngáp)

Vương Tử biết có vẻ Tiểu Khiết mệt mỏi nên cố ý lảng ra một chỗ để Tiểu Khiết ngủ nhưng Tiểu Khiết cứ đi vòng quanh mà chẳng ngủ nghe gì vì ‘sợ’ Điều đó khiến Vương Tử bực mình .Tiểu Khiết ngồi bên một mép giường .Vương Tử tiến sát lại chox Tiểu Khiết

Vương Tử : Cô đi ngủ đi , tôi có làm gì cô đâuHay cô muốn tôi giúp cô biết thế nào là ngủ hả

Tiểu Khiết vừa nghe câu nói ấy thì tức khắc nhảy lên giường trùm chăn kín đầu . Đêm ấy Vương Tử không ngủ .Ngồi bên chiếc ghế bành .Cuộc sống vốn nhàm chán .Từ khi trở thành thái tử .Những gười phụ nữ xung quanh cứ như thiên nga vậy .Quá xa vời .Họ chỉ xây dựng ình một hình tượng quá đỗi hoàn hảo để rồi cho người khác nhận ra họ thiếu quá nhiều thứ .Cứ như một con búp bê bằng sứ vậy .Còn ở đâu đó , với loại phụ nữ khác .Họ đến với đàn ông chỉ vì tiền , danh vọng , thỏa mãn trí tò mò và chết mệt bởi vẻ bề ngoài của Vương Tử .Nhưng ở đây lại có một cô gái hoàn toàn khác .Tài có , tật có ..Nhưng phải thừa nhận rằng “rất thú vị”.Nhưng những thứ thứ lạ thì ai cũng muốn có nó

Tiếng nói trong của Yatou vừa tắt thì Vương Tử nhìn sang Đại ca với khuôn mặt như hồi lỗi hai tay gơ ra lắc đầu tạ tội rồi nhanh chóng bước đi.Quán bar mấy người họ hay tụ tập cách đây không xa .Quasr này do Tiểu Út làm ông chủ nên chỉ họ vào uống thôi .Không thì là thượng lưu chứ dân thường đâu được vào .Vương Tử sớm nhận ra Tiểu Huân đang được Yatou diu lại phía mình . Đỡ lấy Tiểu Huân còn đang sau xin .Chiếc xe dời bánh về thẳng hoàng cung . Đặt Tiểu huan xuống giường rồi quay về phía mấy cung nữ nhờ chăm sóc thì Tiểu Huân gật gật tay như từ chối .Vây là họ lui ra ngoài .Tiếng rì rào bên ngoài không ngớt : Thái Tử với tiểu thư không biết sẽ thế nào đây.....

Vương Tử quay lại nhìn Tiểu Huân âu yếm . Ánh mắt sâu nhưng thiếu chút cảm xúc gì đó .Hình như là yêu thương .Rồi Tiểu Huân chìm vào giấc ngủ mệt mỏi .Rất lâu .Tay vẫn giữ chặt tay của Vương Tử

Chiều đến . Ánh sáng vàng nhạt chuyển sang cam đỏ trải trên những triền đồi ngoại thành , những bông hoa dại trong nắng xế chiều đẹp theo cách khác .Tiểu Khiết và Á Luân trên đường trở về .Giữa họ thân hơn trước rất nhiều .Hôm nay , Á Luân đã kết bạn được rất nhiều người .Anh cảm thấy vui vì ít ra những người vô gia cư ấy nói chuyện thật lòng và vui vẻ .Tiểu Khiết thay đổi cách nhìn về Á Luân .Coi anh từ “kẻ đào hoa” thành bạn bè .Mối quan hệ liệu có tiến triển .Nhưng với riêng Á Luân , tình cảm dành cho Tiểu Khiết bây giờ không chỉ đơn thuần là Tình bạn .Nó tiến thêm một bước nữa .Không biết nó có phải ...Hình hư là tình yêu .Cũng không biết nữa .Chỉ biết Á Luân muốn “cướp” cô bé “kì cục” này từ hoàng thái tử , từ hoàng cung để đưa cô ấy đi thật xa .Nơi cô ấy có thể nở nụ cười rạng rỡ nhất .Thứ chỉ anh được thấy

Thật mau chóng khi họ trở về cung . Á Luân trở về khu của mình .Tiểu Khiết cũng vậy

Trong căn phòng sang trọng rộng lớn ấy .Dường như đang có một chuyện không vui cho lắm .Hình như một cuộc cãi vã

Tiểu Huân : Anh nói saohai người ở cùng phòng chung giường ... sao lại có chuyện

Vương Tử ngắt lời : Anh nói rồi , bọn anh không xảy ra gì cả .Em nghĩ anh như thế sao ...

Tiểu Huân nước mắt lưng tròng :Em biết , anh lạnh lùng anh vô cảm .Anh luôn thế .Nhưng biết đâu được cô ta chủ động .Anh thừa biết sức hút của mình với con gái ...Cô ta

Vương Tử nhìn thẳng vào đôi mắt ngấn lệ của Tiểu Huân nói gần xuống : Em đừng có nghĩ cô ấy là loại người như thế .Cô ấy không như vậy

Tiểu Huân nhìn Vương Tử như càng cảm tức Tiểu Khiết : Anh nói ...Anh bảo vệ cô ta sao ...được chứng minh anh không thích cô ta đi

Vương Tử nói rất nhỏ nhưng cũng đủ cho Tiểu Huân nghe thấy :Anh không thích cô ta ...

Nhưng anh không ngờ ...Tiểu Huân ngồi trên giường và cởi từng chiếc nút áo của mình ra .Ngay trước mặt anh .Thật không thể tin được .Chiếc áo cứ thế dần được cởi ra .Tiểu HuânVương Tử khá bối rối quay đi : Em đừng làm thế , anh không ...

Tiểu Huân như càng bực tức chạy lại ôm ngang eo Vương Tử : Anh ... không thể nhìn em như vậy sao hay anh

Tiểu Huân đang nói dở chừng thì Tiểu Khiết đẩy cửa đi vào (vì phòng chưa sửa xong).Một cảnh tượng rất lãng mạn như đập vào mắt Tiểu Khiết .Một cô gái xinh đẹp với hàng nút áo đã được cởi bỏ và tên hoàng tử giả nai quay đi .Tiểu Khiết bối rối hét lên rồi quay mặt đi

Tiểu Khiết :Tô...i...t.. ô.i nhầm phòng , xin lỗi hai người nhé ... Hai người cứ “tiếp tục” đi...Tôi đi đây

Vừa nói vừa chạy thẳng ra ngoài đóng sập cửa lại . Áp lưng vào cánh cửa cười hí hửng: : đang khúc hấp dẫn , biết thế chờ lát xông phải , gạo nấu thành cơm thì mình và anh ta không phải kết hôn ..yeah...”

Tiểu Khiết có vẻ vui về việc đó .Chạy ra ngoài vừa đi vừa hát khiến các cung nữ khác cũng thấy lạ .Còn trong căn phòng kia , hai người cũng đang rất khó xử .Vương Tử thoát khỏi vòng tay của Tiểu Huân đi về phía cửa chẳng quay lại .Có vẻ như đây là tình huống rất khó xử với Vương Tử .Không thể quay lại cũng như rất khó nói lên lời gì

Vương Tử trả lời lưng vẫn quay về phía Tiểu Huân : Em mặc áo vào đi, anh sẽ cho người đưa em về .Lần sau...Em đừng làm vậy.....

Đẩy cánh cửa bước ra nét gì đó hơi buồn .Vương Tử không ngờ một người như Tiểu Huân lại làm như vậy

Tối rồi .Bữa tối lại được dọn ra như bao ngày .Vương Tử ngồi ăn trước , cũng thắc mắc không thấy Tiểu Khiết vì nghe được cung nữ nói Tiểu Khiết chạy đi đâu đó nhưng không ra khỏi cung .Chưa ăn được miếng nào thì ..Tiểu Khiết chạy từ đâu vào ngồi phịch xuống bàn ăn lấy ăn để .Vương Tử nhìn Tiểu Khiết bằng ánh mắt kì lạ

Vương Tử : Cô ăn từ từ thôi , không biết đang ngồi ăn với thái tử điện hạ hả ..?...

Tiểu Khiết nhìn lên : ắt ịnh anh ưa ái tử iện hạ (rất vinh hạnh thừa thái tử điện hạ)

Vương Tử cũng chẳng hiểu Tiểu Khiết làm sao nữa .Sau bữa ăn cả hai ngồi xem tivi ở phòng khách lớn .Thật ra trong phòng Vương Tử .Vương Tử nghĩ con gái thích phim tình cảm nên bật kênh phim truyền hình “bi đất” theo lời ông tổng quản nói lên .Không ngờ tới khúc hai người chia tay .Tiểu Khiết ôm bụng cười ngặt nghèo(thật chẳng có chút nữ tính nào)

Tiểu Khiết kéo tay Vương Tử .Trong khi Vương Tử thì ngỡ người không biết cô cười cái gì : Anh xem ... mũi cái anh chàng tên suk ki ấy to thế không biết .Lúc chia tay mà còn khóc nữa .Cái cô kia rõ ràng yêu sao phải bỏ anh ta ...

Vương Tử nhìn sang Tiểu Khiết .Lớn từng này mà đầu óc đơn giản quá : Cô lạ nhỉ ...Nếu như từ bỏ để bảo vệ người mình yêu cũng đáng lắm chứ ...

Thấy khuôn mặt nghiêm túc của Vương Tử Tiểu Khiết im bật . Đi về phía chiếc giường ngủ ...

Vương Tử : Cô đi ngủ hả...mới có tám giờ thôi mà ...

Tiểu Khiết : Điều hoà lạnh quá , đắp chăn ấm hơn (lại cười) ..Mà anh với cái cô lúc chiều thế nào rồi ..Tôi vào đúng khúc gay cần ...Chậm chút là hai người ...Thế là anh với cô ta toại nguyện ..Tôi không phải kết hôn với anh ..(cười sặc sụa).

Vương Tử nhìn Tiểu Khiết cười có vẻ rất vui .Cắt cái bánh kem mới mua..Từ từ nhẹ nhàng ...Tiểu Khiết cũng lạ vì sao lại mua bánh kem hôm nay nhưng không hỏi vì không muốn gây chiến

Vương Tử : Cô ăn không

Tiểu Khiết thấy Vương Tử thay đổi thái độ thì hơi lo lắng rồi lắc đầu .Miếng bánh cắt gọn trên cái đĩa nhỏ xú .Vương Tử tiến về chiếc giường ,Ngồi ở một góc nhìn Tiểu Khiết , tay đưa miếng bánh lên ăn : Tôi không ngờ cô ấy làm thếNgay cả bây giờ ...

Tiểu Khiết lại cười : Nghĩa là chuyện chưa thành .. ủa giờ ... anh cũng giả nai giỏi nhỉ , tôi cứ nghĩ anh sẽ ôm cô ấy rồi chủ động ...

Mắt Tiểu Khiết long lanh nhìn lên trên nhà ra vẻ rất lãng mạn

Vương Tử lại ăn thêm một miếng nữa nhưng cả người ép sát Tiểu Khiết xuống .Tiểu Khiết như người bất động vậy .Mắt mở rất to .Còn Vương Tử thì nhìn cô , rất gần , rất dịu dàng .Một nụ cười thật quyến rũ như khiến Tiểu Khiết không thể cưỡng lại

Vương Tử : Cô nghĩ thế sao ...Cô nghĩ tôi sẽ chủ động sao ...

Tiểu Khiết ngây thờ gật đầu lia lịa .Nhưng chưa kịp làm gì hết thì một nụ hôn lại được Vương Tử đặt xuống .Rất ấm áp , rất ngọt ngào ,Vị ngọt của đôi môi , vị ngọt của bánh kem .Tiểu Khiết ghét đồ ngọt nhưng không thể cưỡng lại trước nụ hôn ấy . Đôi môi Vương Tử khẽ chạm tới .Tiểu Khiết lúc đầu có phản kháng nhưng càng về sau lại buông thông cơ thể đón lấy nó .Cánh tay vững chãi của Vương Tử chạm nhẹ lên mái tóc Tiểu Khiết . Ánh đèn mờ như khiến mọi thứ mờ ảo .Vương Tử vẫn không ngừng lại.Rõ ràng chỉ định nạt Tiểu Khiết nhưng không ngừng lại được .Mọi thứ như mờ ảo .Vương Tử cứ thế hôn tiểu Khiết mà chẳng biết mình bị sao nữa .Không thể dứt ra được .Bàn tay khẽ nâng đầu Tiểu Khiết , siết chặt cả người Tiểu Khiết .Tiểu Khiết giật mình nhận ra .Cô ép mình đẩy Vương Tử ra

Tiểu Khiết mặt đỏ lựng lên chỉ tay về phía Vương Tử : Đồ bỉ ổi , xấu xa , sao anh lại lợi dụng như thế hả ...

Vừa nói vừa chạy thẳng vào nhà vệ sinh .Có lẽ để “xúc miệng” .Vương Tử bị đẩy ra nhìn theo cái bong chạy đi khẽ cười .Chạm tay lên đôi môi mình .Không hiểu sao mỗi lần hôn Tiểu Khiết Vương Tử không ngừng lại được .Nó khác hẳn với khi anh hôn Tiểu Huân .Cái nụ hôn như xa lạ ...

Tiểu Khiết từ trong nhà vệ sinh bước ra .Tay vẫn vằm giấy quệt miệng liên tục : Đồ biến thái

Vương Tử thì nằm một góc giường ôm cái thứ mà Tiểu Khiết không thể thiếu khi đi ngủ PopeyTiểu Khiết lao tới giành lại bằng được...Nhưng Vương Tử vẫn cố tình trêu ngươi .Anh càng ôm chặt hơn giả vờ nhắm mắt ngủ ...Nhưng Tiểu Khiết giật mạnh khiến Vương Tử hụt đà vàCả thân hình Tiểu Khiết ôm lấy Vương Tử

: pepun: Goong là phim chứ không phải fic pun nhé(hoàng cung ấy).Fic negi lấy mỗi bối cảnh trong ấy thôi .Tính cách nhân vật thì khácTình yêu của họ cũng khác ..lun

4. Chương 4 - 8

Cả cơ thể Khiết như cứng đờ đi .Mọi thứ , tất cả như chậm lại .Tiểu Khiết đang nhìn , nhìn một người con trai có thể nói là xa lạ thật kỳ , rất gần , rất gần .Chưa bao giờ Tiểu Khiết quan sát Vương Tử ở một khoảng cách gần như thế cả .Đường như cái mục đích lấy con Popey từ Vương Tử không còn nữa .Thay vào đó là cái nhìn thật quá gần .Vương Tử cũng vậy .Vừa nãy thôi , chính bản thân Vương Tử còn không thể kiềm chế đến mức hôn cô gái này .Vây mà giờ cô ta lại đang nằm trong vòng tay mình .Dù chỉ khoảnh khắc , dù chỉ tích tắc . Vương Tử bỗng dưng mong thời gian chậm lại .Lúc này thôi .Không hiểu sao anh không điều khiển nổi đầu óc mình nữa.Thật tệ .

Vương Tử lại nhích người áp sát Tiểu Khiết .Bây giờ Tiểu Khiết “chính thức nằm gọn trong lòng Vương Tử”

Vương Tử : Cô chủ động saoHôm nay là cô tự tìm đến đây nhé đừng trách tôi” độc ác”

Tiếng nói đã vang lên xua tan cái không gian yên ắng .Tiểu Khiết này giờ ngó người không cử động nổi .Vương Tử như người đặt lên môi Tiểu Khiết một nụ hôn nữa .Không phải một nụ hôn kiểu Pháp Nhưng .Tiểu Khiết bỗng nhiên khụy xuống , khuôn mặt đổi sang nét khác .Con hen lại dày vò cô lúc này .Có lẽ nhịp tim nhanh quá khiến nó bất chợt đến .Tiểu Khiết lại hít một hơi thật sâu , thật sâu . Nhưng chẳng có ích gì cả .Vương Tử ngồi bật dậy lấy cái ống xít của cô trong ngăn tủ mà anh nhìn thấy lần trướcCuối cùng thì mọi chuyện cũng đã quaTiểu Khiết quay sang một bên ngủ thiếp đi.Vương Tử đắp cái chăn cao lên cho Tiểu Khiết .Tắt đèn nhưng chưa thể ngủ .Tự đưa tay bên véo vào má mình thật đau .Tòa án lương tâm mở ra : “ Vương Tử , hôm nay mày bị làm sao thế hả ..Tiểu Huân chủ động thì mày Từ chối cô ấy .Cái con nhỏ sắc sảo không biết trời cao đất dày là gì .Mình ... mình lại không thể kiềm chế.....Mình điên thật rồi . Điên thật rồi .Nhìn sang thấy Tiểu Khiết như đã tỉnh .Nhưng vẫn quay lưng lại .Vương Tử nhào người chống tay xuống mặt đệm nói thì thầm qua tai :

Vương Tử : Cô hôn dở tệ .Nhưng mà Sau khoá huấn luyện của tôi ...

Tiểu Khiết quay sang vinh ngay vào miệng Vương Tử , cứ thế mà cười : Ha ha ha ha .Cuối cùng ta cũng có thể phục thù ...

Vương Tử thì chẳng biết nói sao với cô gái đầu óc đơn giản hết mức này .Cả đêm ấy , hai người ngủ say như chết.Cho đến khi trời sáng , Những tia nắng ấm áp lạ thường tình nghịch trải trên khuôn mặt của cả hai .Một khung cảnh hết sức thơ mộng chốn hoàng cung .Hai người ... hai người đang ôm lấy nhau mà chẳng biết gì .Bàn tay Vương Tử ôm lấy Tiểu Khiết , còn Tiểu Khiết thì vòng cả tay cả chân ôm Vương Tử .Thật khó có thể hiểu cái tư thế này .Tiếng các cung nữ gần đó .Cả hai bừng tỉnh .Người đầu tiên la lên là Tiểu Khiết sau khi tặng cho Vương Tử một cú đá”thần sầu”.Vương Tử có vẻ chẳng ấy bận tâm đến chuyện ấy .Nhưng hình ảnh hoàng thái tử nghiêm túc bắt anh phải làm gì đó .Khuôn mặt đánh lại quát các cung nữ ra ngoài .Tiếng họ bàn tán : Thật không tin , thấy sao không , thái tử ôm thái phi đấy .Hai người họ ... thật lãng mạn kinh khủng ,Không ngờ thái phi lại có thể... Thái tử đẹp trai lạnh lùng của chúng ta ...

Trong khi đó Tiểu Khiết vẫn la lên trong nhà vệ sinh :

Tiểu Khiết : Đồ biến thái ... anh làm gì thế ... tôi ... ôi mẹ ơi .. con làm gì thế ...

Vương Tử thì ở ngoài ôm bụng mà cười .Nhưng không dám cười lớn .Hồn nhiên hết sức .Không còn gì để nói Tiểu Khiết .Vương Tử chán ghét lũ con gái thấy cái mẽ bề ngoài của mình mà lấn tới .Quen rồi .Nhưng Tiểu Khiết là người đầu tiên dám nói ra câu ấy “cái mẽ không đáng một xu”

Hai người rời khỏi đền điện vua và hoàng hậu .Hôm nay họ cũng phải tới lớp giáo dục chính trị “cùng nhau”.Trà mang tới .Bốn người bọ nhọ nói chuyện .Toàn những chuyện khô khan .Thì ra hoàng hậu cũng rất hiền .Chẳng lẽ quy tắc cung đình không cho bà được phép bộc lộ .Còn vua Tử Trục rất hay nhìn Tiểu Khiết .Nó khiến ông nhớ tới người ông yêu trước đây .Họ nói chuyện khá lâu

Tử Trục : Tiểu Khiết ... cháu thích làm gì khi rảnh thế (hỏi như thăm dò vậy)

Tiểu Khiết sang Vương Tử bằng ánh mắt trêu tức

Tiểu Khiết : dạ , cháu thích đọc chuyện cổ tích ạ .Nhất là cái chuyện có con sói nó đội lốt cừ non ấy ạ

Vương Tử nhìn sang biết Tiểu Khiết nói mình chỉ im lặng .Gương mặt tỏ ra bức xúc đá mạnh vào chân Tiểu Khiết .Tiểu Khiết kêu lên khiến Vua Tử Trục lo lắng

Tiểu Khiết : Không sao đâu ạ , cháu chỉ xúc động khi nhắc chuyện đó thôi .Một con sói đội lốt cừ non luôn tỏ ra hiền lành ấy vậy hưng rất nguy hiểm ạ

Buổi nói chuyện kết thúc sau đó .Hai người đi bộ ra khu nội các .Dọc đường Tiểu Khiết lẩm nhẩm mãi câu “chó sói đội lốt cừ non” khiến Vương Tử bức mình .Nhưng chẳng thể cãi vì nó là sự thật .Theo như suy nghĩ rất đời”ngây thơ” của Tiểu Khiết mà ra.

Lớp học chính trị nhàm chán .Trong khi Vương Tử chăm chú nghe từng lời và dễ dàng thuộc mớ lý thuyết kinh khủng ấy thì Tiểu Khiết gật gù nãy giờ . Ông thầy bực mình dừng lại hỏi tiểu khiết :

Thầy : Thái phi có thể nhắc lại lời tôi vừa nói

Tiểu Khiết mơ hồ đứng bật dậy một thôi một hồi : Nước ta trong những năm vừa qua đạt nhiều thành tựu về giáo dụctrên mọi phương diện ...

Vương Tử kéo tay áo Tiểu Khiết : Chúng ta đang học suy thoái kinh tế mà

Tiểu Khiết ngậy người nhìn ông thầy đang bực mình chẳng thể nói thêm lời nào .Ngồi xuống ngậm ngùi .Cả ngày ngồi nghe cuối cùng cũng được giải thoát.Hai người lại đi bộ về cung phía tây .Vừa đi Tiểu Khiết vừa ngáp ngắn gáp dài .Thầy giáo đó yêu cầu học cả cuốn sách dày để kiểm tra . Ôi , còn cả đồng thứ trên đời phải học .Sự nghiệp giáo dục hoàng cung . Địa ngục ...

Ăn tối mau lẹ .Tiểu Khiết rất muốn ngủ ngay nhưng đôi cón cào .Vương Tử thì suốt từ sáng đến giờ vẫn bực chuyện Tiểu Khiết kêu mình “chó sói đội lốt cừu non”.

Chưa ăn bao nhiêu thì Tiểu Khiết đòi đi ngủ.Vừa lúc Á Luân vào .Nhìn Tiểu Khiết ngồi chung bàn với Vương Tử ăn vui vẻ thì Á Luân chỉ có cảm giác duy nhất .Khó chịu .Vốn Á Luân là một người yêu rất nhiệt thành ,chỉ là anh chưa thổ lộ. Á luân muốn mời Tiểu Khiết sang chơi

Á Luân : Tiểu khiết , vương tử , hai người ăn xong hả ... Tiểu Khiết à ... sang chỗ tôi chơi một lát không ...

Tiểu Khiết muốn đi ngủ nhưng lời mời thì không thể từ chối .Khẽ gật đầu đồng ý .Vương Tử lại một lần nữa lên tiếng không hiểu vì sao

Vương Tử : Cô nói đi ngủ mà , vậy thì đi ngủ đi ...Chơi còn nhiều lúc

Nhưng Tiểu Khiết lại chẳng ngại lại đề nghị ấy .Họ cùng tới khu nhà của Á Luân .Khác với khu nhà của Vương Tử .Khu nhà của Á Luân sơn màu xanhnhạt rất trang nhã .Họ ngồi nói chuyện trongphòngkhácg vô cùng rộng lớn .Cha Á Luân đi công tác nhiều nên anh ở một mình trong gôi nhà này .Tiểu Khiết thích thú thăm quan căn nhà .Cái gì cũng thấy rất lạ .Đặc biệt là sáo trúc ...Mỉm cười khi thấy những thứ lạ mắt . Á Luân vẫn đứng từ xa nhìn Tiểu Khiết cười .Một nụ cười đẹp hơn bao giờ hết mà không phải ai cũng có cơ hội thấy nó .Khao khát “cướp” lấy người con gái này lại càng làm Á Luân như muốn phát điên khi nghĩ đến việc Vương Tử và Tiểu Khiết ở chung một phòng , ngủ chung một giường .Uống rượu vang . Ăn hững thứ thật lạ .Tiểu Khiết không biết uống rượu .Nhưng Á Luân mời nhiệt tình quá nên không thể từ chối ...

Hết ly này đến ly khác .Hết chuyện này đến chuyện khác .Tiểu Khiết như lịm đi , lịm đi

Điện thoại Tiểu Khiết để quên .Là Huge gọi nên Vương Tử bắt máy .Xin lỗi vì Tiểu Khiết không có ở đây ...Vương Tử nhìn đồng hồ .Gần mười hai giờ rồi .Không thấy Tiểu Khiết về .Vương Tử đích thân qua nhà Á Luân .

Tại nhà Á Luân .Khi Tiểu Khiết lịm đi trong giấc ngủ .Cả vì mệt và say . Á Luân cũng thể kiểm chế mình .Có lẽ tại chút men rượu thấm vào .Nhìn nhìn thật kỹ khuôn mặt dễ thương của Tiểu Khiết khi ngủ . Á Luân tự hỏi , không biết có bao giờ Vương Tử để ý nó .Nếu kể cả có , anh cũng se đành bằng được .Không thể kiểm soát , không thể ...Á Luân ôm chầm lấy Tiểu Khiết trong vòng tay .Một nụ hôn ư ... có lẽ là vậy khi cảm giác ấm áp lan tỏa khắp người Á Luân .Mặt Tiểu Khiết đang mơ hồ . Á Luân muốn có được Tiểu Khiết .Hơn tất cả lũ đàn bà rẻ mạt vẫn bám lấy anh .Dừng lại ở nụ hôn ấm áp Á Luân hôn lên đôi má Tiểu Khiết rồi lại đặt vào cô nụ hôn thật sâu .Cả cơ thể như đổ rạp lên người Tiểu Khiết

Cửa khôngkhóa .Vương Tử cứ thể bước vào trong phòng .Cảnh tượng đang hiện ra trước mắt .Không biết nữa .Nhưng trong người Vương Tử như sục sôi lên .Anh tiến thẳng tới chỗ Á Luân , kéo Á Luân ra và ... một cú đập “uy lực” vào mặt kẻ gọi là anh họ .

Vương Tử lại đẩy Á Luân ra : Đồ khốn kiếp , anh không thấy thế là bỉ ổi hả .. Cô ấy ngủ .. anh làm gì thế hả ..Vô liêm sỉ ..

Á Luân quệt máu cười đắc chí : Tiểu Khiết là gì của cậu hả .. cậu chẳng coi cô ấy ra gì .Cậu chr có Tiểu Huân thôi .Việc gì phải làm khổ cô ấy thế .Cô ấy quá ngây thơ trong truyện này

Vương Tử hằm hè nhìn Á Luân .Bé xốc Tiểu Khiết đang mơ hồ lên .Cư thế bước đi . Á Luân vẫn nói theo
Á Luân : Hay cậu thích cô ta rồi thái tử lạnh lùng .Tức hả .Tôi hôn cô ấy đấy .Còn cậu sẽ không bao giờ
làm được điều ấy ...Nếu cậu có thích đi nữa .Tôi cũng sẽ dành xô ấy với cậu .Bằng bất cứ giá nào

Vương Tử bỏ ngoài tai.Bước đi trên tay là tiểu Khiết và dòng suy nghĩ khó tả :”Sao lúc ấy mình lại mất
bình tĩnh thế nhỉ .Chỉ muốn đâm cho tên khốn Á Luân ấy thêm vài cú nữa .Hay mình thích cô ta .Không
phải đâu .Chỉ là gặp chuyện bất bình ra tay thôi...

5. Chương 9 : Stupid Man

Quang đường về cung phía Tây khu cho thái tử chẳng xa đến thế .Nhưng không hiểu sao đôi chân Vương
Tử lại đi thật chậm .Bé Tiểu Khiết trên tay ...Đúng .Dòng suy nghĩ ấy mãi không thoát khỏi đầu Vương
Tử.Thực sự nghĩ lại lúc mình đánh Á Luân .Sao thể nhỉ , mình và Á Luân là anh em , cô ta chỉ là một cô
”vợ chưa cưới” lạ hoắc .Không hiểu sao khi nhìn thấy cảnh ấy Vương Tử thấy khó chịu vô cùng.Nhẹ nhàng
đặt Tiểu Khiết xuống giường .Chiếc giường êm khiến Tiểu Khiết chìm vào giấc ngủ trong hư vô chẳng còn
nhận thức .Kéo chăn lên ột chút .Vương Tử ngồi rất gần ngắm nhìn khuôn mặt ấy ...Nó như “cục nam châm;”
hút chặt lấy Vương Tử .Nhất là khi Tiểu Khiết cười .Thật tự nhiên , thật đẹp .Nhưng ... Vương Tử tự chán
an lại mình nghĩ đến Tiểu Huân nhiều nhất lúc này .Anh muốn nhớ tất cả của Tiểu Huân .Có rất nhiều
thứ để nhớ .Nhưng không thể nào tập trung được.Rồi cổ đào bới lại mấy “cuộc tình ngắn ngủi với mấy cô
ả ở Wolf nhưng chẳng có ấn tượng gì cả”. Ngồi trên chiếc ghế bành rồi ngủ lúc nào không hay .Hôm là một
ngày chẳng ra làm sao cả .

Trời vừa hửng nắng .Tiểu Khiết ngáp ngán ngáp dài tỉnh dậy .Vươn vai vài cái .Ngạc nhiên khi thấy Vương
Tử ngủ trên cái ghế bành .Trông vẻ mệt mỏi lắm vì thấy Vương Tử chưa thay quần áo .Tiểu Khiết lại cười
..Nụ cười nham hiểm .Cô chạy lại cái bàn học gần đó .Lấy những chiếc bút dạ màu raTiểu Khiết nhanh
tay vẽ những hình thù kì quái lên mặt Vương Tử trông thật tức cười .Nhất là cái hình con sói nhưng lại là
đầu cừu .Vừa vẽ vừa buồn cười nhưng không dám cười vì ...Nếu cười mà Vương Tử thức dậy thì thậtThay
quần áo rồi chạy ra ngoài thật nhanh trước khi Vương Tử kịp thức dậy .Chạy ra cửa rồi lại giả vờ gõ cửa
rất lịch thiệp .Vương Tử nghĩ là các cung nữ đến mang bữa sáng nhưng khi ra mở cửa thì thấy Tiểu Khiết

Vương Tử che miệng ngáp : Cô .. đi đâu đấy mà bày đặt gõ cửa làm gì hả

Tiểu Khiết cứ nhìn chằm chằm vào mặt Vương tử nén cười .Phải nói Tiểu Khiết đã rất chịu đựngkhi giữ
được tiếng cười ha hảNhưng nó khiến Tiểu Khiết không thể ngừng những tràng cười lại .Thật tội tệ
..Vương Tử thấy vậy chạy ngay vào nhà vệ sinh soi gương .Tức tối nói vọng ra

Vương Tử : Đồ khỉ đột kia ... Tôi sẽ giết cô ...

Tiểu Khiết úp mặt vào cái chăn mà cười thành tiếng .Càng lúc càng buồn cười .Vương Tử lau mặt xong
cầm cái khăn bước ra nhìn Tiểu Khiết rất nghiêm trọng

Vương Tử : Cô .. giỏi lắm . Để xem tôi phạt cô thế nào đây

Cái chữ phạt nghe thật nghiêm trọng .Nó khiến Tiểu Khiết thấy sợ .Mỗi khi nghe tiếng đó phát ra từ miệng
của Vương Tử.Tiểu KHIẾT giật mình chạy thẳng ra cửa trước khi “hình phạt” dành ỉnh .Chạm được tay vào
cánh cửa thì ...Vương Tử giữ chặt tay vào cánh cửa khiến nó đóng sầm lại.Tiếng động đủ mạnh khiến Tiểu
Khiết càng thấy sợ . Vương Tử ddng ở rất gần Tiểu Khiết .Một bên bả vai che khuất một phần khuôn mặt
Tiểu Khiết .Một mùi hương dễ chịu lan tỏa .Hương thơm ấm áp từ Vương Tử khiến Tiểu Khiết choáng ngợp
đến lạ lùng.Khuôn mặt Vương Tử áp sát vào Tiểu Khiết .Khuôn mặt lạnh lùng mà hăng ngày nhưng vô
cùng thu hút nếu không muốn nói là quá đẹp .Lưng Tiểu Khiết còn đang áp vào cánh cửa .Thở dốc ...Vương
Tử luôn làm Tiểu Khiết sợ .Mắt lại mở to ...

Tiểu Khiết : Anh định làm gì?

Vương Tử lại cười .Thứ khiến người ta cảm thấy rung động : Cô đoán xem ...Liệu tôi có thể làm gì với một
cô gái xấu xí như cô ...

Vương Tử vừa nói chạm nhẹ một tay lên khuôn mặt Tiểu Khiết .Tiểu Khiết khó chịu khi có người nói vậy .Cô không nhận là mình xinh đẹp hơn người nhưng cũng không vui vẻ gì khi nghe người ta nói thế .Vung tay định đấm Vương Tử thì bị Vương Tử đỡ lại .Esp chặt cái hai tay và cả cơ thể đang nóng bừng lên của Tiểu Khiết vào cánh cửa .Tiểu Khiết cảm nhận rõ hơi thở ấm nóng của Vương Tử , rất gần , nhịp nhàng và rất bình tĩnh .Vương Tử lúc nào cũng vậy .Luôn bình tĩnh và lãnh đạm khiến người khác cảm thấy bị cuốn hút

Vương Tử siết chặt tay Tiểu Khiết lại .**NẾU VỚI MỘT NGƯỜI BÌNH THƯỜNG THÌ SẼ THẤY ĐAU NHƯNG VỚI TIỂU KHIẾT THÌ CŨNG KHÁ BÌNH THƯỜNG** .Vương Tử nói nhỏ nhẹ nhưng hơi thở cứ phả vào . Nó kích thích mọi thứ , lại càng làm Tiểu Khiết thấy khó xử

Vương Tử : Cô không thấy đau à

Tiểu Khiết muốn ai đó đánh thức mình lúc này .Bất kì ai .Nhưng không ai giúp cô cả .Chỉ có ... Một hoàng thái rất quyền rũ đang đứng rất sát bên .Tiểu Khiết không muốn thế .Vì tình cảm cô muốn dành cho “thằng ngốc ” của mình .Nhưng trong giây lát cô không kiềm chế nổi .Khi Vương Tử đặt xuống bờ môi Tiểu Khiết một nụ hôn .Không hiểu sao , mỗi lần Vương Tử hôn tiểu Khiết , cô lại không thể cưỡng lại được .Bây giờ cũng thế .Phải nói rằng ...Dù sao đây không phải nụ hôn đầu tiên nhưng Nó luôn khiến Tiểu Khiết thấy không thể dứt ra .Tiểu Khiết nghiêng đầu đón nhận nụ hôn đó .Lúc này , tiểu Khiết chẳng quan tâm mọi thứ nữa .Dù không biết Vương Tử thích mình hay chỉ trêu đùa .một tiếng nói trong tiềm thức của Tiểu Khiết : “ này , em không được hôn người con trai khác ngoài anh ddaau đây”-là “thằng ngốc “ấy .Không , em xin lỗi nhưng .Em đã và đang làm thế .Vương Tử càng lấn tới hơn .Nhưng đột nhiên Tiểu KhiếtCô đập mạnh vào chân Vương Tử vùng ra

Tiểu Khiết : Tôi ghét anh ...sao lúc nào anh cũng làm như thế hả ...

Rồi Tiểu Khiết chạy ra ngoài .Còn Vương Tử thì đứng thất thần trong căn phòng rộng lớn “vì sao ư .. tôi cũng hông biết nữa , chỉ là mỗi lần thấy cô tôi không kiềm chế nổi , xin lỗi , nhưng nếu không là cô ngăn tôi lại , tôi khôn biết sau này sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa ..Tôi sợ ..Chưa bao giờ tôi nói ra cái từ hèn hạ ấy ..Tôi sợ tôi không kiềm chế nổi ..Tôi xin lỗi.” –Vương Tử nói như nghĩ trong lòng

Lấy lại bình tĩnh cố tỏ ra tự nhiên nhất có thể .Vương Tử rủ Tiểu Khiết đến WolfCũng may để chữa cháy cho chuyện vừa nãy nên Tiểu Khiết đồng ý ...

Vương Tử : Bộ quần áo tôi vừa nhờ người mang tới cho cô đâu hả ...

Tiểu Khiết : Tôi không thích mặc vậy ..tôi phải nói bao nhiêu lần nữa anh mới hiểu hả ..?

Vương Tử giơ hai tay chấp hình chữ T đầu hàng .Họ cùng tới Wolf .Như mọi lần .Khi chiếc xe Vương Tử vừa đỗ thì một đám con gái chạy lại .Lần trước là một chiếc xe đen .Giờ lại là đỏ ...

Đám con gái mà đứng đầu vẫn là jessica chạy lại ôm chầm lấy Vương Tử : Honey ngọt ngào (nhìn vào trong xe thấy Tiểu Khiết)-Em gái anh hả ... trông ngộ quá

Vương Tử gạt tay Jes ra , vòng qua đầu xe mở cửa xe cho Tiểu Khiết xuống

Tiểu Khiết : Tốt lắm em trai ...

Vương Tử nhìn Tiểu Khiết khó hiểu , còn lũ con gái thì ồ lên bàn tán .Nhưng Vương Tử thì kéo sát Tiểu Khiết vào :

Vương Tử : Bạn gái ... tránh đường ra ...

Vừa nói lũ con gái tránh ngay lập tức nhưng có vẻ không “hài lòng “ .Tiểu Khiết vừa đi khỏi thì :

Tiểu Khiết : Anh muốn chết hả ... Ai là bạn gái anh chứ ...

Vương Tử quay sang mặt nhăn nhó : Không nói là bạn gái họ xé cô ra chấm muối luôn đấy ...

Tiểu Khiết kéo xệch mặt sang một bên :Tôi không làm gì họ thì thôi

Họ bước vào một căn phòng tối thì Vương Tử nói đi ra đây một lát .Tiểu Khiết dạo quanh .Một căn phòng có ghi chữ “LEADER” .Khẽ đẩy cửa .Một chiếc ghế quay về phía sau .Cái ghế quay lại với giọng một người con trai gần xuống .Là Đại ca : Cô là ai ...-vừa nói tay bật đèn lên

Tiểu Khiết như nghen thở vậy .Ai thế này ..Là thằng ngốc ..Là thằng ngốc của Tiểu Khiết.Còn với Thằng ngốc ấy .Mọi thứ xung quanh cũng không định hình nổi “Tiểu Khiết ...là em sao ... tôi chưa bao giờ nghĩ mình có thể gặp lại em ..kể từ cái ngày ấy”

Tiểu Khiết giật mình lên tiếng : Tiểu ThiênAnh ở đây à ...Xin lỗi ..Tiểu Khiết định quay ra thì ...một bàn tay vững chãi hơn bao giờ hết ôm chầm lấy Tiểu Khiết .Chẳng để Tiểu Khiết nói gì

Tiểu Thiên (thằng ngốc Tiểu Khiết vẫn hay nhắc): Em đừng điA..n..h thực sự rất nhớ em ..

Tiểu Khiết gạt tay Tiểu Thiên ..: Nhị sư huynh à , lâu lắm không gặp ...Mấy chuyện đó chỉ là khi còn trẻ con thôi mà

Quá khứ

Tiểu Thiên từ Nhật sang Đài Loan học võ tại Thẩm gia .Từ nhỏ , Tiểu Thiên và Tiểu Khiết rất thân .Mỗi lần Tiểu Khiết không thể bơi .Tiểu Thiên luôn cứu cô .Từ nhỏ Tiểu Thiên đã thích Tiểu Khiết và luôn coi như họ có giao ước với nhau ...Tiểu Khiết cũng vậy .Cũng coi Tiểu Thiên như một phần trong trái tim mình .Nhưng khi lên 15 tuổi , Tiểu Thiên phải về Nhật , họ mất liên lạc cho đến tận bây giờ khi

Tiểu Thiên nhìn Tiểu Khiết mà như muốn vỡ oà thành dòng cảm xúc không gì tả nổi . Đã nhiều lần Tiểu Thiên chỉ muốn chạy đến Thẩm gia tìm Tiểu Khiết ... nhưngVương Tử ngoài cửa từ này .Anh nghe thấy tất cả .Trong lòng anh không có cảm nhận gì ngoài hai từ “trống rỗng” thứ mà anh cũng không hiểu vì sao lại xuất hiện .Tại sao , tại sao lại là cảm giác ấy . À thì ra là

Vương Tử bước vào trong căn phòng có vẻ căng thẳng .Tiểu Thiên mỉm cười nhìn Tiểu Khiết

Tiểu Thiên : Hai người quen nhau hảVậy khỏi cần nói ..Cô ấy là người con gái tôi hay nói với cậu đây Vương Tử ạ

Mọi thứ như sụp đổ, cái gì .Vương Tử có nghe nhầm không .Tiểu Thiên yêu Tiểu Khiết .Mà theo cách Tiểu Thiên va chạm kể thì anh yêu Tiểu Khiết hơn cả chính mình .Nhưng Tiểu Khiết chưa trả lời....

Cả ngày hôm ấy .Trong phòng leader , ba người họ nói chuyện . Đúng hơn chỉ có Tiểu Thiên và Tiểu Khiết nói chuyện vui vẻ thôiMột lát khi Tiểu Khiết ra ngoài .Một lũ con gái kéo cô ra một nơi khá vắng , phía sau dãy nhà Wolf

Jes: Cô khá đấy .Bỏ bùa mê thuốc lú gì Nhị ca .. giờ thêm cả Đại ca .. nữa ...

Tiểu Khiết quay đi nói về cứng cổ : Tôi không thích nghe cái kiểu ăn nói của cô .Tôi chẳng làm gì họ cả ...

Jes: Cô không biết sao .Nhị Ca và tôi từng hẹn hò , từng hôn nhau đấy...

Tiểu Khiết lắc đầu cười nhạt : Tôi không quan tâm .Anh ta thích ai kệ anh ta

Jes thấy thái độ của Tiểu Khiết thì bực tức vô cùng vung tay lên toan tát cho Tiểu Khiết thì Tiểu Khiết nhanh tay đỡ được vịn chặt ra đằng sau .Jes kêu lên đau đớn thì lũ con gái xô vào

Hai phút sau .. rồi năm phút .Tiểu Khiết trối cả thấy bầy cô gái lại bằng chiếc dây thừng : Ngồi đây nhè mấy honey , lần sau đừng敢 nói hồ đồ .Toa nói rồi .Tôi không thích nhị ca của các người ...Còn nữa , tên tôi là Tiểu Khiết chứ không phải con ranh ... Có gì thì đến thẩm gia y vô tìm tôi nói chuyện .

Tiểu Khiết cùng Vương Tử trở về cùng vô cùng mừng vì gặp lại Tiểu Thiên

Nếu không nói là một ngày mới lại bắt đầu .Một thứ vẫn thế.Theo quy luật mà nói thì trời vẫn xanh , mây vẫn trôi , mọi người ai vẫn làm việc của người nấy .Nhưng chỉ trong thực tâm họ mới biết điều gì đã đang và sẽ thay đổi trong suy nghĩ của họ .Một tuần mới lại bắt đầu , Tiểu Khiết vui mừng khi được quay trở lại trường học của mình Academy...Một tuần khó quên với biết bao điều xảy đến .Nhưng đặc biệt nhất vẫn là cuộc gặp gỡ của Tiểu Khiết và Tiểu Thiên.Hôm nay cũng như mọi ngày .Tiểu Khiết dậy rất sớm .Không học trường hoàng tộc quốc gia nên phải đi học sớm . Đi bộ một quãng đường ra bến xe buýt quen thuộc.Một

chiếc xe đen dường như đi theo sau rất chậm , rất chậm sau Tiểu Khiết .Nghỉ ngơi như có ai theo dõi , Tiểu Khiết quay lại ..Là Tiểu Thiên đang nở một nụ cười rực rỡ hơn bao giờ hết .Tiểu Thiên vẫn như vậy . Đôi mắt tuyệt đẹp vẫn luôn khiến người khác có cảm giác an toàn khi ở bên.Trông có vẻ như Tiểu Thiên rất vui .Tiểu Khiết xị mặt hết vào

Tiểu Khiết : Đây , tôi là người đi bộ đây , đi như thế vi phạm luật an toàn giao thông....Còn nữa ...

Tiểu Thiên lộ đầu giờ tay ra hiệu : Thôi thôi , em lúc nào cũng lỗi luật lệ ra ..

Tiểu Thiên xuống xe mở cửa xe cho Tiểu Khiết .Còn nói đến Tiểu Thiên , Thật ra chưa bao giờ anh nói với Tiểu Khiết tình cảm của mình .Tiểu Khiết cũng vậy .Tiểu Khiết luôn ngưỡng mộ tài năng của Tiểu Thiên , chỉ sau Huge thôi.Tiểu Thiên thực sự dành cho Tiểu Khiết tình cảm rất đặc biệt ...Tiểu Khiết thì không rõ tình cảm dành cho Tiểu Thiên là gì .Tính khí lúc nào cũng như trẻ con vậy .Trong chuyện tình yêu thì phải nói ngốc nghếch mới đúng .Còn chuyện này Tiểu Khiết chưa nói cho Đại nha “nụ hôn đầu tiên của cô bị thái tử ác ma cướp đi rồi “ .Vậy mà Tiểu Khiết không hiểu sao lại không “ trả thù” .Bình thường nếu ai động vào là không xong với Tiểu Khiết , vậy mà ..Khi Vương Tử làm vậy .Mọi sức lực của Tiểu Khiết như mất hết vậy .

Tiểu Thiên: Đây, học sinh khoa văn hoá Academy , hôm nay anh cũng đi học buổi đầu đây , cũng khoa văn hóa nhưng mà .. năm 3 rồi .

Tiểu Khiết xệch mặt nhìn Tiểu Thiên : Vậy sao .. Em sẽ giới thiệu với anh mấy cô bạn của em .. tha hồ cho anh chọn coi như quà gặp mặt ...

Tiểu Thiên nhìn thẳng vào con đường phía trước : Không cần đâu , anh có rồi ... Anh quen cô ấy một thời gian rồi ...

Tiểu Khiết có vẻ bối rối trước câu trả lời của Tiểu Thiên nhưng đập nhẹ trên vai Tiểu Thiên cười : Không sao , không sao ... Anh sẽ thay đổi ý định khi gặp họ thôi ..

Lòng Tiểu Thiên thất lại khi nghe Tiểu Khiết nói ra câu ấy .Tiểu Khiết quá đơn giản hay do Tiểu Thiên hay suy nghĩ . “ Em nói sao cơ , em không cảm thấy tình cảm của anh dành cho em à , hay vẫn như một sư huynh ngày nào ...Vẫn là em , chỉ lớn lên về bề ngoài , nhưng cảm nhận của em thì vẫn chỉ như cô nhóc hôm nào .. anh không biết đến khi nào em mới nhận ra”

Academy hiện ra trước mắt .Cả hai xuống xe trong con mắt dõi theo của bao người .Vì .. Tiểu Thiên quá nổi bật .Một anh bạn người người Nhật có nụ cười thật thân thiện .Tiểu Khiết chạy ngay đến chỗ nhóm bạn của mình .Có Đại Nha ,Tiểu Mạn , Apple ...Và gần đó còn có Nana, thiên kim một công ty đá quý .Người rất ghét Tiểu Khiết vì làm bạn trai cô ta “mất mặt “ trong một lần đấu kiếm nhật tại đại hội thể thao của trường .Mắt Nana như sáng rực lên khi nhìn thấy Tiểu Thiên .Một vẻ đẹp rất lạ .

Tiểu Thiên ..Bề ngoài luôn hoà nhã nhưng sâu thẳm trong anh luôn có một nỗi đau khó tả .Cái ngày định mệnh khi anh phải rời xa Tiểu Khiết .Thật ra , cha anh ở Nhật đã giết chết người mẹ yêu quý nhất đời ..sau đó ông tự sát .Trở về từ vị trí của một thiếu gia thành một người thấp kém hơn cả thường dân .Tham gia vào Wolf , Đại ca trước kia rất tốt đã giúp Tiểu Thiên được tiếp tục đi học .Sau này khi Vương Tử chán ghét cuộc sống chốn cung đình cũng gia nhập WolfĐại ca trước đây hơn họ 8 tuổi ..Còn nhớ chuyện Tiểu Khiết gây với Đại Ca trước kia , thật ra vì anh ta thích Tiểu Khiết ...Thật lạ , sao người con trai nào gặp cô lần đầu cũng bị ấn tượng

Những tiết học cứ thế trôi qua , Trong khi Apple hỏi về Tiểu Thiên thì Tiểu Khiết ngồi đọc cuốn truyện tranh vừa mới mua ở quầy báo ngoài trường .Mẩu giấy của Apple kéo về phía Tiểu Khiết “ nè , cái anh Tiểu Thiên đó có vẻ quan tâm bà lắm ...”

Tiểu Khiết cầm mẩu giấy mân mê” tôi còn trẻ mà chuyện đó tính sau đi ..Tôi chưa nghĩ nhiều thế đâu..”

Apple nhìn mẩu giấy trả lời lắc đầu .Apple vốn rất quý Tiểu Khiết vì tính thẳng thắn nhưng ..nó không thể áp dụng tron g tình yêu như vậy .. nó chỉ làm nhiều người đau khổ khi Tiểu Khiết luôn là người cuối cùng nhận ra tình cảm ai đó dành ình .

Cuối ngày học , Tiểu Khiết đi xe buýt về vì ..Cô không muốn cho Tiểu Thiên biết chuyện mình sắp trở thành “thái phi” của hoàng thái tử , nơi sống lại chính là hoàng cung .

Lối nhỏ dẫn vào căn phòng lớn của Tiểu Khiết và Vương Tử .Phòng khách ...Vương Tử đang .. đang hôn .. Tiểu Huân , họ uống rượu .Tiểu Khiết chắc thế vì những chiếc ly và chai rượu ..Vương Tử đang vòng tay ôm Tiểu Huân .

Vương Tử -anh biết sự có mặt của Tiểu Khiết ..Chậm rãi nói với Tiểu Huân: anh nghĩ kỹ rồi ...anh sẽ thuyết phục phụ thân về việc của chúng ...

Tiểu Khiết bước giật lùi đi về phía sân .Một cảm giác gì đó khác với mọi lần khi thấy Vương Tử và Tiểu Huân .Nhưng cố kéo miệng mà cười .Chẳng phải vui , chẳng phải buồnKhi thấy bóng Tiểu Huân rời khỏi , Tiểu Khiết mới trở lại .Vừa thấy Vương Tử trong phòngkhách Tiểu Khiết cười thật tươi

Tiểu Khiết : Chào , hai người vừa nói chuyện hả ... đến đâu rồi ..?

Vương Tử cố nhìn kỹ những biểu hiện của Tiểu Khiết nhưng thất vọng vì nó chẳng có nét thay đổi gì cả .Vương Tử khẽ gật đầu rồi đi vào phòng “Mình làm cái gì thế , sao phải làm thế để xem biểu hiện của cô ta , cô ta muốn làm gì thì làm , mắc mớ gì tới mình ...”

Bữa cơm tối , chẳng ai nói với ai câu nào .Từ hôm gặp Tiểu Thiên ,Vương Tử trước mặt Tiểu Khiết trở thành một con người khác hẳn . Ít nói và thật khó đoán .Sau bữa cơm , Tiểu Khiết chạy thẳng về phòng ôm đồng sách ngoại ngữ sang phòng Vương Tử

Tiểu Khiết : Hi hi ...Có mấy thứ tiếng khoa văn hoá trường tôi bắt học nhưng tôi không hiểu , anh giúp nhé ..

Tiểu Khiết cười “nhăn nhở” có vẻ rất thành tâm nhờ vả .Vương Tử nhìn mặt nghi ngờ nhưng thấy Tiểu Khiết chìa hết cái nọ cái kia ra hỏi thif

Vương Tử : Thôi , tôi thua cô rồi , mang đây xem nào ...

Tiểu Khiết nhanh tay chép nghĩa tất cả các từ Vương Tử đọc cho ...Vương Tử ngồi sát cạnh Tiểu Khiết .Anh cố quan sát thật kỹ Tiểu Khiết .Gì nhỉ , chẳng có gì đặc biệt cả , trừ cái tính cách quỷ quái raMột mỗi vì Tiểu Khiết làm được bài nào là lại la lên

Vương Tử : Tôi ngủ đây , lát cái gì không hiểu thì gọi ..

Tiểu Khiết gật gật rồi lại cúi xuống viết tiếp .Cố làm bài thật nhanh vì ngày kia đã phải thu bài cho thầy giáo rồi .Muộn rồi , hơi lạnh nữa .Tiểu Khiết không thể dịch nổi trang sách nên lại lay Vương Tử dậy .Khẽ động dậy , lay mãi không được .Tiểu áp sát khuôn mặt Vương Tử gọi .

Tiểu Khiết : Dậy giúp tôi chỗ này với ...đi mà tôi cần lắm

Vương Tử bất ngờ mở mắt kéo Tiểu Khiết lại nhìn Tiểu Khiết chăm chăm vẫn bằng ánh mắt ấy

Vương Tử : Tôi đan gủ cô muốn chết hả...Sợ hay không ...

Tiểu Khiết : Ôi , cái dạ dày tôi , ở trong cung ... đâu được ăn cái này ..

Tiểu Thiên nhìn mặt như thắc mắc : Cung ... cung gì cơ

Tiểu Khiết nói như nghẹn cơn để Tiểu Thiên quên đi chuyện ấy .Chạy ra cái bàn gần đấy lấy ly nước cho Tiểu Khiết .Vẫn rất lo lắng nhìn cô .Một lát khi mọi chuyện trở lại bình thường .Tiểu Khiết gọi chuyện cho bầu không khí không quá yên lặng như khi này

Tiểu Khiết hỏi lớn : Nhị sư huynh à , anh có bạn gái khi nào thế?

Tiểu Thiên uống một ngụm nước nhìn Tiểu Khiết hồi lâu : hơn mười năm rồi ...

Tiểu đang ăn sặc cơn ho liên tục , mãi mới lấy lại bình tĩnh : Gì kinh vậy - giả vờ giơ tay lên đếm .Anh trung tình thật đấy.Thế cô ấy biết không , mà cô ấy trông như thế nào

Tiểu Thiên như muốn phát điên khi nghe những câu hỏi “ngây thơ” của Tiểu Khiết “ Em nói gì cơ , cô ấy .. là ai .. là em em biết không .Em muốn anh trả lời câu hỏi này sao đây”

Tiểu Thiên nhìn ra phía ngoài cửa cửa hàng ăn : Cô ấy à , cô ấy rất hay cười , anh ghĩ thế , vì chưa bao giờ anh thấy cô ấy khóc .Cô ấy luôn giúp đỡ khi anh bị phạt , cô ấy thích ăn những thức ăn bình thường hơn là cao lương mỹ vị .. Cô ấy không giống như các cô gái khác vì cô ấy rất mạnh mẽ ...

Guigui vẫn ăn như bình thường : Ồ , cô ấy hoàn hảo vậy sao.Hai người đẹp đôi đấy , hôm nào anh cho em gặp cô ấy nhé ...

Tiểu Thiên chẳng nói gì sau đó nữa .Sốt cả bữa ăn cho tới khi chờ Tiểu Khiết về .Còn Tiểu Khiết thấy nghi ngờ về cô gái kia .Vì một lý do rất đơn giản .Sao cô ấy miêu tả giống mình quá vậy .Bước thật nhanh vào sảnh cổng lớn .Tiểu Khiết ăn cái kẹo mút trong túi áo từ sáng . Đọc nốt cuốn truyện tranh từ hôm kia .Bước vào căn phòng “đáng sợ” .Mãi đọc quyển truyện nên va vào người Vương Tử

Tiểu Khiết vẫn ngậm cái kẹo : In ối , ời ông ể ý (xin lỗi tôi không để ý)

Vương Tử thì thấy một cảm giác lạ đang xâm chiếm “không phải chứ cô ta quên hết chuyện đêm qua rồi à “Lách ngang qua cốt để tránh mặt Vương Tử .Nhưng Vương Tử kéo tay Tiểu Khiết :” chuyện hôm qua t.. ời ..xin lỗi ...

Tiểu Khiết bàn tay đó trả lời rất lạnh lùng : Không sao , coi như nó chuyện với người say , anh quen chơi đùa người khác rồi , thêm tôi vào bộ sưu tập có sao đâu Thái Tử điện hạ ...

Guigui bước qua đóng cửa phòng lại .Còn Vương Tử thì đứng lặng nãy giờ .Tự hỏi chính mình sao lạ khó chịu đến thế “ sao phải xin lỗi cô ta ... đúng , cô ta chỉ là một mảnh ghép trong bộ sưu tập của mình thôi ...”

Trời tối , khi ánh sáng nhạt của ánh điện làm bầu không khí yên lặng lại càng uy nghi . Bữa tối hôm ấy thực sự rất đáng sợ .Chẳng ai nói gì cả .Không ai muốn nói một câu nào cả .Vương Tử đứng dậy trước , bước ra ngoài thật nhanh . Vì chính anh không thể giữ nổi bình tĩnh khi ngồi trong cái không khí im lặng này .Nó khiến Vương Tử cảm thấy mọi thứ như lạnh lẽo và xa lạ như ngày nào .Khi còn là một đứa trẻ.Mọi thứ quay lại điểm xuất phát như ngày Tiểu Khiết mới vào cung .Còn Tiểu Khiết thì cảm thấy không thể nói gì hơn khi cứ nghĩ đến việc bị trêu đùa .

Vương Tử : Đây , cô rảnh không ...Ra đây một chút

Tiểu Khiết đứng lên : Rất tiếc , tôi không rảnh để có vinh hạnh đứng cùng thái tử ..Tôi phải học bài ...

Vương Tử vừa thấy Tiểu Khiết quay gót thì chạy ngay lại .Tay níu lấy tay Tiểu Khiết :

- Cô giận tôi hả ... nếu đúng thì cứ **** mắng tôi đi , không cần phải như thế đâu , như vậy không giống cô ...

Tiểu Khiết gạt thật mạnh cái tay đang kéo tay mình : Anh biết tôi là người như thế nào à....Anh nhầm rồi .. Tôi thấy ghê tởm con người anh ...

Vương Tử buông tay như mất hết sức lực .Còn Tiểu Khiết , khi đóng sầm cánh cửa lại .Dường như mọi suy nghĩ lại triền miên và khắc khoải “ mình có quá đáng không , sao lại nói ra những câu như vậy “.

Chạy trốn khỏi hoàng cung , Vương Tử lướt nhanh chiếc tới Wolf .Tiểu Thiên không có ở Wolf . Vương Tử đua cùng hai gã Đài Trung khét tiếng .Chết tiệt khi mỗi khúc cua là xe lại xoáy vòng liên tục .Nhưng kết quả chung cuộc thì phần thắng là của Vương Tử .Chai sâm panh đám con gái mở sẵn chờ Prince của họ .Uống hết ly này sang Ly khác , Vương Tử như mất hết kiểm soát .Vừa đi vào phòng Leader mà không vững đến nỗi Jes phải dìu nói như hét lên

-Cô .. cô ghê tởm tôi à , co dám thế sao ..Chẳng là cái gì cả .. Tôi sẽ cho cô biết thế nào la đùa giỡn

Cánh cửa phòng Leader bật mở .Vương Tử ép chặt Jes xuống cái ghế salon dài hôn Jes một cách mạnh liệt .Tất cả như muốn phát điên lên khi không thể ngừng lại .Trong đôi mắt đỏ ngầu ấy vẫn chỉ hiện lên một hình ảnh duy nhất Tiểu Khiết . Để đến giờ phút này Vương Tử nhận ra một điều “ thì ra ..mình thích Tiểu Khiết rồi”.

Trời lại sáng .Mốc thời gian khi này chẳng còn quan trọng với bất kì ai cả .Không , thực sự như vậy .Người ta , à không .Nói đúng là những người trong cuộc quá mệt mỏi khi phải sống như thế.Hôm nay là chủ nhật , lễ hội canaval “thế giới đêm –hai năm tổ chức một lần , họ tụ các anh tài đua xe siêu hạng”

Tiểu Khiết có cái hẹn với Tiểu Thiên nên ra ngoài khá sớm . Ít nhất là khi Vương Tử trở về không thấy cô đâu .Một ngày thật đẹp trên một thảo nguyên ngoại ô .Tiểu Thiên thích những nơi như vậy . Đơn giản vì nó giống những nơi hồi nhỏ Tiểu Khiết thích .Tiểu Thiên còn nhớ lần mình giúp Tiểu Khiết trốn ra ngoài chơi bị cha Tiểu Khiết quỳ hai ngày hai , còn bị chịu mười roi nữa .Nhưng Tiểu Khiết đã đỡ cho Tiểu Thiên ba roi cuối cùng mà chẳng tỏ ra đau đớn .Rồi còn rất nhiều lần nữa, Tiểu Thiên muốn nhớ , nhớ tất cả để yêu Tiểu Khiết nhiều hơn .Dạo bước trên thảm cỏ mát rượi xanh non

Tiểu Thiên : Còn nhớ anh nói về người anh yêu không

Tiểu Khiết gật đầu hưởng ứng .Tiểu Thiên tiếp lời : Hôm nay anh mang cô ấy tới đây ...

Tiểu Khiết mắt mở thật to . trong lòng hơi chút thất vọng .Giọng dịu xuống : Thật sao .. sao anh không kêu chị ấy ra ..?

Tiểu Thiên cười , nụ cười đẹp nhất trong đám con trai Tiểu Khiết từng thấy .Nhưng nói vậy thật dối lòng khi nhiều lúc cô nghĩ , nụ cười đẹp nhất phải là Vương Tử .Tiểu Thiên nhìn ra xa

-Cô ấy đang đi bên trái anh , cao chừng thước sáu , thích đọc truyện tranh , hay trêu chọc người khác , cô ấy có một nụ cười rất đẹp. Còn bảo vệ anh khi anh bị phạt nữa ..Em biết ai không Tiểu Khiết ..

Tiểu Khiết như đứng tim khi nghe tất cả ...Cổ nín lại bình tĩnh cười tự nhiên :

-vậy chứ chị ấy đâu

Tiểu Thiên quay sang nhìn Tiểu Khiết , một cái nhìn sâu thẳm trách móc .Rồi chỉ trong tích tắc ôm chầm lấy thân hình bé nhỏ ấy : Anh yêu em ...

6. Chương 10 - 15 : The Death

....Anh yêu em , ba tiếng ấy nói ra rành rọt và dứt khoát quá phải không..Không chỉ vậy, Tiểu Khiết cũng đang trong vòng tay của Tiểu Thiên .Cánh tay Tiểu Khiết như run run .Cô cũng muốn ôm lấy Tiểu Thiên . Ít nhất là để hồi lý do sao sáu năm nay anh lại biến mất .Nhưng không làm được .Tiểu Khiết chỉ còn biết đứng yên trong giây lát . Còn Tiểu Thiên , càng lúc lại càng xiết chặt Tiểu Khiết hơn .Một lát , một lát thôi , Tiểu Thiên muốn mãi được như thế này .Suốt sáu năm liền không hề liên lạc .Suốt sáu năm liền , à không , hơn mười năm nay chôn giữ tình cảm ấy trong lòng chưa kịp nói ra ...Anh khẽ buông hai tay giữ chặt vai Tiểu Khiết ...Nhìn lên gương mặt ấy , đôi mắt Tiểu Khiết mở thật to như chưa kịp nghĩ đến chuyện này .Cái gì ? “Tiểu Thiên không nói đùa chứ , có phải mình mong chờ giây phút này không?”

Chưa kịp để Tiểu Khiết suy nghĩ , Tiểu Thiên khẽ đặt một nụ hôn lên môi Tiểu Khiết . Ánh mắt nhắm lại như chờ đợi phút giây hạnh phúc , trong khi ấy mắt Tiểu Khiết vẫn mở , to nhất có thể như quá bất ngờ .Vài giây thôi .. Tiểu Khiết đáp lại nụ hôn ấy..Nhưng ..kì lạ , hình ảnh đầu tiên khi đôi môi ấy chạm tới lại là Vương Tử .Tiểu Khiết giật mình khẽ đẩy Tiểu Thiên ra ...

Tiểu Khiết : Xin lỗi Tiểu Thiên , em chưa kịp ...

Tiểu Thiên đứng lặng nhìn ra phía khác của thảo nguyên mát lạnh , anh lại nở một nụ cười như ánh mặt trời ấm áp vậy . Đúng , nếu anh ấy là ánh mặt trời ấm áp , thì Vương Tử là ánh trăng lạnh lẽo và bí ẩn ...Họ khác nhau hoàn toàn .

Tiểu Thiên : Suy nghĩ ..phải không .Anh sẽ chờ , Anh đã chờ mười năm rồi ..Không có lý do gì để anh không tiếp tục chờ được ..Nhưng anh nói trước .Kể cả khi em không chọn anh..Anh cũng không bỏ cuộc ...

Tiểu Khiết cười nhẹ .Họ cùng trở về Wolf ..Tiểu Thiên và Tiểu Khiết đi lối sau trở về phòng leader...Không thể ..Vương Tử và Jes họ đang ôm nhau rất thân mật ...Người đầu tiên trong hai người Jes, Vương Tử tỉnh dậy là Vương Tử (mặc dù trên thực tế không có chuyện gì xảy ra)- Chập choạng mở mắt .Mắt Tiểu Khiết nhìn chăm chăm lên cái ghế Salon ..Tiểu Thiên lấy tay che mắt Tiểu Khiết kéo cô ra sau mình .Vương Tử đến bây giờ mới định hình được mọi chuyện đang diễn ra .Anh ngồi dậy , đẩy Jes ra

Vương Tử : Tiểu Thiên , cậu về rồi à ...?...Ai sau lưng cậu thế .

Tiểu Thiên cười nhẹ nhàng : Hai người thân mật quá , tôi phải che mắt Tiểu Khiết lại đây ..

“Tiểu Khiết” .Vương Tử vội đứng dậy .Cái tên ấy như làm chính bản thân thức tỉnh .

Tiểu Khiết kéo xệch miệng bước ra ngang với Tiểu Thiên .Trong khi Tiểu Thiên chừng mắt nhìn Jes như ra hiệu ra khỏi phòng .Tiểu Khiết thì nuốt nước miếng cái ực nhìn Vương Tử

Tiểu Khiết : Bộ sưu tập của anh phong phú quá nhỉ

Rồi Tiểu Khiết cùng Tiểu Thiên bước ra ngoài .Vương Tử như sững sờ trước câu nói ấy .Anh muốn chạy theo giải thích tất cả ...Nhưng cánh tay vững chắc của Tiểu Thiên quàng qua vai Tiểu Khiết .. Nó như muốn Vương Tử tự hỏi “ phải chăng mình chẳng là gì trong trái tim cô ấy”.....

Bây giờ là xế chiều .Mọi nơi trong Wolf như nóng lên khác lạ .Hôm nay tại trường đua số 9 , Canaval thế giới đêm .Nơi diễn ra những trận đua tử thần.Mới chiều nhưng những chiếc xe đua tập trung về đây quả đêm không xuể . Đúng 12 giờ , cuộc tranh đua sẽ diễn ra .Họ đến đây đua phần lớn không phải vì giải thưởng mà là vì muốn được so tài cao thấp .Giải thưởng cho người về nhất là chiếc dây chuyền nữ trang Tiffany và một chiếc BMW thể thaoTiểu Thiên và cả Vương Tử cũng sẽ tham gia cuộc thi này .Tiểu Khiết thì ngồi xem ESPN đốt thời gian .Thật ra đua xe thì Huge cũng không phải vừa .Nên Tiểu Khiết thừa hưởng chút gen .

Tiểu Khiết : Em tham gia ... (Tiểu Khiết đề nghị với Tiểu Thiên chắc nịch)

Tiểu Thiên nhìn cô hồi lâu : Không được , rất nguy hiểm .. em không lường trước mọi chuyện xảy ra đâu .

Tiểu Khiết : Em không phải một đứa trẻ nữa ,năm trước , em và anh Huge cũng tham gia Canaval , ...dù sao em cũng về thứ ba ...Sau Huge và tên nào đó thấy bọn chúng gọi là Prince

Tiểu thiên cười xòa : Prince .. là người luôn về số 1 ... đến anh còn chịu trận cậu ta , Huge không thắng nổi ...À , cậu ấy chính là Vương Tử đấy...

Tiểu Khiết phồng mồm trợn má khiến Tiểu Thiên cũng đầu hàng đành phải đồng ý .

Tiểu Khiết : Có hán em càng phải tham gia , năm ngoái hán thắng Huge , không thể bỏ qua

Đường đua như chuẩn bị sẵn sàng .Jes cũng tham gia .Chỉ khi Tiểu Thiên thông báo giờ chót là Tiểu Khiết sẽ tham gia thì tất cả đều ngạc nhiên .Nhưng hơn cả có lẽ là Vương Tử . Đợi ọi người ra khỏi hết .Vương Tử tiến lại chỗ Tiểu Thiên .Đường như có thứ gì đó khôn ngoan ngăn nổi thành câu hỏi tò mò

Vương Tử : Cô ấy là người cậu yêu mà , sao cậu có thể ...

Tiểu Thiên : Nhưng năm ngoái cô ấy cũng tham gia và cô ấy bình an , nói đi , tôi phải làm sao khi cô ấy đòi bằng được . nhất là khi biết cậu tham gia

Vương Tử nắm mạnh tay vào tường : Chết tiệt , cô ta điên sao , muốn đua với tôi ...Như vậy không chỉ nguy hiểm màAnh phải làm gì đi chứ , anh yêu cô ta mà

Tiểu Thiên lấy đôi găng thi đấu chăm chăm vào cái giá áo khoác : Đúng .. và cậu cũng thế phải không ...

Chưa để Vương Tử kịp trả lời thì Tiểu Thiên nở một nụ cười :Anh không cần chối đâu , tôi biết điều ấy từ lâu rồi

Vương Tử quay lưng không trả lời , bây giờ là chín giờ tối , anh không thể để Tiểu Khiết mạo hiểm thế được .Phòng chờ , Tiểu Khiết đang ngồi xem ti vi thì ...Mọi thứ như choáng váng .Ai đó.. Tiểu Khiết chìm vào giấc ngủ sâu

Mười một giờ bốn mươi lăm phút , trường đua số 9 thế giới đêmTiểu thiên nhìn vương Tử chăm chú

Tiểu Thiên : Sẵn sàng ...Tôi thua cậu từ trước tới giờ , nhưng hôm nay ...Tôi không thua cậu đâu ..Tôi nói với Tiểu Khiết biết tôi yêu cô ấy rồi ...

Vương Tử : Cuộc đua còn chưa bắt đầu mà . Để xem ai là người xứng bảo vệ cho cô ấy ..

Vương Tử vịn cổ tay đeo chiếc găng vào .Tự nói với lòng mình không thể thua ...Tiểu Thiên cũng vậy .Sợi dây vô hình ngăn cách giữa những người anh em .Cách đây ít lâu họ cùng nhau làm tất cả .Cùng nhau leader Wolf nhưng bây giờ , họ là “tình địch”

Let startHai mươi hai chiếc xe xếp ngang vút qua cán đích trong nháy mắt .Tất cả đều phóng hết tốc lực có thể . Đường đua dẫn lên núi .Trời tối , địa hình nguy hiểm .Mọi thứ xung quanh như muốn chao đảo mỗi khi những chiếc xe phóng qua .Chiếc xe của Tiểu Thiên đang dẫn đầu .Tay vương Tử của xe qua khúc dốc đứng . Cảm giác như bị treo vậy . Đau , cảm giác xâm lấn toàn cơ thể nhưng không thể len lỏi vào ý trí .Vương Tử cắn răng chịu đựng .Tiểu Thiên nhận thấy khoảng cách an toàn nhưng cũng đang bị một tay đua có ô xe 86 vượt theo .Vương Tử đang ở vị trí thứ năm ...

Tiểu Khiết chớp chớp mắt mở mắt .Tất cả rõ ràng , ai đó đã đánh thuốc mê Tiểu Khiết để cô không thể tham gia cuộc đua này .CHẠY RA KHÁN ĐÀI .. Bằng quan sát và bộ đàm thông báo vị trí của từng chiếc xe .

Report : Chiếc xe đang ở vị trí đầu là Tiểu Thiên , theo ngay sát sau là 86 ..Thông báo khẩn về xe của Prince .Prince bị thương

Tiểu Khiết như muốn la lên khi nghe Tiểu Thiên dẫn đầu .Nhưng ngay sau khoảnh khắc ấy .Cô định thần lại và nhận ra thứ mình thực sự quan tâm là gì “Prince , anh ta bị thương sao lại tiếp tục . Địa hình quá nguy hiểm ..Anh ta sao rồi , có nghiêm trọng không”.Tiểu Khiết cứ hỏi đi hỏi lại người tường thuật .Không biết nữa vì Vương Tử ngắt bộ đàm liên lạc rồi .Bỗng dưng Tiểu Khiết như muốn khóc vậy .Không hiểu vì sao .Người tường thuật đưa điện đàm cho Tiểu Khiết nói là Tiểu Thiên muốn nói chuyện

Tiểu Thiên đẩy cái tai nghe gần hơn vẫn chú tâm vào đường đua : “ Tiểu Khiết , Vương Tử bị thương rồi .. đừng hỏi anh gì cả ..Cậu ta .. không bỏ cuộc đâu ...Chỉ là anh muốn nói ..Cậu ta quan tâm đến em hơn anh tưởng ..

Bộ đàm cũng ngừng hoạt động .Tiểu Khiết như chẳng muốn gì nữa .Không khóc nhưng như người mất hồn vậy .Cô đang nghĩ đến cái gì ..Chiến thắng của Tiểu Thiên hay an nguy của Vương Tử .. Đáp án chỉ mình Tiểu Khiết biết

Reporter: Thông báo . Đại Ca về đích , 86 về ngay sau

Tất cả ồ lên , không phải vì họ chúc mừng mà là vì không thấy Vương Tử ở vị trí số một ...Chiếc điện đàm lại tiếp tục

Reporter: Chiếc xe của N,h.. ị..Ca đâm vào vách đá rồi(chỉ ngay sau đó chừng ba bốn giây)...Nó phát nổ rồi ...

Tất cả fan cổ động hai bên khán đài im bất .Có mấy cô gái đã khóc .Họ ôm lấy nhau mà khóc .Còn Tiểu Khiết thì lặng đi khi nghe thấy hai tiếng “phát nổ”.Từ xa .Tiểu Thiên chạy lại ..Thật nhanh , nở một nụ cười chiến thắng .Nhưng anh cũng kịp nhận ra Tiểu Khiết như đang thất thần .

Tiểu Thiên nghe xung quanh nói cũng đủ hiểuTiểu Khiết khóc ... đây là lần thứ hai trong đời cô thực sự khóc vì một người khác ... Cả hai lần , chết tiệt ...Đều khóc vì Vương Tử.Cô không đứng vững nữa . “ anh ấy là hoàng thái tử, nếu có chuyện gì thì sao - Tỉnh lại đi Tiểu Khiết, sao mà lấy lý do ấy ngụy biện , có thực sự mà lo cho cái ngôi vị thái tử hay chính con người anh ta Vương Tử ..” .Tiểu Thiên ôm lấy Tiểu Khiết

Tiểu Thiên : Em bình tĩnh đi , Cậu ấy sẽ không sao đâu mà ...

Tiểu Khiết nắm chặt lấy tay Tiểu Thiên vừa nói vừa khóc : Anh ta , không sao thật chứ .. Em còn nhiều chuyện để máng anh ta .. còn nhiều chuyện để xin lỗi anh ta .. còn ..

Chẳng kịp nói hết .Tiểu Khiết lại khóc , khóc rất nhiều . Đôi mắt như sưng đỏ lên vậy .Chính Tiểu Khiết còn không hiểu vì sao mình khóc cả .Trần tình lại .. Tiểu Thiên gọi taxi cho Tiểu Khiết về ..

Tiểu Thiên : Em về trước đi , lát anh ra đây , có gì anh gọi cho ... anh hứa là cậu ấy sẽ không sao đâu

Tiểu Khiết gật gật như đồng ý .Chiếc xe lăn bánh ...Hoàng cung .. Xa thật .Tiểu Khiết bước đi chậm như không muốn trở về căn phòng ấy .Hay ít nhất thì cô sợ ai đó hỏi đến Vương Tử .Chắc nhắc đến hai từ Vương Tử Tiểu Khiết sẽ lại khóc òa lên mất .

Mở cửa phòng chẳng buồn mở đèn .Tiểu Khiết quàng mình lên giường .Tìm lại cảm giác bình tĩnh ..

Tiểu Khiết : Vương Tử , anh ở đâu ..anh có làm sao không hả ...

Hình như phía dưới cô có cái gì ngo ngoe .Một tiến nói quen thuộc đáp lại

Vương Tử : Cô nặng quá vậy , tôi ở đây chứ còn ở đâu

Tiểu Khiết giật mình .Quờ quạng cái tay bật đèn ngủ lên .Một gương mặt quen thuộc . Một nụ cười rạng rỡ mà ngọt ngào nhất mà Tiểu Khiết từng thấy .

Vương Tử khẽ chạm tay lên khoé mắt Tiểu Khiết : Cô .. khóc hả ...Mà cô khóc cái gì thế ...?

Tiểu Khiết nhìn vào đôi mắt sâu thẳm ấy . Tất cả như chỉ muốn vỡ oà thành từng tiếngkhóc thêm một lần nữa .Anh ấy không sao .

Tiểu Khiết : Không phải, xe của anh .. phát nổ rồi sao

Vương Tử bật cười .Khẽ nhích người lại gần Tiểu Khiết .Bàn tay chạm vào đôi mắt rồi đến khoé môi Tiểu Khiết : “ Cô khóc ..vì tôi à .. Không phải vì tưởng tôi chết rồi đấy chứ”

Tiểu Khiết chẳng nói gì chỉ khẽ gật đầu .Còn Vương Tử thì vẫn nhìn Tiểu Khiết như thế .Khẽ mỉm cười ..Rồi .. bất chợt , Vương Tử nhào người lên ép sát lên Tiểu Khiết.Nói rất khẽ vào tai Tiểu Khiết : “ tôi mà lại để gặp chuyện sao , cô ngốc thật ..”

Tiểu Khiết cũng chẳng thể nói gì nữa .Cũng phải thôi , Vương Tử đang đặt lên môi cô một nụ hôn ngọt ngào nhất có thể .Hơi ấm từ cơ thể Vương Tử thoát ra như làm Tiểu Khiết choáng váng .Lần này thì khác hẳn lần trước .Tiểu Khiết chạm nhẹ bàn tay lên khuôn mặt Vương Tử khẽ đẩy ra .Khuôn mặt ấy , có lẽ đây là lần đầu cô chạm tới .Nhưng cảm giác thật sự khiến tim Tiểu Khiết đập liên hồi .Nói rất nhỏ nhưng đủ để Vương Tử nghe thấy

Tiểu Khiết : Tôi thực sự nghĩ lúc đó anh đã ..Vì tôi muốn xin lỗi đã nói những lời thật quá đáng .. Xin lỗi

Vương Tử mỉm cười : Xin lỗi thì tôi không chấp nhận , nhưng cái này thì tôi chấp nhận coi như xin lỗi ...

Vừa dứt lời Vương Tử lại đặt lên môi Tiểu Khiết một nụ hôn nữa .Nó mạnh bạo và tự nhiên hơn trước rất nhiều .Tiểu Khiết không phản kháng mà đáp lại nó cũng thật tự nhiên .Hơi thở ấm phả vào như khiến cả hai càng muốn lún sâu vào nó .Bàn Tay Vương Tử rời khỏi khuôn mặt qua mái tóc Tiểu Khiết rồi ôm lấy cô .Còn Tiểu Khiết , cả cơ thể như nóng lên , tim đập liên hồi .Tay như run lên không thể cử động .Một lát , một bàn tay Vương Tử đan vào nó , kéo lên sát giữa hai người

Vương Tử : Cô ..hôn khá hơn rồi đấy ... mà tay cô run quá vậy ...không phải cô thích tôi đấy chứ ..

Tiểu Khiết ấp úng: T.. ô..i

Chưa đủ để coi là một câu ...Vương Tử lại kéo Tiểu Khiết vào lòng ...

7. Chương 16

Lại là thứ cảm giác cuốn hút đó .Nó khiến Tiểu Khiết không ngừng lại được.Những ngón tay nhỏ khẽ thoát khỏi bàn tay Vương Tử . À, bàn tay bị thương của Vương Tử thì phải ..

Vương Tử : Á, tay tôi .. cô nằm yên chút đi .. tôi bị trật tay đấy biết không

Tiểu Khiết vùng ra định kiểm hợp y tế cho Vương Tử thì anh kéo lại ôm chặt hơn vừa nãy : “ nằm yên một chỗ đi , thuốc thang không có tác dụng gì đâu.Cũngmay lúc đấy , tôi phát hiện phanh xe có vấn đề nên lúc ngắt liên lạc đã nhảy khỏi xe khi vận tốc đang còn chậm ...Không sao ..Cô nằm yên chút đi , xin lỗi cũng phải chân thành chút chứ ..Hay muốn tôi hôn cô nữa hả ..?”

Tiểu Khiết ngo ngoe giãy lắt , bàn tay ấm áp của Vương Tử khẽ xoay người Tiểu Khiết lại áp sát vào khuôn mặt mình .Lại thế rồi , mắt Tiểu Khiết lại mở to hơn bao giờ hết .Quá bất ngờ và ngạc nhiên .

Vương Tử : Cô hay thật đó , rõ ràng nói ghét tôi mà lại hôn tôi hả, xem cô ghét tôi được bao lâu nữa ...?

Vừa nói , lại là một nụ hôn nữa đặt xuống môi Tiểu Khiết , nhẹ nhàng và ngọt ngào . Đầu óc Tiểu Khiết trống rỗng, mọi thứ xung quanh chẳng còn cảm nhận được nữa .Lạnh, ánh sáng hay bất kì thứ gì .. Chỉ là một nụ hôn ấm áp của hoàng thái tử “giả nai” .Giống như trong truyện cổ tích vậy .Còn với Vương Tử

, có cái gì đó như khiến anh không thể dừng lại “ em khóc vì tôi , tôi thấy rồi , thì ra cô ấy cũng lo ình , đúng , bây giờ , ngay giây phút này , tôi cảm giác như em đã là của tôi .Không muốn dừng lại , không thể dừng lại được vì tôi đã nhận ra –Tôi yêu em”.

Tiểu Khiết khó thở , nụ hôn ngọt ngào nhưng quá sâu khiến người ta thấy choáng ngợp.Nhưng tự trong chính bản thân , Tiểu Khiết cũng không muốn ngừng lại

Tiểu Khiết : T.. ô..i.. khó thở thở ...

Vương Tử hôn chậm lại , rồi dừng lại hẳn .Khuôn mặt cùng hơi thở vẫn phủ vào mặt Tiểu Khiết .Dừng lại giây lát .Anh hôn lên đôi mắt Tiểu Khiết rồi kéo sát Tiểu Khiết vào lồng ngực của mình

Vương Tử : Xin lỗi làm cô khó thởXin lỗi vậy đủ rồi , cô ngủ đi ...

Tiểu Khiết mệt mỏi nhắm nghiền mắt ngủ ngon lành .Nhưng vẫn cảm nhận được cái hôn nhẹ lên mái tóc .Vương Tử lại nở một nụ cười ngọt ngào .Nhưng là một mình ..” đồ ngốc , em ghét tôi mà lại ngoan ngoãn nghe tôi nói như vậy , xem em còn như thế bao lâu nữa .. Thái phi yêu dấu ...”.Không ngủ , Vương Tử đang cảm nhận hơi ấm từ người mình yêu thương .Tay nhẹ nhàng tháo cái dây cột tóc của Tiểu Khiết khi cô đã ngủ hẳn.Miệng áp sát bên tai

Vương Tử nói rất nhỏ : Đi ngủ phải tháo dây cột tóc ra , để như vậy sẽ đau đầu lắm đấy , anh giúp em tháo ra nhé ...

Trời mau sáng thật .Cũng đứng thôi, vài tiếng trước cuộc đua tường như tử thần diễn ra..Vương Tử vẫn không thể ngủ được . Điện thoại của anh rung nhẹ .Khẽ nhích người lấy cái điện thoại nhưng tay vẫn ôm ghì lấy Tiểu Khiết.

Vương Tử vừa nhấn nút nghe thì có tiếng bên kia ..Là Tiểu Thiên ..

Tiểu Thiên : Cậu không sao .. Tôi cũng đoán ra mà .. Tiểu Khiết lo cho cậu đấy , gọi cho cô ấy đi ...

Vương Tử khẽ cười : Đúng , tôi không sao .. Bình yên ... Còn Tiểu Khiết hả , cô ắt khỏe lắm ...

Tiểu Thiên nói như hỏi dồn bằng giọng lo lắng : Sao cậu biết chứ , cậu không biết lúc ấy Tiểu Khiết lo thế nào đâu

Vương Tử lại cười bằng cái giọng tự tin : Tôi biết , vì cô ấy đang ngủ .. Ở đâu cậu biết không , trong vòng tay của tôi ..Nói cho cậu biết nhé .Tôi vừa hôn cô ấy đấy ..Thôi chào cậu , cô ấy thức dậy bây giờ ...

Vừa nói Vương Tử cúp máy .Anh cũng chìm vào giấc ngủ ..Còn Tiểu Thiên , tay giữ chắc cái điện thoại nhớ lại từng từ Vương Tử nói “ trong vòng tay ..” .Chỉ trong chớp mắt , Tiểu Thiên ném mạnh cái điện thoại vào góc tường thành từng mảnh vỡ , đôi mắt đỏ ngầu .Một giọt nước mắt đã rơi trên khuôn mặt ẩm ướt như nắng mặt trời ấy .Lấy cái áo khoác .Chiếc xe thể thao lại lao vun vút lên quãng đường vừa đua .Jes cùng chị em mình hì theo gần không nổi .Tiểu Thiên lên núi , thật nguy hiểm , nhìn vào đôi mắt ấy . Tất cả mọi người đều sợ .Gió hun hút thổi khi trời mờ sáng.Chiếc xe thể thao mất lái đâm vào một rừng cây ven đường .Tiểu Thiên gục mặt trên vô lăng , tay đang rỉ máu ...Giọt nước mắt ẩm ướt trên gương mặt ấy , mặt đất .. trên vết thương rỉ máu ...

Phòng Tiểu Khiết .Cả hai người (Vương Tử và Tiểu Khiết) như vẫn đang chìm trong giấc ngủ .Chỉ khi ánh sáng nhạt của mặt trời len lỏi qua những khe cửa sổ chiếu vào căn phòng ...Tiểu Khiết tỉnh giấc mà đầu óc vẫn còn hơi choáng váng .Hôm qua ...

Tiểu Khiết đá Vương Tử xuống đất : Ma... mẹ ơi ..ma.....

Vương Tử cố gượng ngồi dậy như còn chưa thể hiểu chuyện gì đang xảy ra .Che miệng ngáp dài : “ Mới sáng sớm mà ma quỷ cái gì hả..?”

Tiểu Khiết tuy cứng rắn và mạnh mẽ nhưng cái thói sợ ma thì từ nhỏ vẫn không sửa nổi .Tay run run chỉ về phía Vương Tử , miệng kéo xệch qua một bên

Tiểu Khiết : Không phải anh ..chết rồi sao?

Vương Tử nhìn Tiểu Khiết hồi lâu , tiến gần lại cái giường , khẽ đặt cảm lên tấm đệm

- Cô quên nhanh thật đấyNhớ lại xem hôm qua đã xảy ra những chuyện gì ..?

Tiểu Khiết đặt lên lồng ngực lấy lại bình tĩnh “ xem nào , xe đâm , khóc .. về đến nhà.. cái gì đó trong bóng tối , ..Vương Tử .. HÔN...”

Tiểu Khiết giật mình lần nữa ...Mặt sững sờ nhìn đi chỗ khác .Trong khi đó , Vương Tử lại càng tiến sát cô hơn , cười mà đôi mắt như hút lấy ánh mắt Tiểu Khiết

Vương Tử :Sao , nhớ ra chưa ..hay để tôi giúp cô tái hiện lại nhé

Vương Tử nói kéo người về phía Tiểu Khiết .Cô ôm chặt tay lấy đầu bịt tai lại lắc đầu nguầy nguậy chạy ra khỏi phòng

Tiểu Khiết : Á , tôi chẳng nhớ gì hết , không có chuyện gì xảy ra cả...

Chạy ra khỏi phòng chưa được bao lâu thì lại chạy lại cầm lấy cái cặp sách đi học .Một ngày đẹp trời ...Ít nhất là hơn gày hôm kia ...

Cung điện phía đông , Hoàng thái hậu đang nói chuyện vui vẻ cùng Tiểu Huân .Hai người có vẻ rất hợp ý nhau .Hoàng thái hậu phải nói là người cổ hủ , vậy nhưng rất lo cho quốc dân đảng .Bà rất yêu thương Vương Tử nhưng không cách nào biểu đạt tình cảm đó .Một lát , Vương Tử cũng bị triệu tập đến vấn an Hoàng thái hậu

Hoàng thái hậu : Vương Tử , con ngồi đi (sau khi cho đám cung nữ lui ra , Vương Tử ngồi xuống)...Hôm nay ta gọi hai đứa đến cũng là chuyện hỷ cho hai đứa ...Nghe ông lý(cha Tiểu Huân- Lý Gia Long)... nói Tiểu Huân nó khóc suốt mà ta thấy ...Vương Tử à .. con không qua thăm Tiểu Huân à ...

Vương Tử nhìn đi hướng khác trả lời : Cháu không có thời gian , với lại .. chẳng phải chuyện hôn sự đã định cho cháu và con gái gia tộc họ Thẩm rồi sao ..?

Hoàng Thái Hậu đặt bàn tay Tiểu Huân lên tay Vương Tử tỏ ý như muốn tác thành : “ Chỉ cần hai cháu có thể thành vợ thành chồng , ta sẽ có cách thuyết phục Tử Trực (vua Tử Trực cha Vương Tử) ..Gia tộc họ Lý công lao chẳng kém họ Thẩm .. Hơn nữa Gia Kỳ (Tiểu Huân) cầm kì thi họa chữ đâu như Thẩm Khiết ..Thái Tử của ta....Cháu vẫn còn muốn kết hôn với Tiểu Huân đấy chứ ...

Vương Tử lại quay đi hướng khác như muốn lẩn tránh : Cháu ... Chuyện này còn phải suy nghĩ nhiều ạ...Để khi khác con cho Thái hậu câu trả lời...

Thái hậu có vẻ thực sự không hài lòng với câu nói của Vương Tử cho lắm .Cứ ngỡ anh phải vì mừng lắm cơ , nhưng trái lại là một vẻ mặt như bị người ta cưỡng ép vậy ...Giờ học chính trị “cứu” Vương Tử khỏi một bàn thua trông thấy khi có thể rời khỏi khu của Hoàng Thái Hậu .Tiểu Huân ngồi nãy giờ chưa kịp nói câu gì ...Ánh mắt cứ dõi theo Vương Tử như chờ đợi một nụ cười .Tất cả quá bất ngờ phải không ..? .Thái hậu khẽ đập bàn khi Vương Tử vừa đi khỏi

Thái hậu : Thăng bé này cứng đầu thật .Lúc thích thì lấy bằng được , từ bé nó đã thế ..Sao lần này lại ngoan ngoãn làm theo hôn ước thế nhỉ ..

Vừa nói Thái hậu đặt bàn tay mình nắm lấy tay Tiểu Huân như vừa an ủi lại vừa động viên : “ con yên tâm , ta còn sống thì cháu dâu ta , nhất định phải là con “.....

Tiểu Khiết lại ngủ trong giờ chính trị của khoa Văn hoá .Giờ nào tập trung được chứ cái giờ trời đánh này thì không thể nào .Thật coi như địa ngục khi ông thầy cứ nhai đi nhai lại một bài nhằm chán ...Còn điều lạ nữa là hôm nay Tiểu Thiên không đi học .Có gì chiều phải ra Wolf ...Trưa ...

Trường Academy chỉ học đến trưa , Tiểu Khiết tạm biệt Đại Nha , Apple , Tiểu Mạn ra về ..Nhóm bạn vốn thân nhau lắm nhưng mà ..Từ khi bắt đầu năm học mới dường như thời gian họ có thể nói chuyện và đi chơi đâu đó thì chưa có .Nhiều lần Apple cũng hỏi Đại nha nhưng cả hai chỉ nhìn nhau trong những dấu chấm hỏi bay lơ lửng trên đầu .Còn nữa ..Tiểu Khiết chưa bao giờ ỉ ruc hay có bất kì thái độ được coi là “bất mãn với đời” vậy mà dạo này rất hay thấy Tiểu Khiết thở dài ...

Sau giờ học Đại nha đến nhà Tiểu Khiết .Căn nhà .. à không , phải nói là dinh thự ..Người làm ở đây vẫn thân thiện như thế , các môn sinh học võ ra vào tấp nập .Nhưng lạ là hôm nay không thấy Thẩm lão gia

và Thẩm phu nhân , Phòng khách rộng mà thật trống vắng . Đại nha ngồi chờ bác Tô gọi Huge ...Đại nha bỗng nhận ra thật nhiều sự thay đổi trong căn nhà này .Chỉ ít thì không thấy đồng Popey để bữa bãi như ngày trước ở phòng khách . Đang suy nghĩ mông lung thì tiếng bước chân của Huge như làm Đại Nha căng thẳng .Không phải vì Huge vốn lạnh lùng mà nghiêm khắc ... mà vì Đại Nha vốn từ lâu đã thầm yêu Huge ..

Huge : Đại Nha , hôm nay không đi học hay sao mà lại qua đây tìm anh ..?

Đại nha nhìn xuống mặt bàn bối rối nhưng vào chuyện luôn : Anh Huge , dạo này Tiểu Khiết ... cậu ấy .. cậu ấy có chuyện phải không ..Anh nói đi .Tụi em là bạn thân mà nó còn chẳng nói .Em không thể chịu nổi khi nó cứ thờ dài trong lớp rồi chẳng lần ào đi chơi với tụi em nữa .Chir từ đầu năm học đến giờ ..Hay Tiểu Khiết khinh tụi em nên cậu ấy muốn ...

Đại Nha ấp úng thì Huge nhìn ra phía cửa , đôi mắt như trĩu xuống : Sao em nói thế , ...Tiểu Khiết mà biết nó buồn lắm ...Thật ra ..Em đừng nói ra ngoài nhé , Tiểu Khiết nó được hứa hôn cho hoàng Thái Tử của Quốc dân đảng , Giờ nó sống trong cung ..Nên ...

Đại nha không còn tin được vào tai mình nữa ... Vội vàng ra về và nghĩ thật nhiều đến Tiểu Khiết “ Sao cậu không nói với tụi mình ,, tại sao phải chịu đựng một mình như vậy .Cậu chẳng nói mýn sống bay nhảy đến hết đời như một con bé kì cục mặc ai nói gì sao ...Xin lỗi vì đã có lúc hiểu lầm cậu ..Xin lỗi ..”

Trưa nhạt nắng sau những rặng hoa lạ ở một góc vườn ở cung điện phía Tây , một đám cung nữ lao tới chỗ Tiểu Khiết ngăn cản

-Thái Phi nương nương . Xin người đừng làm thế chúng tôi còn phải làm mà ..Việc chăm sóc vườn cây là của chúng tôi .. mong thái phi ...

Đám cung nữ không để Tiểu Khiết tưới cây .. Đang nắn nỉ đám cung nữ thì tiếng Á Luân từ xa làm đám cun nữ lui ra hết

Á Luân: Thái phi muốn thì để cô ấy lafm , lời nói của Thái phi không trọng lượng hả .. hay các người muốn làm đảo chính ở đây ...

Không ai trong đám cung nữ ho he gì nữa .Tiểu Khiết nhìn về phía Á Luân : Cần như nghiêm khắc vậy chứ ...

Đám cung nữ lui đi ai làm việc của người ấy .Không quên nhìn Á Luân “say đắm” .Tiểu Khiết cầm cái vòi nước lớn phun khắp một vùng cỏ xanh rộng .Thích thật , nước mát và không khí trong lòng .. nắng ấm nhạt khi thoả mái đi chân trần .. Á Luân cũng chạy tới cầm một cái vòi lên nhưng là để phun vào Tiểu Khiết .Trò chơi trẻ con như thỏ nào Tiểu Khiết còn chơi với Á Luân , họ chạy qua trên thảm cỏ , vòi nước hết về hướng nọ rồi hướng kia ..cho đến khi cả hai nhận ra mình ướt nhẹp .Trên tóc Tiểu Khiết còn vương lại những cỏ khô trên những bụi cây gần đó . Á Luân ngừng lại định thần đưa tay lấy những cọng cỏ xuống thì Tiểu Khiết lùi ra

Tiểu Khiết giơ tay giả vờ xem đồng hồ : Ấy chết, muộn rồi đây , tôi về ăn đây , chào nhé ...

Từ xa xa , Vương Tử đã thấy hết mọi chuyện .Không hiểu một cảm giác khó chịu đang xấp lẩn , theo như thuật ngữ thì gọi nó là “ghen” thì đúng nhất rồi ...Chỉ chờ cho tới khi Tiểu Khiết đi khỏi , Vương Tử tiến sát lại chỗ Á Luân :

Vương Tử : Lần sau đừng để bàn tay giot bẩn của cậu chạm vào cô ấy ...

Á Luân quay sang nhìn Vương Tử hằm hè : Vậy sao .. Tay anh thì sạch lắm đây ..Nói anh nghe , tôi biết bí mật lớn của anh rồi đây .. Đừng tỏ vẻ thanh cao lịch lãm nữa .Tiểu Khiết , cô ấy vốn không hợp với anh .Chăm sóc Tiểu Huân cho tốt đi

Họ nhìn nhau như thể kẻ thù vậy .Cho tới khi bóng Á Luân biến mất .Vương Tử trở vào phòng . Tiếng động lạ phát ra từ phòng Tiểu Khiết ... Lại trò trẻ con khi đóng đinh treo ảnh Popey lên tường .Vương Tử bước vào trong ...Vừa lúc Tiểu Khiết quay sang

Tiểu Khiết : An không gõ cửa hả ... xông vào đây làm gì

Vương Tử chẳng nói chẳng rằng nắm chặt lấy cổ tay Tiểu Khiết áp sát cô xuống giường

Vương Tử : Cả buổi trưa cô làm gì với Á Luân hả ..?

Tiểu Khiết mắt tròn tròn nhìn Vương Tử trả lời : Tôi làm gì kệ tôi .. Bộ anh điên hả, chuyện đời tư người khác lo linh tinh ...Ko chuyện anh với cái cô Tiểu Huân gì đó là được rồi ..Mà anh lấy tư cách gì hỏi tôi hả

Vương ép chặt tay hơn khiến Tiểu Khiết khá đau : Tôi .. tư cách hả.. Tôi là chồng chưa cưới của cô .. đủ tư cách chưa ..

Tiểu Khiết bật cười khanh khách đẩy mạnh Vương Tử ra : Tưởng chuyện gì chứ , mấy bữa nữa chẳng phải anh sẽ từ hôn sao ...Thái hậu vừa cho người chuyển thư cho tôi ..Anh không cần tỏ ra nghiêm trọng thế đâu .Cũng sắp thành nngười đứng mà ...

Vừa nói Tiểu Khiết đi ra ngoài .Cảm xúc vui buồn lẫn lộn.Còn Vương Tử thì như đang điên lên .Từ hôn , Thái hậu thực sự vào cuộc rồi .Bà muốn Vương Tử kết hôn với Tiểu Huân ...

Điện thoại Vương Tử khẽ rung lên .Là số điện thoại của Jes .Vương Tử nghe máy bực dọc ..Tiếng đầu dây nói vội vã

Jes: Nhị Ca , Đại Ca gặp tai nạn rồi , chúng tôi vừa đưa ở viện về . Đến Wolf ngay ...

Như một cuộc điện thoại khẩn vậy

Note: Hôm qua định viết 3 chap cho tất cả nhưng cúp điện .Hôm nay viết dài một chút coi như đền bù ...Hôm nay 25 tháng 12 , Negi viết chap 16 tặng tất cả các bạn đọc fic negi , ủng hộ fic negi nói riêng và mem DAN nói chung ...Chúc tất cả một giáng sinh an lành , hạnh phúc , gặp may mắn ...Merry Christmas and happy new year

8. Chương 17

Tiểu Thiên bị tai nạn .Vương Tử vội vã chạy ra ngoài kéo theo Tiểu Khiết . Đột ngột quá , Tiểu Khiết chỉ còn biết chạy theo

Tiểu Khiết : Anh làm cái gì thế hả, muốn chết hả, ...

Vương Tử vẫn đi thật nhanh không quay lại : Tiểu Thiên bị tai nạn rồi ...

Tiểu Khiết im bật , cơ thể nhẹ bẫng ..Từ hôm qua dường như chẳng còn nhớ đến Tiểu Thiên .Những bước chân cũng nhanh hơn lúc trước .Chiếc xe thể thao lướt thật nhanh tới bệnh viện .Suốt quãng đường , chẳng ai nói với ai câu nào .Jes vừa gọi điện , Tình hình xấu đi nên đưa trở lại viện ...Chiếc xe phanh gấp ở cửa bệnh viện .Tiểu Khiết đẩy vội cửa chạy thật nhanh vào trong . Chưa kịp để Vương Tử nói gì .Cánh tay anh khẽ run , anh thấy sợ trước sự vội vã ấy .Như những gì đã biết , Tiểu Thiên thực sự yêu Tiểu Khiết rất nhiều .Vương Tử nắm chặt lấy bàn tay “ cậu biết cô ấy trước tôi , nhưng tình yêu tôi dành cho cô ấy sẽ không không thể thua kém cậu được”..Cắt ngang dòng suy nghĩ , Vương Tử chạy nhanh vào trong , Bàn tiếp tân , Jes đang đứng đó , vẻ mặt lo lắng hiện rõ .Vương Tử chạy về phía Jes nghe tình hình của Tiểu Thiên .Tiểu Thiên bị không nhẹ .Tay trái bị gãy , gãy cổ , chân phải bị rạn xương ...chưa kể xây xát từ kính vỡ ...Còn Tiểu Khiết , cô đã tìm được phòng của Tiểu Thiên , Tiểu Thiên vẫn tỉnh , đôi mắt vô hồn .Cánh cửa phòng bật mở , Tiểu Khiết chạy lại chỗ Tiểu Thiên . Không khóc .. việc phải làm lúc này là bình tĩnh , Tiểu Khiết giữ lấy một cánh tay của Tiểu Thiên : Tiểu Thiên , anh không sao chứ ...

Tiểu Thiên đưa mắt nhìn Tiểu Khiết .Dù quá mệt sau ca cấp cứu nhưng đã dùng hết sức lực ôm chặt lấy cô . Nhưng giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt với nụ cười ấm áp

Tiểu Thiên : Anh là một thằng ngốc phải không , khi nghe Vương Tử nói đang ôm em ngủ , anh không dừng lại được , anh điên rồi .. Em biết không .. vì anh yêu emDù anh biết em không yêu anh ...

Tiểu Khiết khẽ gạt tay Tiểu Thiên : Tiểu Thiên , anh nói gì lạ thế ... Trong suốt sáu năm khi anh rời Thẩm gia y võ ,, em không lúc nào không nhớ đến anh cả .. Thậm chí ngay cả khi em nghĩ anh đã chết ... Em không biết nó là thứ tình cảm gì nhưng có .. Em thích anhVà tình cảm ấy hơn là một sư huynh ... nó thực sự tồn tại ...

Tiểu Thiên nở nụ cười nhìn Tiểu Khiết , lại lần nữa anh ôm chặt lấy Tiểu Khiết như thứ bảo vật quý giá của mình , không muốn cô rời khỏi .Chỉ cần câu trả lời ấy .Dù có bảo Tiểu Thiên chết cũng cam lòng .. Vì người con gái anh chờ đợi suốt mười năm qua ...

Cánh cửa phòng hé mở . Vương Tử lặng đi trong giây lát . Nắm chặt bàn tay “ em thích anh “ ba tiếng ấy nói ra từ miệng Tiểu Khiết ..Vương Tử xoay người , áp lưng vào tường . Đứng không vững , đứng , giây phút này sao nó trôi qua chậm thế . Ông trời , ông thật bất công ...Bước đi vô hồn trong hành lang bệnh viện . Ánh đèn mờ không đủ cho người ta thấy khuôn mặt . Đứng , như vậy càng tốt vì Vương Tử không muốn ai thấy mình khóc .. Một người cứng rắn , một người hạ gục không biết bao nhiêu cô gái xinh đẹp , tài hoa lại khóc vì một người con gái bình thường , một cô gái nghịch ngợm , kì cục độc nhất thế giới này.

Thời gian trôi qua như trên người con người ta . Nhưng đối với Tiểu Thiên thì thật nhanh khi cái giây phút nghe ba từ ấy mấy chốc đã qua .Họ cười nói vui vẻ nhắc về những kỉ niệm thật đẹp của quá khứ . Vương Tử trở về hoàng cung . Chôn sâu thẳm xa xăm , một cảm xúc như giằng xé trong lòng . Bây giờ anh mới nhận ra , anh yêu Tiểu Khiết nhiều hơn anh tưởng , nó khiến Vương Tử càng đau khổ . Nghĩ thử xem , Tiểu Thiên ra nông nổi như vậy chỉ vì Tiểu Khiết ...Nghĩ đến đây vương Tử chỉ muốn bỏ cuộc . Đẩy cửa bước vào căn phòng của mình .Căn phòng thật nhiều kỉ niệm, dù là mới ngay đây thôi , dù là rất gần gũi .. Nó không sánh được với quá khứ của Tiểu Thiên và Tiểu Khiết nhưng tình cảm Vương Tử là thật , là thứ dù quá khứ trong cô có lớn thế nào cũng không sánh bằng . Chỉ cách đây ít phút thôi , Vương Tử cũng nghĩ đến chuyện đại đột như Tiểu Thiên ... Nhưng anh đủ bình tĩnh và thông minh để suy nghĩ chín chắn chuyện này ...

Trời về đêm , Tiểu Khiết tìm mãi không thấy Vương Tử đâu nên đi xe buýt về ..Một là tất cả những gì có thể nói .Tiểu Khiết nghĩ Vương Tử về Wolf nên về phòng , mệt mỏi quăng mình lên giường , Tiểu Khiết chẳng hiểu sao mình cảm thấy như có tội “ tại sao lúc ấy mình lại nói thích Tiểu Thiên , cũng phải mà, đúng là mình thích anh ấy , ssau này , không lúc nào là không nhớ tới .. Nhưng sao mình cảm giác như dối bản thân thế nào , khó chịu quá, .. không phải , đúng là mình thích Tiểu Thiên , mình phải thoát khỏi hoàng cung ..”

Ngay bên cạnh thôi , phòng Vương , không thể nhận ra đây là căn phòng ngăn nắp của hoàng thái tử , những cuốn sách và tài liệu bị quăng quật khắp nơi , ly tách thì tan nát trên sàn nhà ... Tổng quản của Vương Tử bước vào .. Ông Điền - Tổng quản vốn tròn nom Vương Tử từ nhỏ nên rất hiểu Vương Tử ... Ông thấy anh khóc .. Chưa bao giờ sau cái ngày sắc phong thái tử Vương Tử khóc cả . Vương Tử - chỉ hai chữ nhưng nó diễn tả hết kì vọng của hoàng tộc vào anh . Vương Tử ghét cuộc sống gò bó thế này , ghét việc phải giữ quy cách và làm theo chỉ thị của người khác , ghét việc .. ghét cả đồng việc trên đời này . Nếu có gì để đổi , anh nguyện đánh đổi tất cả để được là một người bình thường. Ông khẽ chạm lên mái tóc của Vương Tử , vỗ nhẹ hai vai như an ủiMột buổi tối thật dài .. Anh không muốn đối mặt với Tiểu Khiết , vì nếu phải đối mặt , anh sẽ không chịu nổi .. Bữa tối , cái giờ phút Vương Tử không mong đợi .Tiểu Khiết ăn như bình thường

Tiểu Khiết : Đây sao lúc này không vào thăm Tiểu Thiên ,.. làm tôi tìm khắp phải đi xe buýt về ...

Vừa nói , Tiểu Khiết cúi xuống ăn tiếp , nhận ra vẻ mặt khó chịu của của Vương Tử .Lại tiếng chuông điện thoại vang lên ... là một giọng nói lạ

- Cậu là Vương Tử hả tới FC (quán bar của nhóm đầu gấu nổi tiếng hung tợn) đi , Tiểu út gây chuyện rồi ..Bọn chúng giết cậu ấy mất

Tiếng loa to qua khiến Tiểu Khiết nghe hết câu chuyện . Vương Tử vội vã cầm theo cái áo khoác

Tiểu Khiết : Anh điên hả, tối đó một mình bọn chúng nghiền anh ra đấy ...

Vương Tử dừng lại giây lát cười khẩy : Tôi là gì với cô mà cần cô lo , tôi làm sao thì cô càng vui chứ gì ..?

Bốp , một cái tát mạnh khiến vương Tử như đờ người . Lại là tiếng Tiểu Khiết nói như trách móc

Tiểu Khiết :Anh hồ đồ thật , cái gì mà sao với cả không sao .. Tôi không muốn ai làm sao hết ...

Vừa nói cô lôi Vương Tử vào phòng ...: Để tôi gọi cho Huge , anh ấy chắc chắn giải quyết được ... Còn anh , ngồi đó chờ tôi một lát ...

Tiểu Khiết : Ok , báo cho Huge ca ca rồi .. tối nay sẽ chơi với bọn chúng một trận đã đời ...ha ha ha

Vương Tử nhìn lên vẻ khó chịu : Cô điên hả ...

Chẳng kịp để Vương Tử thắc mắc gì thêm , Tiểu Khiết kéo xệch ra bãi xe : Đi , nhanh lên không tên hoàng thân đó tan xác bây giờ .Mà không lái xe được thì để tôi ...

Đúng như những gì Tiểu Khiết nói .Cô ngồi vào vị trí của người lái rồi cho xe chạy một cách rất “chuyên nghiệp”..FC - trước đây , Tiểu Khiết cũng gây lộn ở đây , .. Nhưng mấy tên ở FC kinh khủng hơn bề ngoài , có người đụng chạm tới tên phó hội đã nát một bàn chân

Đèn điện mờ , quán bar FC là nơi người ta thấy sợ , chỉ có “dân chơi” mới vào đây thôi .Tiểu Khiết dừng lại . Cô quay sang cầm lọ keo trong balô xịt liên tục lên đầu Vương Tử

Vương Tử : Cô lại làm sao thế , tóc tôi ...

Tiểu Khiết : Ngồi yên , muốn vào trong đó thì chúng ta phải giống bọn chúng ...

Tức thời , Tiểu Khiết lại lúi trong túi ra một cây chì mảy tồ thật đậm lên mắt mình . Cả hai bước xuống chiếc xe thể thao như những “dân chơi” chính hiệu . Tiểu Khiết nói nhỏ vào tai Vương Tử

- Lát nữa dì tôi làm gì thì cũng đừng ngạc nhiên nhé .. Tôi mượn Tiểu Huân gì đó ..Anh làm bạn trai tôi ...

Vương Tử hai tiếng ấy như sững người kéo Tiểu Khiết ra sau : Muốn làm dân chơi thì nhìn tôi mà học ...

Vương Tử lôi Tiểu Khiết bước nhanh vào trong trong con mắt ghen tị của đám con gái đứng ở cửa .Cửa quán Bar, mấy “ bà chị ” ăn mặc thiếu vải hắt hàm hỏi Tiểu Khiết thì Wang áp mặt lại gần

Vương Tử : Thế nào mấy bà chị , Tụi nàu dân mới , vào được chứ ..

Vẻ đẹp lạnh lùng băng giá trên khuôn mặt như khiến đám đàn chị “vỡ tim” . Nhạc nổi lên . lũ chác táng thì nhau nhảy điên cuồng , bốn cô gái khác chạy tới ve vãn Vương Tử

- Anh đẹp trai à , nhảy với tụi này một lát đi ...

Vương Tử gạt tay cô gái vừa nói ra kéo sát Tiểu Khiết lại : Xin lỗi mấy em , hôm nay bốn thiếu gia mang theo vợ ...

Vừa nói Vương Tử áp chặt người Tiểu Khiết vào một bên mình nhìn đám con gái đang tản đi

-Đẹp trai vậy mà có vợ rồi cơ đấy , con nhỏ chẳng có gì đặc biệt

Vương Tử buông nhẹ Tiểu Khiết ra mà cười , còn Tiểu Khiết thì giận dữ đang cố tìm đường vào trong tìm Tiểu Út, .. kia rồi ... Tên chủ hộ FC dơ con dao lên sát mặt Tiểu Út đang say mèm

FC: Tao ghét thằng nào động đến gái của tao .. tao sẽ ày nhớ ...

Tên kia hung tợn nhìn Tiểu Út rồi cầm con dao lên đưa sát bàn tay toan cắt một ngón tay của Tiểu út .. Tiểu Khiết giữ lấy chai nước gắp đồ ném mạnh về phía FC

Tiểu Khiết : Thằng bần nhử như mày , sống có biết là chật đất không hả ...

FC hung hăng nhìn về Phía Tiểu Khiết , Tay hất vêu ra lệnh cho bọn đàn em xông lên .Tiểu Khiết nháy mắt với Vương Tử rồi xông vào đám đông . Nhưng cú đá xoay vòng và những cú đấm tưởng như chết người

Tiểu Khiết : Vui thật , lại đây đi lũ âm mưu kia ..

Bọn chúng lại càng hung tợn chạy theo Tiểu Khiết khi Vương Tử chạy lại chỗ Tiểu Út .. Một quãng , một tên trong số chúng va phải một người cao lớn ..Chúng nhìn kẻ lạ mặt hầm hè như muốn giết sống vậy .. Là Huge .. Anh vịn tay hai tên một lúc tông long chúng kêu lên đau đớn ... Cảnh sát ập đến , Tiểu Khiết cho cảnh sát, cô chạy lại nằm ra đất kêu la rên rĩ (giả vờ như bị đánh)

Tiểu Khiết : Tôi chỉ là người đi đường và nhầm mà bọn chúng lôi tôi vào đây định giở trò rồi đánh tôi như vậy đây, Tiểu Khiết lẩn lóc vật vã khiến cảnh sát mũi lòng áp giải toàn bộ tay chân của FC đi . Vừa lúc Vương Tử trở ra vừa nhìn vừa cười , còn Huge thì áp sát xuống

Huge : Thôi , dậy đi , đừng có giở bài cũ ra nữa ...

Tiểu Khiết bật dậy như lò xo , cười hí hửng

Tất cả mọi chuyện đầu đã về đó . Tiểu Khiết chỉ buồn khi Huge nói về chuyện Đại Nha đã biết tất cả

Một mỗi trở về phòng ngủ ...Lại gì nữa đây , Vương Tử đang ngồi ở phòng khách . Trông vẻ mặt rất trầm tư.Tiểu Khiết bước chân khê khằng như người ẩn dật vậy . Nhưng tất cả coi như thất bại khi Vương Tử gọi tên cô không thiếu một chữ

Vương Tử : Thẩm Khiết , có chuyện tôi muốn nói với cô ...

Tiểu Khiết nghe như rất nghiêm túc thì chạy thẳng vào phòng đóng chặt cửa lại , khóa trái .Cô không muốn nói chuyện gì lúc này , càng sợ nếu Vương Tử lại hôn mình ư những lần trước nữa

Điện goài phòng khách đã tắt, xung quanh quá yên lặng như khiến người ta không có lối thoát , tìm được niềm vui chỉ chính mình lúc này..Ngày mai , Vương Tử sẽ sang anh giao lưu văn hoá trong hai tuafn . Hai tuần cự cình khi phải giữ mình ở đúng cương vị thái tử, những chuỗi ngày nhàm chán sắp bắt đầu , những cái bả tay không tình cảm , những nụ cười .. Biết nói sao nhỉ , nói là “giả tạo” cũng không sai ...

Ba giờ sáng , cái giờ có lẽ người bình thường đang say giấc ngủ thì Vương Tử phải rời khỏi hoàng cung đến một đất nước xa lạ . Chuyện ày ngay từ nhỏ vẫn thường diễn ra nhưngChiếc vali ánh bạc được Điện Tổng quản cầm giúp , Vương Tử khê đẩy cửa bước vào phòng Tiểu Khiết , cô đang ngủ , .. Khê chạm nhẹ lên mái tóc , Vương Tử khê nói

Vương Tử : Này, Popey, ngày mai tỉnh dậy em sẽ không phải thấy thái tử đáng ghét này nữa, chắc em vui lắm .. Ngày mai không còn ai gây chuyện , phải ăn đúng giờ đây .. Anh phải đi đây. Ngày mai , nếu khi anh đi em phải một mình đối mặt với mọi chuyện . Hãy tin anh sẽ luôn ủng hộ em ...Tạm biệt popey ...

Vương Tử dứt lời khê đặt một nụ hôn lên trán Tiểu Khiết rồi bước đi thật nhẹ “ tạm biệt em .. Popey kì cục ...”

9. Chương 18

Khép cánh cửa phòng lại, Vương Tử ra hiệu như ra sân bay với Điện tổng quản .Phía trái của sân bay là khu riêng cho hoàng tộc với các chuyên cơ thượng hạng .Thường thì các chuyến bay như vậy sẽ có phản lực của hạm đội quân sự hoàng gia hộ tống .Vương Tử ngồi trên chiếc xe ô tô của hoàng tộc , mắt hướng ra ngoài cửa , trời hơi mưa rào thì phải . Những giọt nước lất phất ngoài cửa kính xe khê đập vào .Vương Tử vẫn hướng ánh mắt ra ngoài. Chưa bao giờ đôi mắt ấy đẹp như lúc này . Ánh mắt sáng nhìn hướng ra đây những suy nghĩ ,

Vương Tử : Tôi ghét mưa

Điện tổng quản nhìn về phía Vương Tử , ông muốn chia sẻ dù là rất ít những gì Vương Tử đang suy nghĩ .Cùng với câu hỏi vẫn luôn thắc mắc

Điện tổng quản : Thái Tử .. Thực sự thích con gái của Thẩm gia phải không..? Có lẽ lúc đầu nó chỉ là một hôn ước nhưng lão thấy...

Vương Tử khê cười, một nụ cười hiem hoi mà người ngoài thấy được : Không còn quan trọng nữa rồi .Cô ấy .. không thuộc về nơi này .

Hai bàn tay day day hai bên thái dương mê mê mỗi dựa vào thành xe .. Điện tổng quản cảm giác được cảm nhận của Vương Tử lúc này .Chưa bao giờ Vương Tử đi vào cái giờ này .Thật ngạc nhiên khi chính anh chủ động nói muốn đi thật sớm .Có lẽ anh không muốn để Tiểu Khiết biết .. Mà giả sử như có biết .. biết đâu đây, Tiểu Khiết sẽ quan tâm anh như một sự thương hại ...Không , chung quanh nhẹ bẫng , chuyến bay đi Anh khởi hành khi trời vừa hửng sáng .

Rạng đông .. Vương Tử có đọc qua bộ tiểu thuyết của Stepheny Meyer . Một câu chuyện tình yêu giữa con người và ma cà rồng .. Đúng , khi rạng đông , con người ta sẽ cảm nhận được thứ ánh sáng diệu kì . Ấm áp

, đó là tất cả những gì có thể cảm nhận .Nhưng khi rạng đông “chín “ánh sáng gay gắt như chỉ muốn thiêu trụi vạn vật ... Vương Tử xoay ly nước trái cây , thả mình trong thứ âm nhạc vốn ưa thích .Mỗi khi nghe nhạc , đầu óc như nhẹ bẫng . Bất kì thể loại gì ... “ Trời sáng rồi, em còn ngủ à, chắc vậy , lười biếng như em “ .. Cái hình ảnh Tiểu Khiết trong phòng bệnh của Tiểu Thiên cứ hiện về.Ngủ , tất cả sẽ quen hết, biến mất .. và em sẽ mãi không còn ...

Hoàng cung . Hôm nay đúng là cuộc chiến thực sự .Phải nói à cuộc chiến khốc liệt . Người ta hay dùng từ này với đảo chính hay chiến tranh hơn

Đúng khi trời hửng sáng . Chỉ dụ của thái hậu .Hôm nay Tiểu Khiết sẽ trải qua một cuộc sát hạch văn hoá . Tất nhiên , ứng cử viên sẽ “so tài” cùng cô là Tiểu Huân . Dụng ý này như để Thái hậu hạ thấp Tiểu Khiết và mang Tiểu Huân ra so sánh với hoàng tộc . Tiểu Khiết mặc váy trang phục như ngày thường chạy vội đến khu của Thái hậu . Căn phòng nghi ngút mùi trầm hương .Thái hậu ngồi trên một chiếc ghế bành lớn chạm trổ kì công.Bên cạnh là một chiếc ghế tựa kiểu châu Âu nhỏ hơn . Và đó là Tiểu Huan . Hai bên là những người ăn mặc trang nhã ... Đó là các vị “giám khảo “ cho cuộc thi hôm nay ...

Tiểu Khiết : Chào Thái hậu

Tiểu Khiết chào thái hậu như bình thường cô vẫn hay chào cha mẹ ở nhà. Nhưng thái độ của thái hậu có vẻ không hài lòng lắm .Tất cả chỉ bắt đầu khi giọng thái hậu thay đổi

Thái hậu : Hồn xược , đến phép tắc của quốc dân đẳng cũng không học sao , khi chào người trong hoàng thất phải cúi xuống , ...Còn nữa , người không thấy Mỹ Kỳ cũng là người của hoàng thất mà không chào

Tiểu Huân (mỹ kì) quay sang phía thái hậu khẽ mỉm cười : Không sao mà thái hậu, cô ấy chưa nắm vững phép tắc có thể từ từ học

Tiểu Khiết nhìn thẳng vào đôi mắt thái hậu . Đây là điều cấm kị nhưng .. Tiểu Khiết vốn không nề hà chuyện gì .. Một con người quá ư ư sự

thẳng thắn nên đôi lúc chính nó cũng làm người khác tổn thương.Dù không khóc trước mặt người khác cũng như không khóc một mình .. Tiểu khiết ghét nước mắt. Nó là thứ vũ khí hèn hạ nhất ...

Tiểu Khiết : Xin lỗi nhưng (Tiểu Khiết lấy chứng minh thư trong túi áo ra)... Tôi là người của Đảng cộng hòa thừa thái hậu ...

Thái hậu nhìn Tiểu Khiết hồi lâu, cơn bức tức như chỉ muốn dâng lên nhưng cũng kịp giữ lại bình tĩnh .Ra hiệu cho cung nữ bên cạnh nói

- Thừa thái phi , hôm nay thái hậu triệu kiến là vì .. có một cuộc khảo sát văn hoá ạ .. mong thái phi hợp tác ...

Tiểu khiết nhìn đi hướng khác kéo dài hai tiếng như càng làm thái hậu khó chịu “ thật không biết phép tắc”

Tiểu Khiết : Khảo sát.....

Đúng , là một cuộc khảo sát, hay nói hạc thì đúng hơn .Theo như những gì cung nữ ấy nói thì có các phần sau :

Trang phục truyền thống và hiểu biết

âm nhạc và hội họa

(hai phần này thi trong ngày hôm nay)

bốn phần sau thi vào tuần tiếp theo

tài năng

nội trợ

ứng xử

trà đạo

Tiểu Khiết cầm tờ giấy hồng bì cứng liệt kê những danh sách dài dặc như chỉ muốn xỉu . Họ ở trường chưa đủ mệt hay sao mà phải thi cái này . Cuộc sống cả sự ôn hoà , Tiểu Khiết vốn không thích mình đem ra so sánh với người khác . Với như vậy , chẳng bằng tuyển vợ cho thái tử không bằng . Rõ ràng lúc đầu hoàng tộc đón cô vào mà . Một mỗi, cái từ duy nhất có thể diễn tả tâm trạng lúc này, chán nản , chưa bao giờ Tiểu Khiết dùng mấy cái cụm từ tiêu cực này nhiều đến thế . Từ khi vào trong cung . Đây có phải địa ngục . Không đau, vẫn còn chút ánh sáng yếu ớt của mặt trời lấp ló . Chẳng đủ làm tan chảy cái hoàng cung lạnh giá vô tình này . Đã nhiều lần tiểu Khiết xem truyện dã sử và phim cổ trang trên ti vi . Cuộc chiến giữa các phi tần thật khốc liệt .Tiểu Khiết không muốn thế.. chính xác vì cái lý do mà Tiểu Khiết thề thốt từ nhỏ sẽ sống như một bà già đến khi rời khỏi thế giới này trong trại dưỡng lão . Ngớ ngẩn quá phải không , nhưng cái biệt danh “kì cục” cũng đáng...

Cung nữ vừa nẫu chạy lại chỗ Tiểu Khiết để đưa nội dung chuẩn bị thi ngay hai phần đầu . Tiểu Khiết cũng định hỏi ngay nhưng rồi đành tự nói với chính mình “ thi ? thi cái gì ?”

Trang phục truyền thống , hiểu biết , bài thuyết trình trang phục ấn tượng của Tiểu Huân như làm Tiểu Khiết tiêu tan phẩm hạnh khi dám đem quần áo của Micheal Jackson ra nói (kì thực lúc đó Tiểu Khiết cũng không thể nghĩ ra cái gì khác nên ..). Phần thi tiếp theo về âm nhạc thì òn thảm bại hơn .Tiểu Khiết còn không thuộc những nốt nhạc căn bản nói gì đến sử dụng nhạc cụ .Tiểu Huân chơi được vi ô lông , piano , đàn tì bà, đàn bầu . Bài thi âm nhạc của Tiểu Huân là một bản nhạc theo đúng kiểu truyền thống bằng đàn tì bà và được một giám khảo cho điểm gần như tuyệt đối . Còn Tiểu Khiết thì cầm chặt cây sáo trúc trong tay . Thứ nhạc cụ duy nhất cô có thể chơi .

Khi còn nhỏ, Tiểu Thiên vẫn dạy Tiểu Khiết thổi sáo , chỉ một khúc nhạc duy nhất . Khúc nhạc thật buồn , cái cảm giác khó tả mỗi lần nghe, lâu lắm rồi kể từ ngày Tiểu Thiên biến mất Tiểu Khiết không còn thổi khúc này . Đại loại thì cô cũng chẳng thích nó, những thứ bị thương , buồn . Nhưng nó là cách duy nhất thoát khỏi cụm từ “mất mặt”. Tiếng sáo cất lên lúc trầm lúc bổng . Khúc nhạc này thật sự rất khó thổi, nó là khúc cuối của bản “ tuyệt tình “ một khúc ca khó nhất trong nghệ thuật sáo trúc .Nhưng do luyện tập từ nhỏ nên Tiểu Khiết có thể thổi nó không mấy khó khăn .

Thực sự sáo và người có tình cảm . Khi còn bé, Tiểu Khiết không thể cảm nhận được ý nghĩa trong nó, nhưng bỗng dưng , hôm nay lại khác ... Và thật khó tin , hfnh ảnh ấy lại là Vương Tử .. Sao cứ mỗi lần có chuyện buồn hay nghe khúc nhạc buồn là lại nghĩ ngay đến Vương Tử. Thời gian trôi qua thực sự rất nhanh. Cho đến khi tiếng vỗ tay khe khẽ của vị giám khảo . Điểm tuyệt đối .Tiểu Khiết nhìn về phía thái hậu vẻ đắc thắng , trêu tức thái hậu thôi nhưng càng làm cho bà thêm ghét mình . Tiểu Khiết cũng không ngờ chuyện đó .

Hoà, kết quả thật bất ngờ , ngày đầu tiên không tệ. Tiểu Huân có vẻ không ưa Tiểu Khiết. Tất nhiên là như vậy . Tiểu Huân vốn không chơi với người gọi là thường dân . Người ngoài có thể nghĩ cô hiền lành đơn giản nhưng từ cái ngày định mệnh ấy.. cái ngày Vương Tử r quay đi trong những giọt nước mắt của cô ướt đẫm , Tiểu Huân lại càng căm ghét kẻ làm cho tình cảm hai người như vậy . Khi còn nhỏ, cha mẹ thường ra nước ngoài chỉ mình Vương Tử quan tâm chăm sóc cho Tiểu Huân .

Cuộc sống của hoàng tộc là vậy đấy . Ngày ấy, rất lâu rồi, Vương Tử xuất hiện như ánh nắng xua tan đi bóng đêm cuộc sống nhằm chán lạp đi lạp lại theo quy luật của nó .Một cậu bé cũng cô độc như vậy nhưng không hề yếu mềm ... Cậu bé đã dùng chính bàn tay mình lau nước mắt ột cô bé đang khóc - Tiểu Huân

Mãn cuộc , cả hai ra về . Bước ra khỏi cung phía đông , Tiểu Huân chạy về phía Tiểu Khiết nói chuyện

Tiểu Huân : Xin lỗi, cô có thể nói chuyện với tôi một lát không

Tiểu Khiết nhìn Tiểu Huân hồi lâu , họ ngồi xuống bên một chiếc bàn đá gần hồ lớn giữa hoàng cung . Tiểu Huân gồi xuống từ tốn và có vẻ rất quen với nơi này. Còn Tiểu Khiết thì đứng vậy , mắt hướng ra xa hồ ...

Tiểu Huân bắt chuyện : Cô ít nói nhỉ, chắc sống chung với Vương Tử buồn lắm, anh ấy cũng ít nói mà

Tiểu Khiết theo phản ứng tự nhiên quay lại : Anh ta nói ít sao, cô không biết đấy chứ anh ta lắm c.h...(Tiểu Khiết đang định nói Vương Tử lắm chuyện).... À không , lắm việc cần làm , không hay ở trong cung đâu...(cười xoà đi như để lảng tránh)..

Tiểu huân cũng cười nhưng chỉ là nụ cười xã giao thôi : Cô thích Vương Tử phải không ? Ai cũng thích, tôi nghĩ vậy , anh ấy hoàn hảo quá mà ...

Tiểu Khiết như trúng tim đen vậy , Cô nghĩ lại những khi đáp mặt với Vương Tử, đã có nhiều lần ghĩ qua .. Nhưng cũng chẳng rõ ra sao , nghĩ đến chỉ thấy đau đầu thôi , như cực hình rồi, lại còn Tiểu Thiên nữa . Tiểu Khiết lại cười bối rối

Tiểu Khiết : Làm gì có.. sao thế được , anh ta chỉ thích cô thôi.. Hai người đẹp đôi , đẹp đôi lắm mà, khi anh ta xin được từ hôn thì hai người lại như xưa thôi

Tiểu Khiết không còn biết nói gì nữa nên ra về . Tiểu Huân nhìn theo cái bóng ấy : Cô nói dối ,(tiểu huân nói khẽ)

Nói dối, phải không chỉ, Tiểu Khiết còn không hiểu Tình cảm của mình ra sao nữa chứ đừng nói đến nói dối .Uể oải vào phòng ngủ như chết À hình như hôm nay không thấy Vương Tử ..Nhưng mi mắt cứ rập xuống .. chẳng thể nghĩ gì .. bóng tối , .. bỗng dưng khó thở... cơn hen , lâu lắm mới tái phát , sao lại là lúc này.. chết tiệt , Tiểu Khiết muốn kêu lên nhưng mất hết sức lực , bàn tay cố với lên nhưng thất bại ... Chìm vào hôn mê,một bóng dáng , của một chàng trai ... chạy đến càng lúc một gần , bé Tiểu Khiết rồiTiểu Khiết lịm hẳn đi. Ai thế, một hơi ấm lạ kì... tiếng nhịp thở như nói lên sự lo lắng “ không thể mất em , cô gái có nụ cười ấm áp của mặt trời”

Tiểu Thiên bước đi chậm rãi trên con đường vào sảnh chính của Thẩm gia y võ . Không ai nhận ra Nhị sư huynh của ngày nào , chỉ là một chàng trai lạ ...Khiến các học viên nữ ngoái theo chẳng rời mắt, .Sảnh chính , Huge đang luyện tập với người gỗ (mộc nhân).. Đôi mắt dừng lại trước sự xuất hiện của Tiểu Thiên

Huge : Cậu tìm ai ?

Tiểu Thiên nở nụ cười rạng rỡ (tay vẫn bị thương, chân vẫn đi khập khiễng)hay giả vờ không nhớ ...Bí kíp cuối cùng ...(đây là chuyện riêng của Huge và Tiểu Thiên)

Huge ngừng hẳn như mừng rỡ: Thăng khi, mất dạng sáu năm còn gì

Hai người nói chuyện cho tới khi Tiểu Thiên dừng lại hỏi : Em đến gặp Tiểu Khiếtchúng em học chung trường mà

Huge nhìn đi Tiểu Thiên nói lảng đi chuyện khác: Sao cậu lại bị ra nông nỗi này

Tiểu Thiên nhận thấy sự bất thường gần giọng : Có chuyện gì sư huynh nói thẳng đi, đừng như vậy

Huge quay lại tập với mộc nhân nói giọng như nghẹn lại : Nó sắp kết hôn rồi còn gì Nó bị ép hôn với hoàng thái tử của quốc dân đảng rồi , Vương Tử

Tiểu Thiên như mất bình tĩnh , ánh mắt nhìn lên như hẳn học và như muốn điên lên . Anh nhớ lại , từ hôm hai người gặp nhau chưa bao giờ cô cho anh đưa về tận cửa ... cứ nói đi bộ lòng vòng ..Thì ra vậy ..

Tiểu Thiên : Hẳn là ai chứ , sao sư phụ có thể .. Cô ấy ...- Anh lay mạnh Huge để rơi ra chiếc ví ... Người như cứng đờ. Huge khê nhặt chiếc ví lên . Là ảnh Tiểu Thiên chụp cùng Vương Tử và tam ca của Wolf

Huge đưa lại chiếc ví nhưng cũng rất ngạc nhiên : Em quen hoàng thái tử sao(vừa nói , Huge chỉ tay vào Vương Tử).

Tiểu Thiên không thể vào thánh giá và thị giác của mình nữa . Sao , sau tất cả những chuyện này, một tay đua F1 như Vương tử , một tay sát gái siêu hạng ... Cái gì thái tử

Tiểu Thiên vụt đi .. Tất cả mọi chuyện thật quá bất ngờ , ngay giờ phút này .Anh muốn mang Tiểu Khiết chạy trốn , thật xa ...

Vương Tử, chuyến bay đáp cánh .Mục đích chuyến đi lần này về mặt chính trị mà nói là thăm các doanh nghiệp người hoa thành đạt nhất nước anh công việc của thái tử cũng không bận nhiều . Viếng thăm và ở lại dinh thự của tập đoàn dầu khí CK- một doanh nghiệp hoa kiều....Buổi gặp mặt diễn ra thật nhanh ...Nhưng sự xuất hiện của Vương Tử lại làm cho con gái của tập đoàn Ck rung động - Tư Đồ Bội Đan

Một ngày tham quan chẳng mấy thú vị . Khi đêm tối tràn về. Vương Tử lại một mình trong cái thế giới im lặng .Chiếc laptop mở sẵn , là email của Nhu Triết : “ anh à, Mini đây, thật không liên lạc nổi với anh - Tiểu Khiết bị thái hậu bắt tham gia cuộc thi gì đó với Tiểu Huân, mà hôm nay, cô ấy bị ngắt trong phòng đây, đưa đi viện rồi . Anh nhờ vả nên em sẽ thông báo sau đâyNhu Triết.....”

Vương Tử lại day tay hai bên thái dương “ lại trò gì đây, thái hậu muốn loại Tiểu Khiết thật sao ..Không biết cô ấy có sao không nữa .. Đừng nghĩ nữa . Cô ấy luôn có người mà cô ấy thích ..”...Ngừng suy nghĩ giây lát, Vương Tử dạo quanh khu vườn của dinh thự tập đoàn Ck . Ngồi bên một vách đất bên hồ nước ... Khửu tay chống vào đầu gối... Thật nhàm chán . Hai tuần nữa chứ đâu phải hai năm . “ Sao mình phải lo lắng cho con ngốc ấy nhỉ,, kệ cô ta, ..” .Tiếng một cô gái thức tỉnh Vương Tử

Bội Đan : Thái Tử, anh không ngủ hả..?

Vương Tử nhìn lên bằng ánh mắt hút hồn . Vẫn thường thì Vương Tử mệnh danh “speed love” nhưng mà hôm nay thật không có tâm trạng

Vương Tử : Lệch múi giờ tôi không ngủ được, còn cô

Bội Đan cười .Một cô gái nhỏ nhắn , hiền lành và rất xinh đẹp. Nhưng có vẻ cái tính rất giống Tiểu Khiết

Bội Đan lại tiếp lời : Tôi thích anh

Lại thế rồi, trong cuộc đời Vương Tử nghe cái câu này không biết bao nhiêu lần, nhưng phải chăng cô gái này mạnh dạn quá

Vương Tử : Tôi mệt lắm , tôi nghỉ trước ...

Bội Đan vẫn nói theo : Anh vẫn thường trốn tránh như thế hả...Hoàng thái Tử

Vương Tử khẽ quay người lại , ánh mắt cương nghị vẫn cố tỏ ra bình tĩnh và lạnh lùng nhất của một thái tử dù thật ra tính anh không phải thế .

Vương Tử : Vậy nói thẳng nhé.. Tôi có người để quan tâm rồi...

Bội Đan quay đi cười nhạt . Mắt hướng về mặt hồ như thoáng buồn , một cái nhìn xa xăm và khắc khoải . Về chuyến đi Nhật cách đây một năm , cô gặp một chàng trai... người thực sự cho cô biết mình là ai -Tiểu Thiên . Và cũng như Vương Tử, Bội Đan tham gia Wolf, bề ngoài thì là một thiên kim tiểu thư nhưng thực chất lại là một Wolf amateur..Cô khẽ tháo sợi dây chuyền trên cổ ra tung về phía Vương Tử

Bội Đan: Thì ra, anh cũng là một Wolf, mà còn là Nhị Ca nữa... (cô nhận ra nhờ sợi dây chuyền trên cổ Vương Tử)

Mới đầu cũng khá ngạc nhiên , nhưng họ đã bình tĩnh để có thể nói chuyện .Tất cả những bí mật của Vương Tử đều được chia sẻ cho Bội Đan và.....

Định thần giây lát, chỉ thấy ánh đèn mờ, mùi cà phê sữa thơm phức và một người đứng ngay cạnh mình , một người con trai , có bàn tay thật ấm áp .. Nhưng không phải người Tiểu Khiết đang chờ đợi . Phủ nhận , nhưng càng có thể khẳng định “ Tiểu Khiết đang nhớ Vương Tử “. Thực ra bàn tay Vương Tử không hề ấm áp . Mặt trắng luôn bí ẩn và lạnh lẽo mà . Chỉ là khi ở bên Tiểu Khiết thấy rất gần gũi và dường như bị cuốn hút vật . Á Luân đưa tay qua , đưa tay lại trước mặt trước đôi mắt còn ngái ngủ của Tiểu Khiết

Á Luân : Đây, đây... Tôi là Á Luân chứ không phải Vương Tử đâu ...Cô không sao chứ (khẽ cười) không phải cô nói không quan tâm sao, hay nhớ anh ta rồi ..

Tiểu Khiết đi về phía phòng : Không , không bao giờ , không kể cả khi chỉ có tôi và anh ta tồn tại, tôi mệt lắm , anh về đi ..

Cánh cửa đóng sầm , Á Luân ra về còn Tiểu Khiết thì lấy tất cả chăn gối ép chặt hai bên tai “điên thật rồi, không đúng , không có, không phải... mình không thích , không nhớ hay có bất cứ cảm giác gì cả,..... cảm thù lũ con trai dùng bề ngoài mê hoặc lũ con gái nhẹ dạ . Anh ta, chính là kẻ đó, đúng , ghét anh ta , ghét anh ta.. Điên thật rồi “

Trầm hương ghi ngút khắp căn phòng rộng lớn , “trận chiến cuối cùng phải chăng sắp bắt đầu?”. Phần thi tài năng . Thái Hậu cùng Tiểu Huân vẫn tới từ sớm , các vị giám khảo cũng vậy .Nhìn khuôn mặt nghiêm túc của họ mà cứ như sắp tham chiến vậy .Các giám khảo làm việc rất nghiêm túc vì thái hậu dù không thích Tiểu Khiết nhưng cũng không cổ hủ tới độ mua chuộc hay giao hảo chấm theo cảm tình . Thái hậu cũng thực sự muốn thử xem Tiểu Khiết so với Tiểu Huân thì ra sao .Tài năng . Thứ mà mỗi người ai cũng có cho riêng mình . Tiểu Huân cũng vậy , balê, đúng như một tiểu thư . Một màn trình diễn balê thật nhẹ nhàng khiến người ta dường như sống trong một thế giới khác . Thật nhẹ nhàng êm ái ,..... Tiểu Khiết cũng rất thích màn trình diễn này, quả thực Tiểu Huân rất giỏi, những thứ thuộc về thế giới của Tiểu Huân khác xa với những thứ của Tiểu Khiết .Một thế giới quá toàn mỹ khiến ười ta chẳng bao giờ tjỏa mắt với thứ mình có cả

Tiếp theo là Tiểu Khiết. Thẩm Gia Y vô , thật không hổ danh , kiếm thuật Sắc bén , lạnh lùng và chính xác là tất cả những gì thuộc kiếm đạo một võ sĩ phải nắm vững . Một cô gái bé nhỏ, những đường kiếm thật điêu nghệ, Thái hậu nhìn Tiểu Khiết thì như nhớ lại bác của cô , người trước ka Vua Tử trực yêu thương nhưng không thể kết hôn ... Bà cũng như Tiểu Khiết, nhưng trong cuộc thi năm ấy, bà chỉ thắng trong phần tài năng và thất bại trong tất cả.....

Kết thúc, chỉ một phút là có kết quả, Tiểu thấy khá hồ hởi còn tiểu Khiết, tất cả không quan trọng nữa rồiHoà.. kết quả hoà ..tất cả lại quay về mức không như ban đầu . Còn ba phần thi nữa . Ngay tiếp theo là Nội trợ , cái này Tiểu Khiết không tệ nhưng để nói so sánh với Tiểu Huân thì không thể mà cũng không bao giờ có thể sánh kịp . Hai tiếng đồng hồ trong bếp . Tiểu Huân dọn ra hai món ăn trông thật đẹp mắt khiến cái bụng đói meo cùng bản tính háu ăn của Tiểu Khiết trỗi dậy

Tiểu huân : Đây là canh ngũ vị và rau xào bảy sắc ... Canh ngũ vị biểu trưng cho sự hòa hợp của đất trời và sự kết hợp hài hoà của những thức thảo mộc đơn giản nhất ... Rau xào bảy sắc như nhắc tới cầu vòng - biểu tượng của cái đẹp thuần khiết , hiếm có nhưng lại tinh tế cùng bảy loại gia vị cao cấp nhất ...

Thái hậu cùng các giám khảo và hai cung nữ gần đó nếm thử (dù tiểu khiết rất muốn ăn) . Vốn tính thẳng thừng không nề hà gì

Tiểu Khiết khẽ cười : Tôi nếm thử được chứ ... dù sao thì món ăn cú tôi cũng xong rồi mà ...

Tiểu Huân cũng mỉm cười đưa cho Tiểu Khiết cái bát nhỏ Tiếp đến là Tiểu Khiết . Trong cái âu lớn đó không gì khác là bánh bao trắng . Tất cả đều trở mắt nhìn ...

Tiểu Khiết đưa tay khẽ gãi tai : Bánh bao trắng , chắc tất cả sẽ ngạc nhiênThực sự thì sơn hào hải vị chắc hoàng thái hậu , các vị giám khảo ở đây đều đã thử qua , những cái đó rất tinh tế và thú thực có biết thì tôi cũng không làm đượcNhưng nếu muốn tôi nấu cho ai đó cái gì để ăn , chắc chắn đó là bánh bao trắng . Chắc các vị vẫn chưa hết ngạc nhiên , nhưng có lẽ bánh bao trắng là món ngon nhất trong cuộc đời này tôi được ăn . Cũng đơn giản làm từ bột mỳ ... không ngọt cũng không mặn. Mỗi khi ăn lại có cái vị ngọt đến lạ . Còn nhớ khi còn nhỏ mẹ hay đi vắng , bếp núc trong nhà toàn nấu các món cao lương mỹ vị , tôi lại cùng các sư huynh , sư tỉ ăn bánh bao trắng. Chắc khi chưa là thái hậu , khi chưa là các chuyên gia ẩm thực , mỗi người ngồi đây đều đã nếm qua , thức quà giản dị nhưng tâm ý lại không hề giản dị ấy . Người Hoa từ quá khứ đến hiện tại dù hoàng đế hay dân thường đều ăn . Món ăn ngon nhấ phải t là món ăn mọi người cùng được thưởng thức dù ở bất kì cương vị nào

Tiếng vỗ tay lần nữa , của các vị giám khảo, thật ngạc nhiên là cả của Thái hậu Kết quả thật vượt sức tưởng tượng , Tiểu Khiết đã thắng , tặng với món ăn chỉ mất ba mươi phút thay vì cả tiếng chuẩn bịthắng với món ăn chẳng ai ngờ tới .Không tệ

Hai phầnthi trà đạo và ứng xử gộp lại làm một . đề tài rất đơn giản là “ cảm nhận về trà và văn hóa ứng xử dùng trà, tiếp trà” ...Trong khi một người thi thì người còn lại phải ngồi trong một phòng kín chờ đợi . Như mọi lần , Tiểu Huân lại là người thi trước , vòng thi này cô nhất định không thể thua . Đây vốn là sở trường của Tiểu Huân và là “sở đoản “ của Tiểu Khiết . Tiểu Khiết từ nhỏ tới giờ không thể một lần uống hết ly trà đắng ngắt mà cảm nhận với ứng xử sao đây .

Tiểu Huân : Nghệ thuật dùng trà của người Nhật có thể coi như tinh túy nhất ... Phức tạp nhưng thuần túy .Từ những giai đoạn chuẩn bị cho tới tâm thất, tâm ý khi dùng trà . Trà phải là loại được chọn lọc kĩ lưỡng , nước đun sôi trên bếp than nhỏ giữ lửa vừa . Trang phục truyền thống kết hợp Thưởng trà (thưởng

thức trà) phải theo quy nếp có sẵn , trà phải uống từng ngụm trong chén gốm mới ngon . Cảm giác đắng ban đầu nhưng ngay sau là vị ngọt đọng lại . Trà tiếp đón bạn bè, trà kính cha mẹ ông bà, trà dành cho hôn thê , hôn phu lại khác

Thật không thể chê được . Một phần trình bày quá xuất sắc chi tiết và đầy tính nghệ thuật . Tiếp theo là Tiểu Khiết

Tiểu khiết mang ra một ấm đất và một cái bát : Trà xanh hay còn gọi là trà lá tươi theo tôi mới thực sự là một nghệ thuật chưa được khám phá. Cuộc sống hối hả, chẳng mấy ai có thời gian để lập một bàn trà đích thực theo luật hưởng trà. Thay vào đó là các loại đồ uống có sẵn . Nhưng nếu một lần thử được uống trà lá mới thực sự thấy thoải mái và mát lành , Đúng , uống trà lá không phải nghệ thuật . Cũng không khó để có một ấm trà như vậy . Trà uống ngọt mát không đắng như các loại trà theo luật của người Hoa, Nhật hay HànAi cũng thể uống , trà uống bằng bát rộng miệng như thức bình dân..Uống trà cùng gia đình sau bữa ăn , sau những giờ làm việc đồng áng căng thẳng hay kể ca sau giờ làm việc

Không tồi chút nào . Đúng là phá cách và nhận định này thật khiến người ta bất ngờKết quả ...

10. Chương 19 - 20

Một lát sau đó, kết quả của phần thi cuối cũng như chung cuộc đưa gửi vào một phong bì phát cho cả hai thí sinh cùng lời nhận xét của từng giám khảo và thái hậu . Tiểu Huân run run cầm phong bì trên tay . Trái lại, trước khi đến đây thi Tiểu Khiết thật sự thấy căng thẳng và muốn chiến thắng , nhưng bây giờ chẳng cần nữa , có thua cũng không sao, vì cô biết, mình đã làm hết mình , dám nghĩ và dám nói những gì mình nghĩ.Thậm chí còn không hiểu vì sao mình tham gia thi , có chút gì đó vì Vương Tử, chắc vậy ...

Mở cái phong bì ra , tiểu Khiết nhảy tung lên ôm chầm cả cung nữ đứng bên cạnh

Tiểu Khiết : Thắng , ha ha ha

Tiểu Huân đứng lặng giây lát nhìn kết quả, cô đã làm hết sức có thể, có sao ..? Nhưng cũng không thể hiểu lý do vì sao Tiểu Khiết thắng như vậy , suy nghĩ đơn giản có giá trị đến thế sao . Toàn bộ những lời nhận xét được tổng hợp trong tờ giấy “ nếu nói chọn thái phi thì cô xứng đáng trở thành một thái phi độc nhất vô nhị ... Chính những suy nghĩ đơn giản và cảm nhận thực tế mới là thứ thực sự quan trọng . Cảm ơn cô đã cho chúng tôi nhớ lại, trước khi trở thành một người nổi tiếng , chúng tôi thực sự là ai ...”

Quá bất ngờ, Tiểu Khiết đi bộ về cung phía Tây , thật vui, chẳng hiểu vì sao vui nữa . Gọi điện cho Đại Nha, Tiểu Mạn và Apple đi ăn Ba cô bạn khá ngạc nhiên khi nghe giọng Tiểu Khiết đầu đầu . Quán cà viên bên đường quen thuộc , chiếc bàn tròn đặt cuối dãy. Họ ngồi đây thật vui vẻ ...

Đại Nha : Chúng tớ biết cả rồi, sao cậu không nói sớm , chịu một mình như vậy

Apple đang ăn cũng nói chen vào : Đúng đấy, quý tộc cũng có cái hay nhưng mà máu lạnh vô tình lắm , ở đó chắc cậu buồn lắm

Tiểu Mạn : Mình xem phim thấy mấy bà thái hậu , hoàng hậu độc ác hay giở trò ép cung lắm

Tiểu Khiết đang uống nước cũng phải phì cười vì câu nói của cô bạn ngây thơ nhất nhóm -Tiểu Mạn . Đúng là gây khó dễ, nhưng qua rồi . Tự dưng Tiểu Khiết cảm thấy vui vô cùng . Cứ như làm cho Vương Tử chuyện gì không bằng . Vượt qua chuyện này trở thành thái phi nên vui à “ Không đời nào, mình phải buồn mới đúng chứ , hu hu hu, nhưng sao cái miệng mình cứ Ha ha hahaha thế này, chắc điên mất “Đây không biết là lần thứ bao nhiêu Tiểu Khiết tự nói với mình như vậy

Đêm ấy , Tiểu Khiết cố gọi cho Vương Tử nhưng không được . Vương Tử mệt mỏi ngồi xuống ghế salon thì Điện Tổng quản bước vào thật nhẹ nhàng

Điện tổng quản : Thái Tử, thái phi đã vượt qua kì thi của Thái hậu và kết quả là điểm cao hơn cô Tiểu Huân

Vương Tử cố tỏ ra không quan tâm nhất có thể : Còn gì nữa không ?

Điện tổng quản khẽ mỉm cười : Dạ ...Vừa rồi thái phi gọi cho thái tử ạ,, , tôi xin phép ra ngoài ...

Điền tổng quản vừa ngoài Vương Tử giật tay “yeah, cuối cùng cô ấy cũng gọi ..” Vương Tử vừa hát vừa nhảy mà chẳng biết mình nhảy theo điệu gì nữa . Phép thử của Bội Đan có tác dụng .

Tiểu Khiết tắt máy vì không thấy ai trả lời . Vẫn cố thử một lần , Vương Tử bắt máy trong câu cụt lủn

Wương Tử : Wei , ai vậy (dù vẫn hiển thị số Tiểu Khiết)

Tiểu Khiết : Gì chứ, tôi mà anh hỏi là ai ...Anh ...

Wương Tử : Nếu chỉ vậy thì tôi bận lắm , không có thời gian nói chuyện với cô đâu ...

Nói rồi Vương Tử cúp máy . Như thế quá nhẫn tâm quá, nhưng Vương Tử cũng không còn sự lựa chọn nào khác . Thật ra rất muốn hỏi xem những ngày qua Tiểu Khiết thế nào nhưng không thểTiểu Khiết ngủ , hôm nay có thể từ từ ngủ rồi , thật nhẹ nhõm . Một giấc ngủ thật dài . Không hiểu sao cái cảm giác khó chịu như đêm hôm trước lại xuất hiện . Giấc mơ quái quỷ kia . Tiểu Khiết lại chần trọc không ngủ nổi “ mình điên mất, cứ thế này chắc mình không thể ngủ yên đêm nào , càng cố gạt Vương Tử ra khỏi đầu thì những hình ảnh của anh ta lại xuất hiện, ngay cả trong giấc mơ , mà lạ thật , hôm trước khi nhận mấy tấm hình chết bầm đó, không hiểu sao mình thấy khó chịu.. đừng nói là mình ghen với cô ta ... never..” Tiểu Khiết ngồi dậy nhìn ra phía cửa sổ . Cô đang nghĩ thật nhiều , về Vương Tử.. Chính bản thân cô cũng không hiểu sao, tâm trí không thể quan tâm tới Tiểu Thiên ... Tiểu Khiết nhìn những bụi hoa oải hương trong đêm tối, những tán cây rợp tạo thành hình vòng ngay cổng vào... thác nước nhân tạo cũng đang tuôn chảy xối xả ngoài kia . Hoàng cung cũng đẹp lắm chứ . Đẹp trong tưởng tượng của những con người ham muốn danh vọng , tiền tài và kể cả dục vọng . Cứ cho là vậy đi . Tiểu Khiết ngáp ngừng khi suy nghĩ đến việc dời khỏi nơi này . Đúng , chẳng phải trước đây, cô từng nghĩ đến chuyện này sao . Cảm giác đó sẽ như thế nào nhỉ. Sung sướng thoát khỏi cái nơi tẻ nhạt quy cách này ... hay nuối tiếc ... Đúng , bỗng dưng thấy cảm giác này... vì sao cơ chứ. Bỗng dưng không muốn xa nơi này , cho dù phải sống tẻ nhạt ?.. Cứ như thế, cả đêm Tiểu Khiết chỉ thao thức trong suy nghĩ rồi bởi ...

London một ngày buồn , sương mù từng dải dậm đặc lại trùm lên không khí ngột ngạt . Cũng đã một tuần còn gì, việc của Vương Tử ở đây hết rồi . một tuần nữa là du lịch nhưng Vương Tử không còn tâm trí để chơi nữa , một tuần đã khủng khiếp lắm rồi . Có lẽ vì vậy nên chuyến bay về Đài loan sớm không có gì là lạ . Nếu muốn nói rất lạ vì Bội Đan sẽ cùng về với Vương Tử . Đây không biết là điềm lành hay xui đây.Hôm nay, như mọi ngày Tiểu Khiết tới trường , rồi lại tan học , về cung , ở một mình cả ngày trong đó . Nhưng có lẽ , lập trình ấy sẽ thay đổi nếu Tiểu Khiết không gặp Tiểu Thiên ở trường . Hôm nay Tiểu Thiên đã đi học , chỉ còn tay là vẫn đang bó bột .

Tiểu Thiên : Anh có chuyện muốn nói với em ...Em rảnh không

Tiểu Khiết cũng không có việc gì nên cùng Tiểu Thiên đến một quán cà phê nhỏ .. Quán và phê này tuy nhỏ nhưng rất ấm cúng , đơ giản nhưng rất cuốn hút người ta . Tiểu Thiên cứ nhìn ra ngoài trong khi Tiểu Khiết đang trộn hết cái nọ đến cái kia vào ly cà phê , Kí cục thật phải không ? Tiểu Khiết không thích uống cà phê. Vì khi còn nhỏ đã bị hen , mà người bị hen hay phải uống cà phê thật đặc thì mới qua được mỗi lần tái phát. Chính vì vậy mà Tiểu Khiết ghét cà phê. Đây cũng là lý do mỗi khi bạn bè rủ đi uống cà phê, Tiểu Khiết cứ ngồi cho cả ly sữa, cả hũ đường nhỏ vào cố khuấy lên dù chẳng uống . Chưa kể ở những nhà hàng có fast food , tiểu Khiết còn uối với hạt tiêu vào thành một hỗn hợp chẳng ai uống nổi rồi ngồi cười một mình , kì lạ phải không

Tiểu Thiên : Em sắp kết hôn với Vương Tử - hoàng thái tử quốc dân đẳng à...?

Tiểu Khiết cũng hơi bất ngờ trước câu hỏi ấy. Cũng phải vì chuyện Vương Tử là thái tử , Tiểu Thiên không biết. Nhưng nếu anh đã hỏi câu này, chỉ có một lý do – Huge nóiDù sao thì sớm muộn mọi người cũng sẽ biết thôi . Biết sớm hay muộn cũng vậy . Lấy lạ bình tĩnh

Tiểu Khiết : Tại cha mẹ em ép hôn đấy, kệ, dù sao anh ta cũng có người trong mộng của anh ta rồi, không kết hôn đâu....

Tiểu Thiên nhìn Tiểu Khiết nói về người con gái trong mộng Chẳng lẽ, ngoài Tiểu Khiết ra, Vương Tử còn nhiều người con gái khác. Vậy mà hôm trước khi tham gia cuộc đua, Vương Tử đã thừa nhận thích Tiểu Khiết . Có lẽ , đây là lý do giờ phút này đây, Vương Tử đã trở thành một tình địch sự thực

Tất cả chuyện này là gì . Tiểu Thiên có thể nói hiểu lầm Vương Tử .Đúngthôi , nếu một người khác, cứ cho cả tá người nghe cũng sẽ nghĩ vậy .

Tiểu Thiên bất chợt giữ chặt lấy tay Tiểu Khiết : Anh hỏi em .. em có thích Vương Tử không?

Thái độ của Tiểu Thiên có vẻ hơi quá ...Nó làm Tiểu Khiết thấy hơi sợ , khẽ gạt nhẹ tay Tiểu Thiên , Tiểu Khiết cố mỉm cười

Tiểu Khiết : Em chỉ coi anh ta là bạn .. bạn thôi .. anh không sao chứ , đừng nói anh ghen đấy ...

Tiểu Thiên có vẻ lại lại được bình tĩnh . Tay khẽ nắm lỏng tay Tiểu Khiết.

Tiểu Thiên : Ghen , đúng , anh ghen đấy ... Em luôn khiến anh phải ghen tị với cậu ta ... Trongkhi hai người có thể gặp nhau cả ngày

Tiểu Khiết biết Tiểu Thiê nói đến chuyện tình cảm . Không hiểu kiếp trước có nợ nần gì thần tình yêu không chứ từ khi học cao trung , Tiểu Khiết hể nhắc chuyện này là lại trốn tránh Liếc nhìn đồng hồ , Tiểu Khiết xách balô chạy như bay

Tiểu Khiết còn nói với theo : Em đi có việc , lúc khác gặp anh

11. Chương 21 : Meet You

Tiểu Khiết không thoát khỏi ánh mắt hút hồn của Vương Tử , Tình cảm sao . Đúng là mọi lần có thể lẫn tránh , nhưng bàn tay Vương Tử đang giữ thật chặt khuôn mặt ấy , ánh mắt thật sáng như nhìn xuyên thấu mọi thứ, vậy nhưng chẳng thể hiểu Tiểu Khiết đang nghĩ gì

Tiểu Khiết ấp úng : Tình cảm gì gì chứ . Như mọi người có sao ...?

Vương Tử nói như gần giọng xuống : Trả lời tôi đi, cô đừng cố lẫn tránh nữa .

Tiểu Khiết đang nghĩ , nghĩ đi đâu cũng không biết nữa , chỉ biết là đang nghĩ về Vương Tử, về một quyết định , về câu trả lời . Tiểu Khiết muốn chạy trốn . Ngay bây giờ, ngay lúc này . Bỗng dưng cô nhớ đến những bức ảnh kia , những bức ảnh Vương Tử và Bội Đan . Nhớ về cảm xúc khi xem những bức ảnh ấy . Nhớ về Tiểu Huân , về Jes. Có phải chăng trong suốt thời gian qua Vương Tử chỉ coi Tiểu Khiết là trò chơi không .Giây phút ấy, Tiểu Khiết không thể hiểu nổi cảm xúc của mình

Tiểu khiết không dám nhìn hăng vào đôi mắt đầy mê hoặc ấy .Tại chính giây phút này , hình như Tiểu Khiết đã nhận ra tình cảm của mình dành cho Vương Tử là gì , nhưng lòng cao ngạo quá lớn đã không cho phép Tiểu Khiết nói ra

Tiểu Khiết: Tôi ..tôi ..không biết..Mà anh biết để làm gì chứ, người đào hoa như anh thiếu gì con gái xinh đẹp để ý, hỏi tôi làm gì..?

Vương Tử rời tay khỏi khuôn mặt đang đỏ ửng ấy , khẽ nở một nụ cười : Cô ...ghen à? Hay do cô nghĩ xa quá vậy ?

Tiểu Khiết chẳng thể trả lời câu hỏi vừa rồi, vì sao ư? Đơn giản là vì cô đã nhận ra thứ cảm xúc xâm lấn cơ thể trong những đêm không ngủ, nó không chỉ là suy nghĩ đơn giản , đúng , nó là Ghen, là “ghen” đấy. Nhưng sao Tiểu Khiết lại ghen , ghen vì cái gì cơ chứ trong khi Vương Tử chẳng của riêng ai .Vương Tử vẫn đang chăm chú nhìn xem thái độ của Tiểu Khiết thế nào

Tiểu Khiết nói rất nhỏ: Tôi...Tôi không có mà !

Vương Tử trong tức khắc lại áp sát lấy đôi môi Tiểu Khiết : Nếu vậy , cô chứng minh đi , nếu cô dám hôn tôi, chứng tỏ cô không hề có chút tình cảm nào , còn không dám ,tức là có đấy

Tiểu Khiết nhìn qua phía khác: Anh định làm gì hả ..?

Vương Tử chỉ khẽ nói “hôn cô”, rồi một nụ hôn theo kiểu Pháp mà với Tiểu Khiết không biết gọi là gì lại được đặt xuống .Hai bàn tay Vương Tử giữ chặt lấy đôi tay Tiểu Khiết .Trong khi Tiểu Khiết lại có vùng

vẩy ra . Không biết vì sao nữa , chỉ là tự nhiên...Vương Tử vẫn không dừng lại , có lẽ, người đầu tiên dám thoát ra khỏi nụ hôn của Vương Tử chỉ có Tiểu Khiết mà thôi .

Tiểu Khiết : Buông tôi ra , anh làm cái gì thế hả ?

Vương Tử vẫn không dừng lại , mà thực chất là không thể dừng lại . Cho tới khi Tiểu Khiết ngừng cử động và thả lỏng cơ thể.Vương Tử cũng vậy . Đến khi nhận ra Tiểu Khiết đang nhắm mắt, mím chặt môi ,Vương Tử mới ngừng lại

Tiểu Khiết dần mở mắt khi nhận ra điều đó : Tôi thích Tiểu Thiên, nên lần sau, làm ơn , anh đừng làm như thế. Tiểu Huân , cô ấy đang đợi anh đấy

Nodi dứt lời, Tiểu Khiết kéo lấy chăn che kín cả mặt quay vào trong . Thật ra khi đó , cô có thể nói khác. Một cách khác, bất kì câu gì cũng có thể , nhưng mà ..

Vương Tử ngồi bên mép giường , hai tay chống vào đầu gối , dần bước ra ngoài : Cô sẽ chẳng bao giờ hạnh phúc nếu tiếp tục trốn tránh như vậy ...

Tiểu Khiết ngồi bật dậy nhìn Vương Tử : Tôi, trốn tránh anh , anh nghĩ có quá xa hay không . Anh xem lại mình đi, rõ ràng không thích tôi, việc gì hải chấp nhận kết hôn, cứ hủy hôn rồi kết hôn với Tiểu Huân là được rồi. Tôi không cần , không muốn gì hết, chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường , làm những công việc tôi thích,sống cuộc sống của riêng tôi . Ai làm tôi ra nông nổi này, anh nói xem ..Anh muốn biết tôi nghĩ thế nào về anh hả.. Đồ kiêu ngạo , luôn ình là đúng , chẳng hoa vô lốitệ, hơn cả tệ... Tôi ghét anh , đúng đấy , dù đàn ông trên thế giới này chết hết tôi cũng khôngthích anh nghe gì chưa ...và sẽ không bao giờ tôi nói ra ba từ đáng xấu hổ ấy cho anh nghe, mà anh cần gì nghe chứ , thiếp gì người nói ba từ ấy với anh , bây giờ , anh làm ơn ra ngoài đi ...

Vương Tử sững người khi nghe từng ấy từ, không câu mới đúng , hình như trong lồng ngực đang rất đau thì phải , nhưng nó sẽ đau hơn nữa khi anh phải nói dối

Đóng cửa căn phòng lại, Vương Tử trở về căn phòng của mình , ngồi bên bànlàmviệc nhưng chẳng thể tập trung . Một cung nữ mang tách trà vào . Vương Tử không hiểu sao không thể kiểm soát đã ném ngay nó xuống , rồi một “bãi chiến trường “được tạo ra ngay tức khắc . Từng chiếc bình cổ, lọ hoa lần lượt trở thành đồng vụn

Vương Tử cầm áo khoác trên tay bước ra ngoài : Ngày mai , đập nát căn phòng này cho tôi ...nếu không làm được , cô bị sa thải ..

Tiểu Khiết nghe rõ và hiểu gì đang xảy ra bên kia , nhưng lại chẳng muốn suy nghĩ gì nhiều nữa .Ngủ, có lẽ là cách duy nhất quên đi mấy chuyện này ...

Một tháng , phải đến một tháng Vương Tử không gặp Tiểu Khiết . Và Tiểu Khiết cũng chẳng gặp lại Tiểu Thiên .Tình hình chính trị giữa hai đảng cộng hòa và quốc dân cũng đang rất căng thẳng , có lẽ chính vì lý do này mà gần đây, thái tử và vua thường xuyên họp hành . Trong cung cũng rất tĩnh mịch. Không khí tẻ nhạt bao trùm tất cả .Tiểu Khiết thì ngoài giờ học đi làm thêm ở một cửa sửa xe. Thực ra từ lâu, Tiểu Khiết đã thích xa đưa . Chỉ là ba mẹ cấm thôi . Bây giờ cũng chẳng ai quan tâm nữa , nên đi làm cho vui và biết thêm thôi .

Sau giờ làm cũng đã bảy giờ tối . Tiểu Khiết đi đâu đó ăn nhưng lại nhận được một cú điện thoại lạ .

Nghe chính xác thì là giọng của jes: Tiểu Khiết, bọn FC chúng đến , Tiểu Thiên đang gây lộn với chúngcô có thể tới Wolf không ?

Điện thoại cúp ngay sau đó .Tiểu Khiết chạy như bay ra bến xe buýt . Cùnlúc ấy , Vương Tử trên đường về cũng nhận được cú điện thoại tương tự . Tiểu Khiết chẳng mấy đã tới Wolf , một khung cảnh hỗn độn chưa từng thấy . Một tên hung hãn cầm cái côn đánh về phía Tiểu Thiên đang ngã khụy , Vương Tử đã đỡ cho Tiểu Thiên , Vương Tử - đã lâu cô không nghe hai từ này .. đã lâu không thấy con người này. Một lũ con gái trông cũng rất hung tợn đang túm chặt lấy Jes đang cầu cứu chúng tha cho Tiểu Thiên . Tiểu Thiên vốn bị thương nên không thể chống đỡ .Tiểu Khiết xô tới kéo hai đứa con gái đang kè dao vào cổ Jes

Tiểu Khiết : Ra giúp Tiểu Thiên đi, lũ này để tôi

Tức thì, tiểu khiết vịn sái hai hai chúng ra sau đẩy về một góc phòng ... Một tên cầm dao xô tới chỗ Tiểu Khiết

-Con ranh nhớ hôm trước mày làm gì không , hôm nay tao phải xẻ mày làm hai ...

Tiểu Khiết quay sang nhìn hắn lãnh đạm : Gỏi thì cứ lại đây, cần gì lắm lời như vậyHay ngươi sợ đau hả ..

Tên hung hãn cao lớn đó là D , bọn người trong FC vẫn gọi hắn vậy . Bởi D nghĩa là Death – cái chết, Một vết dài trên khuôn mặt hung tợn như đủ cho người ta thấy sợ hắn .Con gái của hắn vừa nhìn cũng thấu đủ sắc để xuyên thủng bất kì gì cản đường , đôi tay to lớn liên tục đâm về phía Tiểu Khiết .Tiểu Khiết cố gạt những ngón đòn mạnh bạo từ hắn . Nhưng dường như chúng là quá sức . Vương Tử và các thành viên của Wolf cũng đang chống cự với các thành viên của FC.Tiếng một tên trong số đó lên tiếng

-Vương tử - Prince , mày từ chối bỏ tao, để cô ta bỏ FC, được lắm , để xem ngoài cái mặt đẹp ra, mày còn gì khác , hay cũng chỉ như lũ công tử bột thôi ...

Vương Tử nhìn hắn bằng cái nhìn sắc lạnh . Một cú đâm mạnh vào vai trái của hắn . Một toán khác xông vào phía Vương Tử, Tiểu Khiết tung chân đá liên tiếp vào D rồi chạy sang phía Vương Tử. Một tên trong số chúng cầm dao đâm lên từ phía sau , Vương Tử không để ý và bất thần

Xoạt ... một vết máu dài ...Nhưng người bị thương không phải Vương Tử mà là Tiểu Khiết, cô đã đỡ lưỡi dao ấy cho Vương Tử .Một tay đưa ra phía sau giữ cho vết máu không chảy ra , tay kia chóng xuống đất ...

Mọi người xung quanh như chết lặng . Tiểu Thiên đang bị thương lao tới đâm liên tiếp tên đã đâm Tiểu Khiết . ép thật chặt hắn vào tường giọng đe dọa

Tiểu Thiên : Nếu cô ấy làm sao, tao sẽ giết chết mày ...

Jes vội chạy lại đỡ Tiểu Khiết , vẫn liên tục hỏi xem Tiểu Khiết có sao không , Jes xé vạt áo khoác ra cầm máu cho Tiểu Khiết.Dù rằng trước đây Jes không ưa Tiểu Khiết, nhưng chứng kiến cô vì Wolf mà bị thương thì không thể không quan tâm

Tiểu Khiết : Tôi không sao thật mà , cô giúp họ đi ...

Tiểu Khiết cố đẩy Jes ra cho đến khi gục hắn . Đôi mắt nhắm nghiền , mọi thứ xung quanh chỉ là một màu tối, rất tối, cảm giác đau đớn xâm lấn . Len qua đám bụi cỏ, Vương Tử bế xốc Tiểu Khiết lên

Jes: Bị thương không nhẹ đâu , anh đưa cô ấy đến viện đi

Viện , Đôi tay yếu ớt còn lại chút sức lực của Tiểu Khiết kéo lấy tay áo Vương Tử : Xin anh đấy, tôi ghét bệnh viện

Câu nói vừa dứt thì Tiểu Khiết lại ngất lịm đi . Vương Tử đưa Tiểu Khiết đến căn xép nhỏ, nơi này anh thuê để xe và các dụng cụ khác, thì thoáng tham gia các cuộc đua muôn thì ngủ luôn tại đây ...Khẽ đặt nhẹ Tiểu Khiết xuống giường . Vương Tử chạy ra ngoài mua thuốc và băng gạcMột lát nghỉ ngơi , tiểu Khiết gượng dậy . Vết thương khá sâu , Chiếc áo sơ mi trắng bị rách một vết dài , màu đỏ của máu đang lan ra . Tiểu Khiết cởi nút áo , kéo xuống ngang eo. Tay khẽ chạm nhẹ vào vết thương . Đau, một cảm giác thật lạ xâm lấn . Từ nhỏ đến giờ , chưa bao giờ đánh lộn Tiểu Khiết bị thương như vậy. Vết thương chỉ xước qua chứ không phải găm sâu, Tiểu Khiết lấy khăn ăn trong túi , chiếc gương dựng gần đó . Tay khẽ lay vết máu xung quanh “á.. á.. đau quá... sao khi đó lại đỡ cho hắn làm gì .. tự dưng bị thương , không biết bao giờ khỏi đây, đau quá.. ôi thành tích uynh lộn của tôi “...

Thật kì lạ hết sức . Người khác thì sẽ sốt sắng , lo lắng cho vết thương , tiểu Khiết lại lo cho thành tích đánh lộn của mình . Đang lau những vết máu thì Vương Tử từ cầu thang đi lên . Tiểu Khiết qua chiếc Gương thấy Vương Tử , vội kéo áo lên

Tiểu Khiết : Anh .. anh thấy cái gì rồi hả

Vương Tử với khuôn mặt lạnh lùng đặt túi thuốc lớn xuống

Vương Tử : Em muốn tôi thấy gì .. tất cả, thấy tất rồi

Tiểu Khiết vốn định la lên nhưng vết thương lại sưng lên : Á , đau quá

Vương Tử cầm túi thuốc , anh ngồi xuống sát bên Tiểu Khiết . Tiểu Khiết lại xích sang một bên như cố giữ khoảng cách với Vương Tử . Nhưng dường như không còn kịp làm chuyện ấy

Vương Tử nói như gần giọng xuống : Ngồi sát lại đây ..(Tiểu Khiết vẫn ngồi yên một chỗ không di chuyển lấy mộ xen ti mét nào)...Tôi nói em ngồi sát vào đây mà ... đừng để tôi kéo em lại đây ...

Tiểu Khiết khẽ quay lại : Anh uống nhầm thuốc à, sao quát ân nhân như vậy chứ ...

Vương Tử mở túi thuốc lấy bông và thuốc giảm đau ra . Anh ngồi sát hơn Tiểu Khiết , Tiểu Khiết thì không thể xích qua đâu được nữa . Phần vì quá đau, phần vì chiếc giường kê sát giường rồi, không thể đi đâu được nữa .Vương Tử lại nói bằng cái giọng gần xuống ấy

Vương Tử : Nếu khi đó, không phải Jes ngăn tôi , tôi sẽ giết hấn mất... Em kéo áo xuống đi, như vậy làm sát trùng vết thương được

Tiểu Khiết dường như nhận ra sự lo lắng của Vương Tử :Tôi tự làm được rồi ..Anh làm gì hung dữ vậy chứ .. vì ai mà tôi bị vậy(Tiểu Khiết hạ giọng xuống)

Vương Tử vẫn ngồi yên như vậy nhìn vào vết thương của Tiểu Khiết . Tiểu Khiết nhận ra điều đó khi nhìn qua chiếc gương . Đôi mắt long lanh ấy hôm nay lại càng đẹp đến lạ . Nó sáng và đẹp hơn lạ thường ... Vì trên đó, những giọt nước mắt đang rơi ...

Vương Tử nói như hét lên : Sao em cứ phải cứng đầu như thế nhỉ.. em đừng làm tôi phát điên lên như thế ...

Tiểu Khiết chẳng thể nói gì mà chỉ im lặng . Cô khẽ nói lỏng tay và kéo chiếc áo xuống . Vương Tử xé túi bông và lau sạch vết thương cho Tiểu Khiết . Thuốc sát trùng ...nó khiến Tiểu Khiết đau , điều đó không ngăn lại

Tiểu Khiết : á ...á...á.. đau quá.. anh nhẹ tay một chút không được hả..?

Vương Tử thay đổi sắc mặt lo lắng , anh khẽ áp sát vào Tiểu Khiết : Có chịu một lát.. em đau lắm hả ...?

Tiểu Khiết im bật trước cách xưng hô lạ đó . Tay Vương Tử khẽ đặt một nụ hôn lên vết thương đó. Tiểu Khiết cảm thấy điều đó , một cảm giác ấm áp , nó như làm cho vết thương bớt đau đi phần nào . Và nhịp tim Tiểu Khiết lại như nhanh hơn . Nhanh thật , vết thương đã được sát trùng , Vương Tử bôi thuốc kháng sinh và lấy gạc cố định vết thương . Vết thương được cố định , Vương Tử khẽ hỏi bên tai Tiểu Khiết

Vương Tử : Em thấy đỡ đau hơn chưa ... anh cố định vết thương rồi, nếu đau thì anh nói lỏng ..

Tiểu Khiết chỉ khẽ gật đầu không đáp lại . Vương Tử khẽ đặt một nụ hôn lên vai Tiểu Khiết . Rồi là cả bờ vai Tiểu Khiết. Tiểu Khiết không còn cảm thấy sự đau đớn như lúc nãy nữa . Thay vào đó làm cảm giác hồi hộp ...Mỗi Vương Tử rời khỏi bờ vai Tiểu Khiết, anh nghiêng đầu đặt nụ hôn lên cổ Tiểu Khiết . Cánh tay rắn chắc ôm ngang eo Tiểu Khiết .Càng lúc đôi tay ấy lại xiết chặt lấy eo Tiểu Khiết. Khẽ xoay người Tiểu Khiết lại

Vương Tử : Nghe anh nói đây, lần sau anh không cho phép em làm những việc nguy hiểm như vậy ...hứa với anh đi..

Tiểu Khiết quay đi chỗ khác, hai bên má đỏ ửng và cơ thể như nóng rực lên .Không thể nói gì nhiều hơn lúc này

Tiểu Khiết : Chẳng lẽ để hấn đâm anh hả...?

Vương Tử đưa tay quay mặt Tiểu Khiết lại : Em lo cho anh à..?

Tiểu Khiết nhìn chân chân vào đôi mắt đầy mê hoặc ấy .Vương Tử vẫn giữ ánh mắt vào Tiểu Khiết, trán anh khẽ chạm vào trán Tiểu Khiết, cánh mũi cao chạm vào mũi Tiểu Khiết : Em biết vì sao không ..? Vì .. nghe cho rõ đây này “anh yêu em”...

Ngay giây phút đó Tiểu Khiết như không thể nghĩ thêm được gì, đôi mắt như nhìn Vương Tử vô hồn ở một khoảng cách quá gần như vậy . Còn Vương Tử vẫn giữ khoảng cách ấy . Đôi mắt khẽ nhắm lại , anh đặt

xuống đôi môi mềm mại một nụ hôn ngọt ngào . Thậ lậ, không hiểu sao nụ hôn ấy lại đầy sức mê hoặc như thế. Vương Tử ngả lưng xuống giường tay vẫn ôm chặt Tiểu Khiết. Ôm Tiểu Khiết nằm gọn trong lồng ngực mình , đôi môi vẫn chiếm lấy đôi môi Tiểu Khiết . Tiểu Khiết thì mơ hồ đáp lại nụ hôn ấy. Một cảm giác thật hạnh phúc .. Vì sao ư , cô không thể nói ra “ em yêu anh, giây phút ấy em đã sợ mất anh hơn em tưởng” . Vương Tử rời tay khỏi eo Tiểu Khiết , đôi tay khẽ giữ lấy bờ vai đang lạnh đi của cô . Anh khẽ đẩy người Tiểu Khiết ra

Vương Tử : Người em lạnh quá,

Nói rồi , Vương Tử đưa tay cởi nút áo sơ mi của mình , cởi ra rồi đưa cho Tiểu Khiết: Em thay áo vào đi

Vương Tử đứng leen , bước xuống dưới cầu thang để Tiểu Khiết thay áo . Tiểu Khiết thay chiếc áo đang mặc khoác vào người chiếc áo của Vương Tử . Một mùi thơm lạ xâm chiếm cơ thể Tiểu Khiết . Chỉ một lát Vương Tử đi lên mang theo một ly trà nóng ...Tiểu Khiết nhìn anh lạ lùng . Vương Tử ngồi xuống , anh chậm rãi uống một ngụm trà ...rồi bất ngờ hôn lên bờ môi Tiểu Khiết lần nữa . Tiểu Khiết cảm thấy vị gừng.. chính xác là trà gừng trong miệng mình ,Vương Tử ngừng lại trong khi Tiểu Khiết đang nuốt ngụm trà ấy

Vương Tử : Ngọt phải không , anh cho thêm đường đây ..

Tiểu Khiết nhìn anh thật lạ, không hiểu sao từ khi nấ cô nghe lời anh như một đứa trẻ vậy

Tiểu Khiết : Tôi tự uống được rồi ...?

Tay Tiểu Khiết toan cầm lấy ly trà thì Vương Tử kéo lại : Để anh giúp em .. ân nhân của anh

Nói rồi, Vương Tử lại úng một ngụm nữa rồi lại hôn lên bờ môi Tiểu Khiết, lại một ngụm nữa , ..cho đến khi ly trà chẳng còn gì . Tiểu Khiết không hiểu sao mình lại có thể ngoan ngoãn nghe lời như vậy . Nhưng ...

Vương Tử : Hết rồi, chán nhỉ, nhưng anh vẫn muốn ...

Vương Tử xô người ép chặt Tiểu Khiết xuống , chính xác là ôm chặt lấy Tiểu Khiết và đặt lưng xuống chiếc nệm dày. Một nụ hôn nữa , một nụ hôn theo đúng nghĩa là một nụ hôn . Bàn tay Vương Tử chạm lên cổ Tiểu Khiết đỡ lấy ...Tay vẫn nhẹ trên mái tóc Tiểu Khiết . Tiểu Khiết đưa tay chạm lên lồng ngực Vương Tử như điểm tựa vậy .

Vương Tử nở nụ cười hạnh phúc : Vậy mà em nói ghét anh hả...(đôi mắt nhìn sát vào Tiểu Khiết)..hay anh đẹp trai quá em không cưỡng lại hả..?

Tiểu Khiết ngượng ngùng quay sang một bên . Vương Tử nhẹ nhàng đặt lưng Tiểu Khiết chỗ bị thương xuống chiếc nệm . Môi vẫn không rời Tiểu Khiết . Bàn tay chạm lên sửa lại tóc cho Tiểu Khiết . Nụ hôn kéo dài xuống cổ , tay vương Tử nhẹ nhàng cởi chiếc nút áo của Tiểu Khiết . Rồi một chiếc nút áo nữa . Nụ hôn càng dần sâu xuống hơn . Rồi bất chợt ngừng lại. Vương Tử hôn nhẹ lên cổ Tiểu Khiết , lần nữa đặt một nụ hôn nhẹ vào môi Tiểu Khiết

Vương Tử : Ngủ đi ..Popey ...(tay khẽ đặt đầu tiểu khiết vào lồng ngực mình

Tiểu khiết vẫn cứng đầu: Popey gì chứ, có tên đảng hoàng mà ...

Vương Tử kéo chăn cho Tiểu Khiết : Có ngủ đi không , hay để anh giúp em dễ ngủ hả.....

Cứ thế cả hai chìm vào giấcngủ

12. Chương 22 : Where Are You ?

Tôi là ai ? Tôi là cái gì ? Vì sao tôi lại là tôi ? Đúng rồi, Tôi là Tiểu Khiết, tôi là chính tôi chứ chẳng là ai cả , Tôi là tôi vì ông trời vốn đã sắp đặt như vậy . Ông ta nói mỗi người sinh ra đều có vận mệnh riêng ình . Người vừa nãy nằm cạnh tôi là ai ? Anh ta là Hoàng thái tử đẹp trai nhất tôi từng thấy dù không muốn thừa nhận . Vì từ nhỏ, tôi luôn ghĩ anh trai Huge của mình là hoàn hảo nhất. Tôi cổ hủ , tôi cứng đầu , tôi thể nọ , tôi thể kia ? Kệ ai muốn ghĩ gì về tôi . Chỉ có anh ta dám nói tôi như vậy . Nhưng mà ... tôi vốn

không thuộc về thế giới của anh . Vò tôi đã thế không đội trời chung với kiểu người như anh ta . Tôi đang tự hỏi mình là người thứ bao nhiêu được anh ta hôn . Đúng ,tôi cao ngạo , tao là thế. Tôi phải trở về với thế giới của tôi – Dòng suy nghĩ không thể cắt ngừng khi Tiểu Khiết đang ngồi trong lớp . Vết thương hôm qua rất đau . Nhưng cô vẫn cố tỏ ra bình thản nhất có thể. Để làm gì ? Để quên đi chuyện hôm qua . Để làm gì ? vì Tiểu Khiết luôn nghĩ mình thích Tiểu Thiên....

Bệnh viện quốc tế

Điền tổng quản : Thái Tử, người tỉnh rồi sao?

Vương Tử cảm thấy đau ở cổ và cánh tay, hôm qua sau trận đánh lộn và đỡ đòn cho Tiểu Thiên , Vương Tử cũng bị thương khá nặng . Ít nhất thì bây giờ cảm thấy những vết thương sưng lên và đau khác lạ hôm qua . “hôm qua?”

Vương Tử cố sức ngồi dậy: Tiểu Khiết , cô ấy cũng bị thương mà

Điền tổng quản nở một nụ cười hiền từ : Thái Phi đâu có sao ạ, hôm qua cô ấy đưa thái tử vào viện rồi gọi cho lão , còn rất khỏe ạ..vì thế sáng nay thái phi đi học từ sớm rồi

Vương Tử đưa tay ra hiệu cho Điền tổng quản ra ngoài . Lại nằm xuống nhìn qua cửa sổ “ mình mơ sao ? hay chuyện đêm qua không có thật , rõ ràng Tiểu Khiết bị thương mà ...?”

Tại trường đại học Academy , Tiểu Thiên đang ra khỏi khuôn viên trường thì một cô gái ăn mặc khá giản dị gọi theo . Là Tư Đồ Bội Đan . Tiểu Thiên dễ dàng nhận ra điều đó . Cũng chỉ mới một năm thôi sao ? Thời gian luôn trôi người con người ta như vậy . Tiểu Thiên mỉm cười bước về phía Bội Đan . Tìm một quán café, hai người trò chuyện như những người bạn cũ gặp nhau vậy . Một năm trước đây , họ vốn rất thân, nhưng với Bội Đan thì tình cảm dành cho Tiểu Thiên vượt qua cả tình bạn .”yêu”, chắc vậy . Nhưng Tiểu Thiên luôn coi nó như tình anh em không hơn không kém . Ngay giờ phút này đây, Bội Đan cũng muốn hỏi về chuyện tình cảm nhưng ...Cô sợ , sợ sẽ mất đi Tiểu Thiên mãi mãi ...

Sau giờ học , Tiểu Khiết cũng như mọi ngày đi bộ ra bến xe buýt về cung . Xe đưa đón trong cung cử người túc trực nhưng Tiểu Khiết không quen như vậy . Như vậy chẳng khác gì thú cảnh cả. Nhưng chưa ra khỏi thì ...Tiểu Khiết thấy Tiểu Huân ..Vốn định tránh đi nhưng đoán rằng Tiểu Huân tìm mình nên cô tiến nhanh về hướng Tiểu Huân . Đúng là như vậy , hai nời lên xe của Tiểu Huân tới một bãi bồi bên sông . Xe dừng lại ở một đoạn khá dốc , những đám , sậy mọc cao ngang thắt lưng

Tiểu Huân bước xuống : Tôi có chuyện muốn nói với cô , được không ?

Tiểu Khiết đẩy cửa xe bước xuống , những bước chân ngần mà bình thản

Tiểu Khiết vẫn giữ im lặng như thế . Tiểu Huân thấy khá ngại ngùng trước sự im lặng ấy

Tiểu Huân : Không ghét tôi lắm hả..?

Tiểu Khiết bất thần quay sang nhìn Tiểu Huân tay xua xua : Ấy , sao cô nói thế, tôi ngưỡng mộ cô còn chưa hết, sao ghét được hi hi ...

Tiểu Huân cười nhạt nhìn về phía xa: Tôi thì có gì đáng ngưỡng mộ chứ ...Vậy tôi nói luôn nhé ...Cô có biết chuyện gì đang xảy ra với Vương Tử không ...?

Tiểu Khiết vẫn giữ thái độ ấy bình thản , cô khẽ lắc đầu rồi nhìn Tiểu Huân vẻ tò mò thấy rõ . Thực tế thì đến cả tháng nay cô không nói chuyện với Vương Tử nên cũng không rõ

Tiểu Huân : Quốc dân đảng sẽ phải ra khỏi quốc hội ...các chính sách của đảng cộng hòa luôn được nhiều người ủng hộ hơn ..Sự nghiệp của cả hoàng cung này sắp tiêu tan

Tiểu Khiết lại nhìn về phía dòng nước đang chảy siết.Chẳng mấy khi Tiểu Khiết ra bãi bồi này. Còn hớ lần trước Á Luân đưa cô tới đây nhưng ... Hít một hơi thật sâu để cảm nhận không khí trong lành ở một góc cái thành phố nhộn nhịp này . Ở đây thật lạ, tiếng còi xe , tiếng dao động của nhịp sống thành thị chỉ vọng lại vào không gian rồi tan biến trong hư vô như bọt biển . Nhẹ nhõm ...

Tiểu Khiết vẫn cố gắng chăm chú nghe câu chuyện của Tiểu Huân : Và , anh ấy .. không cả hoàng cung này đang cần sự giúp đỡ của cha tôi . Dù không muốn nói nhưng ông ấy vẫn luôn âm thầm chống lại họ . Để

bây giờ là một thế lực riêng biệt . Nếu quốc dân Đảng muốn tồn tại chỉ có hai con đường . Một là Vương Á Luan lên ngôi thái tử , hai là , Vương Tử , anh ấy phải kết hôn với tôi ...

Tiểu Khiết muốn giữ bình tĩnh khi nghe hai tiếng “kết hôn”, quả thực cô cũng không ngờ chính trị lại phức tạp như thế . Kết hôn , vậy là họ toại nguyện còn gì . Tiểu Khiết thở dài chẳng muốn nghĩ thêm gì cả . Sau tất cả chuyện này, thật quá mệt mỏi . Gì nhỉ, đêm qua . Vương Tử vừa nói ba từ Tiểu Khiết sợ nghe nhất trong cuộc đời ..

Tiểu Huân : Và cô biết sao không ...Cuối tuần trước chúng tôi đã đi chơi rất vui, cho đến khi anh ấy nói anh ấy yêu cô ...

Cô biết tôi đã khóc bao lâu không ..Tôi yêu anh ấy

Vừa nói Tiểu Huân quỳ gối xuống trước mặt Tiểu Khiết vài giọt nước mắt tuôn rơi, tiếng nói lạc hẳn đi trong khoảnh khắc

Tiểu Huân: Tôi cầu xin cô rời xa anh ấy đi, đây là cách duy nhất cứu anh ấy ...Xin cô đấy, nếu không anh ấy phải gánh lấy tất cả sự thất bại do chính vua Tử trực gây ra , do chính cha tôi sắp đặt ... Cô không yêu anh ấy mà , đừng cố nữa , Tôi cầu xin cô đấy

Tiểu Khiết nghe những lời ấy như những nhát dao đâm vào trái tim mình vậy , Cô khụy gối xuống , cố tỏ ra vui vẻ nhất có thể

Tiểu Khiết :Cô đứng dậy đi ,, đừng làm thế . Hai người sẽ hạnh phúc thôi mà.. không sao... Tôi sẽ trả anh ta về đúng vị trí mà, hai người

Tiểu Khiết như chết lặng đi , cái gì thế ? những lời cô vừa nói. Cái gì đang xảy ra thế này . Bỗng dưng vết thương hôm qua rỉ máu , nó khiến Tiểu Khiết càng đau. Nhát dao đó , cô đã đỡ cho người mình yêu . Vậy mà cô không thể nói , vậy mà cô không thể làm bất cứ điều gì . Ba tháng qua . Hoàng cung lạnh giá nhưng với cô .. tất cả như một kỉ niệm thật đẹp . Một thái tử về ngoài lạnh lùng nhưng một bí mật giữa hai người .Anh ấy thật sự là ai , là cái gì trong cái thế giới phức tạp này . Tiểu Huân đứng dậy , Tiểu Khiết cũng vậy . Cô cố mỉm cười thật vui để Tiểu Huân ngừng khóc . Khóc ư ? Tiểu Khiết cũng muốn , nhưng ..không thể làm thế , ít nhất là để đóng nốt vở kịch này

Chiều rồi. Trời cũng bắt đầu lạnh . Tiểu Khiết đi bộ trên quảng trường dài ấy . Cái balô áp sát vào vết thương , đau . Nhiều khi chỉ muốn ôm chặt lấy ba mẹ , lấy Huge , lấy Đại Nha, Tiểu Mạn , Apple để khóc . Nhưng tất cả, như là một mơ ước cho thực tế không ai muốn này . Đúng , ông trời đã cho Tiểu Khiết một cuộc sống thật đẹp . Một cô gái mạnh mẽ , kì cục , dám nghĩ dám làm , bướng bỉnh và tình nghịch ...Một cuộc sống đẹp . Hay kể ra cũng sẽ khác nếu không có cuộc hứa hôn ấy .

Áo khoác ngoài kéo ột chút, như vậy sẽ ấm hơn . Tiểu Khiết bước vào căn phòng rộng lớn ấy .Và.. người đầu tiên cô bắt gặp là Vương Tử

Vương Tử đang đứng ngay trước mặt cô : Em đi đâu ...sao về muộn vậy , chẳng phải lớp học tan từ trưa rồi sao ?

Tiểu Khiết bước qua một bên lảng tránh nhưng Vương Tử đưa tay chặn cô lại : Nghe anh hỏi gì không ?

Tiểu Khiết lại tránh sang một bên nhưng Vương Tử nhanh bước qua trước mặt cô : Em muốn trêu tức anh đấy hả.. chẳng phải em bị thương sao

Tiểu Khiết nhìn lên với một nụ cười ảm áp và cố tỏ ra bình thản : Có hay sao ..? Tôi đâu thấy gì ? anh làm sao thế ...?

Tiểu Khiết bước nhanh thoát khỏi những câu hỏi của Vương Tử .Bỗng Vương Tử xoay người và lại đứng trước mặt Tiểu Khiết lần nữa , anh nhìn cô như thể rất tức giận vậy: Nếu em không nói chuyện gì đã xảy ra ... anh sẽ không đi khỏi .. Đưa anh xem vết thương của em

Tiểu Khiết gạt tay Vương Tử trên vai mình ra : Anh điên hả, tôi rất khỏe , rất bình thường và chẳng có vết thương nào cả ...

Vừa nói Tiểu Khiết bước đi thì Vương Tử kéo mạnh khiến cả chiếc Balô và áo khoác ngoài rơi xuống . Chiếc áo Tiểu Khiết đang mặc thấm đẫm máu . Vết thương đang rộng ra ,

Vương Tử : Sao em phải làm vậy chứ ...em ...

Tiểu Khiết quay mặt đi nói như hét lên : Im đi, tôi không muốn nghe gì hết ... đó chỉ là một tai nạn và tôi ..

Vương Tử nhắc bổng Tiểu Khiết lên .Cố sức giữ chặt trên chiếc giường của mình . Khẽ đóng chặt cửa phòng từ phía ngoài rồi khóa trái lại . Vương Tử ra lệnh cho các cung nữ mang bông gạc , nước ấm và ...Tiểu Khiết trong phòng vẫn cố sức thoát khỏi , nhưng chiếc khóa cửa đã bị khóa trái ...Chỉ vài phút Vương Tử quay lại . Vừa đặt mọi thứ xuống .. Tiểu Khiết chạy thật nhanh thoát khỏi căn phòng này , nhưng không thể. Vương Tử kéo mạnh cô lại ...

Vương Tử : Em ngồi yên đây đi, trước khi anh làm em đau đấy ...Cởi áo ra..

Tiểu Khiết nhìn Vương Tử sắc lạnh : Anh ra lệnh cho tôi đấy à.. vậy thì .. không .. không đời nào

Vương Tử xoay mạnh vai Tiểu Khiết lại . Anh nhìn chăm chú vào đôi mắt Tiểu Khiết . Bàn nhẹ nhàng cởi những chiếc cúc áo của Tiểu Khiết

Vương Tử : Xin em đấy, để anh sát trùng vết thương cho em xong rồi em có đánh anh cũng được .

Tiểu Khiết gạt mạnh tay Vương Tử . Lần nữa đứng dậy . Anh níu thật chặt khiến chiếc áo bị rách một đường

Vương Tử : Em muốn làm anh điên lên theo cách này àCái gì cũng có giới hạn của nó thôi . Em biết nếu em để vết thương như vậy nó sẽ hoại tử không hả ..?

Thái độ dứt khoát của Vương Tử khiến Tiểu Khiết như bất động . Ngồi trong im lặng để Vương Tử lau sạch vết thương .Thời gian cứ thế trôi nhưng thật chậm . Đau, nhưng Tiểu Khiết không kêu lên một tiếng . Cho đến khi khoác lại chiếc áo vào .

Tiểu Khiết vội vã ngồi ra cách xa Vương Tử rồi đi về phía cửa . Tay chạm vào cái tay cầm lạnh buốt. Tiếng ai đó như kéo cô về với thực tại

Vương Tử : Anh yêu em ... hãy nhớ điều đó .

Tiểu Khiết không quay lại mà tiếp tục bước đi . “ có ai đó giúp tôi không , tôi đã muốn khóc , khóc ngay giây phút anh ấy nói ba chữ ấy , nhưng không thể như vậy” . Tiểu Khiết vừa chạy ra khỏi cửa chính của khu phía Tây thì một cung nữ gọi với theo

- Thái Phi, thái phi à thái hậu muốn gặp người , thái phi ..?

Một lát nhìn vào bóng tối , cung nữ chạy tới thở hổn hển lắp lại Hai người rảo bước tới chỗ hoàng thái hậu . Lại căn phòng sực nức trầm hương và trang trí theo kiểu truyền thống đầy chất quốc dân đảng . Ánh sáng của những bóng đèn mờ dẫn vào một căn phòng thật ấm áp . Thái hậu đang ngồi viết thi pháp . Cung điện phía đông này , rộng lớn nhưng lạnh lẽo và tẻ nhạt .Thái hậu dù như vậy nhưng cũng sống trong cuộc sống ấy . Cả năm chỉ quanh quẩn nơi này .

Thái hậu: Cháu ngồi đi, đừng ngại

Tiểu Khiết khẽ cúi chào rồi ngồi xuống bên chiếc ghế của thái hậu

Thái hậu ngừng bút , đặt lên cạnh nghiêng mực bên cạnh , bà bước qua khỏi bàn ngồi vào chiếc ghế đối diện Tiểu Khiết . Câu chuyện sẽ chỉ bắt đầu bằng những câu chào đơn giản . Và lần nữa lại như thử thách với Tiểu Khiết

.....

Thái Hậu : Chính vì vậy , cháu hãy rời khỏi nơi này... Vì Vương Tử , vì Quốc dân đảng , có được không ..

Tiểu Khiết nhìn lên bằng đôi mắt cương nghị và một nụ cười nhẹ : Cháu hiểu, thái hậu yên tâm đi, cháu cũng không ghi mình hợp nơi này ...Cuối tháng , xin hãy cho cháu một tháng , cháu sẽ rời khỏi Đài Bắc luôn ạ ... Chào thái hậu ...

Tiểu Khiết trở về như người vô hồn đi trên mây . Đường xa quá, trời lạnh quá . Đau quá, chưa bao giờ Tiểu Khiết như vậy cả. Quệt ngang một giọt nước nước , Tiểu Khiết mỉm cười chạy thật nhanh về phòng mình Cốc cốc

Vương Tử mở cửa phòng mình nhìn Tiểu Khiết ngạc nhiên không dấu khỏi : Em đi đâu về vậy , anh tưởng

Tiểu Khiết nhìn Vương Tử hồi lâu : Ày, mai anh có rảnh không đi chơi với tôi nhé

Vương Tử tựa khủy tay vào cánh cửa , : Thật hay giả đây, đừng cho anh leo cây đấy

Tiểu Khiết quay gót trở về phòng trong khi Vương Tử vẫn dõi theo , vẫn là giọng khách sáo ấy : Chúc anh ngủ ngon

Vương Tử vội vã nói theo : Em cũng vậy , đừng quên chúng ta có một cái hẹn

Tiểu Khiết lặng lẽ trở về phòng , có một cái hẹn . Ngày mai ... chỉ một tuần nữa là hết tháng chứ đâu . Tiểu Khiết mơ hồ nghĩ lại . Một tháng ư, chẳng dài thế đâu . Ngày mai , ngày kia , ngày hôm sau ... Tôi không muốn .. nhưng tôi lại muốn , đi thật xa , cho tôi cơ hội đi ..làm gì ? Được làm chính tôi .. Rời xa khỏi nơi này, nơi chẳng thuộc về tôi , nơi chẳng phải là nhà Hoàng cung

Hôm nay trời đẹp thật , chẳng ai nói cả, dự báo thời tiết nói thế . Cứ cho là đẹp đi. Trời âm ỉ , nắng nhạt và độ ẩm khá thấp . Nói chung khô ráo sau mấy ngày khá lạnh . Cái lạnh đầu đông . Tiểu Khiết mặc thêm một chiếc áo khoác mỏng . Đẩy nhẹ cánh cửa phòng , một bó hoa hồng lớn trước mặt

Vương Tử : Tặng em .. vì hôm nay em là người đẹp nhất

Tiểu Khiết đưa tay che miệng ngáp khê đẩy bó hoa ra : Trời, thế kỉ 21 mà còn có người như anh à .. Hoa hồng chỉ hợp với lũ con gái ưa lãng mạn thôi . Anh sát gái thế .. không biết nói câu này mấy trăm lần rồi.. Để ở bàn đi...

Vương Tử nhanh chân đặt bó hoa trên bàn rồi kéo Tiểu Khiết chạy ra ngoài ...Đẹp thật , đây chẳng phải công viên nước sao ...Hôm nay trông Vương Tử cũng thật lạ .Khác hẳn với cách ăn mặc lịch lãm như mọi ngày.Tiểu Khiết mỉm cười rồi cả ngày hôm ấy , họ đã chơi thật vui vẻ

“ Ngày mai, ngày kia, ngày hôm sau sẽ chẳng là gì cả...Vương Tử , nếu không còn gặp em nữa ,, anh hãy yêu một người con gái khác .. người hợp với anh hơn”

Xế chiều , Tiểu Khiết kéo tay Vương Tử đi chụp ảnh . Một loạt các tấm hình phải nói vô cùng đặc sắc của hoàng thái tử .. Vui thật , một ngày đáng nhớ ... Tháp đu quay khổng lồ, nơi cuối cùng hai người cùng chơi... Trời bắt đầu tối, ánh đèn đường ở khắp mọi nơi . Trong đu quay

Vương Tử : Lần thứ hai anh lên đây đấy ...

Tiểu Khiết kéo cổ áo Vương Tử lại sát mình hơn : Anh có muốn nói gì nữa không?

Vương Tử mỉm cười nhìn Tiểu Khiết : Có, anh yêu em ...mà em định làm gì ..?

Tiểu Khiết khẽ nói trong hơi thở gấp: À. Đòi lại nụ hôn đầu tiên của tôi

Và... Tiểu Khiết chủ động hôn Vương Tử , chẳng phải hỏi cũng biết anh đã vui như thế nào , kéo sát Tiểu Khiết vào mình “ xin lỗi anh , em không muốn nợ ai cái gì , và càng không muốn gười đó là anh ,” (đôi mắt khẽ nhắm lại “tạm biệt)

Ăn tối tại một nhà hàng sang trọng . Thật ra Vương Tử đã chuẩn bị tất cả từ hôm qua . Ngay khi nhận được lời mời từ Tiểu Khiết .Một đêm thật lãng mạn . Rời khỏi nhà hàng sau bữa ăn tốiĐêm ấy thật dài , thật dài ...Vương Tử có thể ngủ ngon rồi. Hôm nay chẳng phải quá vui rồi sao . Khi màn đêm buông xuống , cũng là khi Tiểu Khiết rời khỏi nơi này. Lúc đầu không phải như vậy . Nhưng nếu để lâu hơn chắc là không thể rời khỏi nơi này . Hai giờ sáng , xung quanh nghe thật yên tĩnh . Thái hậu cho xe đến đưa đồ của Tiểu Khiết về Thẩm gia . Tiểu Khiết cho người mang hai cái va li ra trước , còn lại cái balô và trên tay là một con popey . Nhiều khi người ta hỏi vì sao lại thích popey,Tiểu Khiết chỉ cười – Popey rất khỏe, có thể hạ bất kì đối thủ nào bảo vệ người mình yêu olive. Chỉ là một bộ phim hoạt hình thôiBàn tay nhỏ

đặt vào cánh cửa . Tiểu Khiết đặt con Popey lại trên bục lò sưởi ở phòng khách . “ Tạm biệt nhé , em sẽ cố quên anh”

Chiếc xe lăn bánh , thật xa...Từ nay, Tiểu Khiết không còn nhiệm vụ ở đây nữa

Bình minh lên. Hôm nay trời cũng đẹp . Nắng ấm chứ không chỉ mát mẻ như hôm qua . Vương Tử đang say ngủ cảm giác thì cảm giác một bàn tay nhỏ đang chạm trên đôi môi mình . Choàng mở mắt và ôm người con gái ấy vào lòng

Vương Tử : Chào buổi sáng ...anh không nghĩ là em đâu

Một mùi hương lạ . Rất khác với người con gái Vương Tử đang nghĩ đến - Tiểu Huân ôm lấy gương mặt Vương Tử

Tiểu Huân : Thế anh nghĩ là ai ..? Chào mừng em chứ ... từ nay em sẽ thái phi của anh ..?

Vương Tử ngồi bật dậy khê đẩy Tiểu Huân ra .Cố lấy lại bình tĩnh . Vương Tử bước nhanh ra khỏi phòng khách . Rồi sau đó gõ cửa gọi Tiểu Khiết

Vương Tử : Tiểu Khiết ...Tiểu Khiết .. em trong đó phải không ... tiểu Khiết ... trả lời anh đi ..?

Không có bất kì âm thanh nào đáp lại. Vương Tử dám thật mạnh lên cánh cửa gọi liên hồi . Nhưng chẳng có ai đáp lại . Tiểu Huân vẫn đứng bất động nhìn Vương Tử . Những giọt nước mắt lần nữa lại tuôn rơi . Cô nhìn anh đau đớn , tuyệt vọng . Vương Tử vẫn đập mạnh liên hồi vào cánh cửa cho đến khi nó bật mở . Căn phòng trống rỗng , chỉ còn lại những thứ lạnh lẽo của hoàng cungVương Tử bước vào căn phòng trống rỗng ấy. Một thứ cảm xúc không thể tả nổi với chỉ duy nhất một câu hỏi trong đầu “ cô ấy ở đâu”

Tiểu Huân đứng lặng từ nãy chạy đến ôm chầm Vương Tử từ sau ...Cô giữ chặt bàn tay siết vào Vương Tử

Tiểu Huân : Em biết anh yêu cô ấy, nhưng cô ấy rời khỏi rồi ...Cô ấy không yêu anh mà, có cần phải như thế không

Vương Tử gạt mạnh tay Tiểu Huân ra . Anh phải tìm Tiểu Khiết . Ngay bây giờ, ngay giờ phút này . Không yêu , anh muốn tận tai nghe Tiểu Khiết nói . Đúng , chưa bao giờ Tiểu Khiết nói yêu anh . Nhưng cũng không phải ghét. Vương Tử đoán biết và cảm nhận được tình cảm của Tiểu Khiết . Không phải như thế, anh muốn có câu trả lời ...

13. Chương 23 : Hatred

Vương Tử chạy thật nhanh ra phía cửa của hoàng cung , nhanh nhất có thể . “Tôi đang đi, đi tìm câu trả lời , chưa bao giờ tôi chạy theo hỏi một cô gái như thế cả, chỉ có họ luôn chạy theo tôi , bây giờ tôi đã hiểu cảm giác bất an ấy . Mặc dù nó chẳng giống tôi chút nào, tôi có thể có bất kì cô gái hoàn hảo nào tôi muốn nhưng ...”

Chiếc xe phóng nhanh trên đường quốc lộ, lướt qua những con đường quen thuộc . Vương Tử đến tất cả những nơi Tiểu Khiết có thể đến .Một ngày thật dàiCho đến nơi cuối cùng -Thẩm gia y võ ...

Một đại gia đình lớn . Thẩm gia y võ vẫn tập nập người ra vào là các học viên . Ánh đèn sáng hắt lại , những cây đại cổ thụ xuất hiện ngay từ ngoài cổng chính . Cũng tại nhiều học viên nên Vương Tử có thể dễ dàng đi vào nhà chính . Một căn phòng với bốn cánh cửa bày trí những vật dụng ột võ đường , góc bên trái là các tủ thuốc đông y. Huge vẫn đang uốn nắn từng động tác cho các môn sinh nhỏ tuổi

Vương Tử : Chào, tôi muốn hỏi Tiểu Khiết cô ấy....(Vương Tử nói bằng giọng ngập ngừng chẳng dứt khoát như thể đây là nơi cuối cùng

Huge quay lưng nhìn Vương Tử giây lát rồi lại quay lại

Huge: Xin lỗi, nó đi không báo với cậu. Nó đang dọn đồ, ngày mai nó du học rồi ...!

Vương Tử nhắc đi nhắc lại hai từ ấy : Anh nói sao “du học” ở đâu vậy ...?

Huge ngừng lại bước tới bàn uống nước , vừa lúc từ trên cầu thang có tiếng của Tiểu Khiết : Anh hai à, có thấy cái áo khoác của em đâu không ...?

Vương Tử nhìn lên trong khi Huge vẫn nhìn anh bằng con mắt dè chừng lo ngại , tay anh đưa cho Vương Tử cái áo khoác của Tiểu Khiết : Cậu nên tự hỏi nó thì hay hơn ..!

Vương Tử bước đi thật nhẹ trên chiếc cầu thang xoắn dài , một căn phòng nhỏ ngay điểm cuối của bậc thềm. Tiểu Khiết đang sắp xếp lại đồ của mình , căn phòng ở cửa với ánh đèn sáng , qua khe cửa có thể thấy rõ căn phòng rất bừa bộn .Vương Tử khẽ chìa cái áo khoác trong tầm mắt Tiểu Khiết . Trong khi Tiểu Khiết vẫn đang cặm cụi ...

Tiểu Khiết cầm lấy chiếc áo mỉm cười : Anh làm gì lèm ề thế, không ngờ Huge cũng có ngày như thế, anh gọi cho ba mẹ đi...

Vương Tử vẫn giữ im lặng như vậy , Tiểu Khiết chỉ cặm cụi thêm một lát nữa . Cô nhận ra sự khác lạ của con người đang đứng ngay cạnh mình . Ngừng lại giây lát rồi Tiểu Khiết cũng nhận ra ...Vương Tử đang nhìn cô chăm chú

Tiểu Khiết : Thái Tử ... anh đến đây làm gì ..?

Vương Tử ngồi xuống sát bên Tiểu Khiết : Sao em làm như thế ...cho anh một lý do đi ..?

Tiểu Khiết đứng lên rời khỏi căn phòng thì Vương Tử ôm chầm lấy cô từ phía sau , khuôn mặt dụi vào mái tóc , đôi tay rắn chắc xiết chặt hơn . Tiểu Khiết chỉ lặng im , cả căn phòng cũng yên lặng theo .

Vương Tử : Em cũng yêu anh phải không , nói cho anh nghe đi, câu trả lời ...!

Tiểu Khiết gỡ bàn tay đang đan lại ra thật khó , chỉ giây lát thôi , chỉ tích tắc Tiểu Khiết đã muốn bỏ cuộc , đã muốn làm trái lời hứa với thái hậu . Nhưng chuyện gì đến cũng sẽ phải đến

Tiểu Khiết đẩy mạnh Vương Tử nhìn anh cương nghị và nghiêm túc , đôi mắt cố ngăn cho những giọt nước mắt không chảy ra , Tiểu Khiết nhìn đi hướng khác cố lảng tránh ánh mắt của Vương Tử

Tiểu Khiết cố nở nụ cười, một nụ cười giả tạo : Anh muốn nghe thật à .. Được .. Tôi không yêu anh , chẳng bao giờ tôi có cảm giác ấy cả...Anh thật ngu ngốc khi nghĩ thế, đã bao giờ tôi nói vậy đâu Tôi thấy ghê tởm con gười anh , thật kinh tởm . Anh cố tỏ ra mình nho nhã tôi càng ghê tởm , loại người chỉ xem con gái là trò chơi như anh .. không đáng để tôi quan tâm ...anh chẳng là ai gì cả, tôi vào cung không phải có chút ấn tượng nào với anh mà vì tôi muốn nhân cơ hội trở thành hoàng hậu tương lai , chẳng phải gia đình tôi sẽ khác sao, lúc ấy ...Sao nhỉ, tiền không thiếu, nhưng nhiều tiền vẫn tốt hơn phải không , với cả trêu đùa với loại người như anh vui lắm . Thế nào , yêu tôi rồi hả.. bây giờ, tôi muốn anh phải đau khổ...

Vương Tử vịn tay vào chiếc bàn gần đó , anh cố định thần để khẳng định những lời mình vừa nghe là thật ,là sự ...

Vương Tử lả nữa giữ chắc lấy hai vai Tiểu Khiết : Anh không tin, vậy sao em lại đỡ nhát dao ấy cho anh ...nhìn vào mắt anh , trả lời đi ...

Tiểu Khiết gạt mạnh bàn tay ấy : Vì sao à, vì tôi muốn anh phải yêu tôi, luôn cảm thấy có nợ với tôi , tôi thương hại, thứ dư thừa trong hoàng tộc ...TÔI KHÔNG HỀ YÊU ANH

Vương Tử buông thõng hai tay bước đi lạc lõng trong không gian trùng xuống , chiếc xe lăn bánh rời khỏi Thẩm gia ...Chỉ khi khuất hẳn Huge mới lên xem Tiểu Khiết thế nào. Tiểu Khiết...đang khóc , khi thấy Huge cô chạy tới ôm chặt rồi khóc như một đứa trẻ

Tiểu Khiết không thể nói câu nào liền mạch: Anh à, nói cho biết em phải làm sao đây, em không muốn thế này, em không muốn khóc ...

Huge vỗ nhẹ sau vai an ủi Tiểu Khiết . Anh cũng không biết nói gì nữaNgày mai, một ngày thật buồn , Ngày Huge phải sống đơn độc trong căn nhà này ...Tiểu Khiết sẽ đi ...

Huge cố trấn an Tiểu Khiết : Đừng khóc nữa...Anh nghĩ em nên chuyển tới Đài Trung sống cùng mẹ nuôi , bà ấy chắc sẽ ...

Tiểu Khiết lắc đầu : Em uồn đi thật xa , khỏi Đài Loan ...

Huge vuốt nhẹ lên mái tóc Tiểu Khiết nói bằng giọng động viên : Anh biết em không muốn ở lại Đài Loan , nhưng mà như vậy anh sẽ an tâm hơn , em yên tâm , cậu ta không biết đâu, sẽ không biết , anh hứa ...

Tiếng tàu hỏa từng hồi , Tiểu Khiết muốn tự mình đi , tạm biệt thành phố này, tạm biệt Đài Bắc , tạm biệt tất cả...Bạn của tôi , gia đình tôi , Tiểu Thiên , Và anh nữa Vương Tử ..Tiểu Khiết đang chạy trốn , Tiểu Khiết biết là sai nhưng không còn sự lựa chọn nào tốt hơn. Xa.....

Vương Tử trở về hoàng cung , đã ba ngày không ra khỏi phòng , đồ đạc trong phòng thứ gì đập được đã mang ra đập phá hết,ba ngày không ăn , không uống bất kì thứ gì . Con Popey được tìm lại trong hòng khách , Vương Tử chỉ giữ chặt lấy nó nằm trên giường . Thái hậu, hoàng hậu đều lo lắng ...Vua Tử trực biết chuyện này nhưng cũng đành khoanh tay đứng nhìn .Tối hôm ấy , vua Tử trực đến thăm Vương Tử, chỉ một mình .

Vua Tử trực :Con yêu con bé nghịch ngợm đó thật hả ..?

Vương Tử chẳng trả lời, chẳng nói thêm bất kì câu nào , im lặng lại bao trùm lên tất cả

Vương Tử : Con muốn bị tha vạ...con muốn là chính con, không muốn làm thái tử ...Xin phụ hoàng đấy...

Vua Tử trực nhìn con trai mình . Đã bao giờ ông quan tâm đến nó , chưa ..Nhìn con trai mình cũng đau như mình khi người con gái mình yêu cũng không thể ở bên . Vua Tử trực nhớ về quá khứ, nhớ về cái ngày cũng như thế..."Xin lỗi con , ta đã không làm được gì cho con trong suốt mười chín năm qua "

Vua Tử trực đi khỏi . Vương Tử khoác chiếc áo đứng lên , không đi vững nữa .Rượu, một chai , hai chai , ba rồi bốn năm chai .. chẳng chốc căn phòng nồng nặc mùi rượu " Tôi hận cô, tôi hận cô, tôi căm thù cô , tôi ghét cô, cô treu đùa tôi, cô được lắm , tốt nhất đừng để tôi gặp lại cô không tôi sẽ giết cô mất ..". Mặt trời lặn rồi mặt trời mọc , Nhu Triết sang thăm Vương Tử , khuôn mặt vừa chút vui lại vừa chút buồn . Giật lấy chai rượu từ tay Vương Tử

Nhu Triết : này, anh uống đủ rồi đấy, báo cho anh tin vui đây...Ngày mai chính thức sắc phong Á Luân làm thái tử, vậy là thỏa lòng mong đợi của anh nhé ...(một lát chẳng thấy Vương Tử có phản ứng gì) này, yêu Tiểu Khiết thì tìm cậu ấy đi

Tiểu Khiết, bàn tay vương Tử nắm chặt , chai rượu ném mạnh xuống mặt đất : Đi hết đi, không ai được nhắc tên cô ta không tôi sẽ giết người đó, tôi hận cô ta .. các người đi hết đi ..

Lại thế rồi, hoàng cung lại yên ắng đến lạ. Nhu Triết rời khỏi căn phòng mà thấy buồn cho Vương Tử .

Cuộc sống mới luôn có nhiều thay đổi , ai cũng vậy.....

Tiểu Khiết :

Dọn tới ở tại nhà mẹ nuôi, Tiểu Khiết thỏa sức phiêu lưu của mình . Cô đã đăng kí vào học tại đại học tổng hợp Đài Trung .Tìm vài việc làm thêm tự chi trả học phí dù số tiền Tiểu Khiết không hề thiếu. Làm việc tại nhà hàng Italya, và hôm nay, cô đến một tiệm sửa xe xin làm ...Một cửa tiệm sửa xe ven đường quốc lộ, hình như có vụ ẩu đả ở đó . Tiểu Khiết men đến gần xem chuyện gì đang xảy raThì ra là bọn xiết nợ .Cảnh tượng này thật khó tránh khi ông chủ cứ gào lên ôm chân chúng cầu xin, trong khi tên hung hăng nhất cứ cầm con dao tính rằn mặt bằng một vết đâm ...

Tiểu Khiết dùng viên đá nhỏ gần đó ném vào đầu tên chủ hội : Wei, đánh người à...?

Chúng chỉ có ba người, cả ba ngay tức thì lao tới. Nhưng phải thú nhận bọn chúng là lũ người hung hăng ngoài mặt thôi . Một lát sau

- Tôi nhớ rồi mà ,...(bọn chúng bỏ chạy trong hoảng loạn ..)

Tất nhiên rất dễ dàng xin việc tại nơi này.Cứu ông chủ một màn thua trông thấy-chú Lưu .Chính vì vậy mà Tiểu Khiết dọn ra ở riêng , không làm phiền mẹ nuôi. Mọi chuyện sẽ tốt đẹp nếu không có người đồng nghiệp hách dịch không biết phải trái -Tiểu Uy . Vừa đi lấy phụ tùng về , Tiểu Uy dễ dàng hiểu chuyện gì đang xảy ra .Chú Lưu giới thiệu Tiểu Khiết với Tiểu Uy

Tiểu Uy: Cô ta , có được không vậy(nói bằng giọng khinh thường và lo ngại)

Tiểu Khiết xoay cổ tay : Tôi...sẽ làm tốt gấp mười lần anh đấy

Thời gian sẽ trôi qua phải không , Tiểu Khiết bắt đầu với cuộc sống mới .Vương Tử cũng vậy . Anh cũng đang sống cuộc sống mới . Không còn là hoàng thái tử nhưng trở thành một hoàng thân, giống Á Luân ngày nào .Nhưng khác vì bây giờ tham gia vào đội đua xe của Châu Á và đại diện người mẫu cho nhiều hãng xe.....

Một năm sau

Tiểu Khiết chạy như bay đến cửa hàng sửa xe ô tô , đến tối là nhà hàng Italia .Sáng thì đi học . Thật vất vả nhưng Tiểu Khiết thấy vui vì điều đó. Chỉ tiếc tới sửa xe là tốn khá nhiều năng lượng đấu khẩu với Tiểu Uy. Chú Lưu nói bình thường Tiểu Uy lắm lì ít nói, vậy mà từ khi Tiểu Khiết tới làm cho Tiểu Uy khác hẳn . Còn với Tiểu Khiết , cũng không ưa gì Tiểu Uy.Nhưng nói đi nói lại Tiểu Uy cũng thật đáng thương , bạn gái bỏ rơi chỉ vì là một người sửa xe, một sinh viên nghèo .

Tiểu Uy đang vặn lại cái vít của chiếc honda cũ nhưng khô dầu nên không ăn

Tiểu Khiết: Ôf, chưa được cơ à, cố lên đi bấp cái di động

Tiểu Uy ló đầu mặt đầy dầu nhớt : im ngay, tôi cho cô ăn cái kìm này bây giờ

Chú lưu giảng hoà không nổi nên đành nhìn hai người đấu khẩu . Vốn tính mơ mộng mà- chú Lưu cũng am tường xe lắm , đặc biệt quan tâm đến các anh chàng đua xe F1 châu Á.Một ngày của Tiểu Khiết là như vậy đấy

Còn Vương Tử , một cuộc sống thật khác . Bây giờ trên các mặt báo không thiếu gì tên anh . Còn một điều nữa . Bây giờ, Vương Tử khác xưa rất nhiều, tất cả bản lĩnh của Nhị Ca đã bộc lộ ở cuộc sống đời thường . Đặc biệt là mấy chuyện hẹn hò này nọ với mấy cô người mẫu của hãng xe . Điều này khiến người quản lý hãng xe phát bực

-Vương Tử, cậu không chỉ là tay đua, người mẫu, còn là hoàng thân đấy, tôi thấy sợ cậu thật , một năm mà có tin đồn với hơn hai mươi người mẫu..bái phục bái phục...

Vương Tử đang cặm cụi nhắn tin cho cô “bạn gái” mới .Một nụ cười quyến rũ và gương mặt như “làm nũng”

Vương Tử: È, cả tháng tôi làm việc chăm chỉ rồi mà, chờ tôi đưa đồ Judy khi ấy hãy lo ...Sếp .. được không ?

Người quản lý của Vương Tử gơ hai tay chào thua . Một lãng tử thực sự xuất hiện : Rồi, tôi sợ cậu. Nhanh lên , tối có cuộc phỏng vấn làm đại diện phát ngôn cho BMW đấy...cả của trang sức nam PNJ ngày mai. Hẹn hò cũng có chừng mực thôi .

Bonus: Cảm xúc

Cái tin Tiểu Khiết rời khỏi Đài bắc khiến tất cả không giữ nổi bình tĩnh . Nhất là Tiểu Thiên . Tiểu Thiên nghe tin ấy từ Bội Đan cũng đau khổ không kém gì người trong cuộc, nhưng qua chuyện này anh cũng hiểu được tình cảm của Tiểu Khiết cũng như của chính mình - thực sự tìm thấy người con gái yêu thương và chờ đợi mình . Những người bạn của Tiểu Khiết nghe tin chuyển trường cũng khóc rất nhiều. Nhất là Tiểu Mạn. Á Luân cũng vậy . Nhưng ít ra thì tình cảm anh dành cho Tiểu Khiết chưa lớn đến mức cảm thấy đau khổ .

Đúng vậy , có những người sẽ khóc , có những người im lặng , chọn cách nở nụ cười mà lòng vẫn đau khổ để quên đi . Hay đó chỉ là bằng chứng nguy hiểm cho tất cả.....

End bonus

Đài truyền hình trung ương , trường quay quảng cáo. PNJ - sản phẩm trang sức dành cho nam . Vương Tử ở phòng trang điểm nhưng cũng không quên” đánh cá” trái tim của mấy cô người mẫu trong đó

Cửa tiệm sửa xe chú Lưu, hôm nay tròn một năm Tiểu Khiết làm việc ở đây nên chú Lưu , Tiểu Uy và Tiểu Khiết ăn lẩu ngay tại cửa hàng sửa xe

1,2,3.....Zô.....

Ba người nâng ly chúc mừng , chú Lưu lật đặt bật ti vi vì nói thần tượng F1 của chú hôm nay lên hình . Mọi người ăn vui vẻ , đến khi hết mục quảng cáo và đến truyền hình trực tiếp

“ Xin chào quý vị và các bạn ..hôm nay chúng ta sẽ cùng gặp gỡ đại diện nhân hiệu mới của PNJ Vương Tử và nữ người mẫu Judy Lin. Hai người sẽ cùng nhau làm đại diện cho PNJ năm tới”

Mắt Tiểu Khiết không rời khỏi màn hình , nụ cười trên môi như tắt đi

Tiểu Uy đổi giọng : Cô quen anh ta hay sao nhìn kỹ

Mắt Tiểu Khiết cố chớp thật nhanh gạt đi hình ảnh ấy, cô nhồi hết thức ăn vào miệng như không muốn trả lời , nhưng ánh mắt Tiểu Uy làm cô khó chịu

-Tôi không quen , không quen ... anh ta nổi tiếng thế sao tôi quen ...?

Tiểu Uy gấp thức ăn cho chú Lưu vẫn chăm chú vào màn hình luôn miệng khen Vương Tử đa tài, đẹp trai ..

Tiểu Uy: cũng phải, mà sao cô phản ứng dữ dội thế , cứ như tôi làm gì cô không bằng

Tiểu Khiết quay đi nở nụ cười nhạt . “sao lại là anh , sao lại là anhem đã không thấy anh để không phải như thế, đúng , quá khứ , tôi quên hết rồi “

Chú Lưu lại càng mở to âm thanh của tivi. Phóng viên đang phỏng vấn Vương Tử , Vương tử thì quay sang Judy cười như vậy

Phóng viên : Vậy tựa cho sản phẩm anh đặt là Hatred - hận nghĩa là sao..?

Vương Tử : Chỉ là ngẫu hứng tôi nghĩ ra một cái tên độc cho sản phẩm lần này của PNJ ..(ánh mắt anh hướng về màn hình). Giống như trong tình yêu, nếu ai rời xa ta không rõ lấy một lý do , ta sẽ hận người đó phải không

Phóng viên : Vâng , chuyển qua chuyện tình cảm, nghe nói anh và Judy đang hẹn hò, đại diện cho sản phẩm , hai người có thể cho khán giả một sweet kiss tuyên truyền sản phẩm không .

Phóng viên dứt lời , fan ủng hộ ở dưới, Vương Tử đặt lên môi Judy một nụ hôn khiến khán giả là chú Lưu cũng la lên . Tay Tiểu Khiết bỗng run lên

Tiểu Khiết đặt vội cái bát xuống rồi chạy thật nhanh ra khỏi đường chính . Trời mát , đi bộ ... Tiểu Khiết khẽ hát mà chẳng hiểu mình hát cái gì . Tất cả ...một năm qua , vì sao lại như thế . Tiểu Khiết sợ tất cả ...

Ai đó, ai đó đã vu oan cho Tiểu Khiết. Dọn dẹp phòng truyền thống , Tiểu Khiết nhớ chỉ có mình ở khu vực hành lang , vì sao lại như thế cơ chứ , rõ ràng . Tiểu Khiết cảm thấy thật khó chịu trong người , cái cảm giác bị người khác hiểu lầm . Mười mấy con mắt đang dõi theo phán đoán , rồi tưởng tượng . Cứ như Tiểu Khiết là tội nhân không bằng . Như vậy có quá sức chịu đựng , Tiểu Khiết chạy ra ngoài thật nhanh , thoát khỏi không gian yên ắng đầy sự giả dối kia . Rõ ràng , rõ ràng ai đó đã làm chuyện này . Bây giờ cả trường đang nhìn theo Tiểu Khiết bằng con mắt khác. Chắc chỉ trừ Tiểu Bối và Tiểu Uy ra . Vừa thấy Tiểu Khiết ra khỏi khu hiệu bộ, Tiểu Bối và Tiểu Uy bước nhanh về phía cô

Tiểu Bối cứ hỏi liên hồi trong khi Tiểu Khiết cứ thẫn thờ nhìn về phía sân trường : Tiểu Khiết, cậu ổn thật chứ , mình tin cậu mà, chắc hẳn không phải cậu . Dù ai không tin cậu đi nữa

Tiểu Uy bực dọc kéo Tiểu Bối sang một bên đưa cho Tiểu Khiết chai nước : Uống đi, tôi không tin cô làm vậy (anh nhẹ tay giữ chắc lấy hai vai Tiểu Khiết nhìn cô bằng ánh mắt ân cần nhất có thể . Ánh mắt ấy, nó làm cô nhớ đến ai đó, không cần ngau cả, nó đẹp hơn cái ánh mắt của ai đó mà Tiểu Khiết đang ngưỡng tượng). Tôi tin cô và tôi sẽ giúp cô tìm ra thủ phạm .

Tiểu Khiết gật đầu nhìn vào đôi ấy . Cảm giác bình tâm lạ lùng . Có biết không sau gác hành lang Vương Tử đang dõi theo . Bàn tay nắm chặt nhìn người con trai đang đứng bên Tiểu Khiết. Không phải sao , không phải anh đang hận Tiểu Khiết sao ...

Giờ ăn trưa , Tiểu Khiết cùng Tiểu Uy và Tiểu Bối ăn ở sân sau. Ngoài này ít ngọt ngào hơn trong đó . Tiểu Khiết nhai cái bánh mì như nhai rơm , nhai rác . Cứ liên tục uống nước . Có lẽ tâm trạng sẽ tốt hơn

nếu không có tiếng la ó của đám nữ sinh trong trường khi Vương Tử đi cạnh Hot Girl của trường – Gia hân . Không gian yên lặng bao trùm lên tất cả , đáng lẽ ra là thế, nhưng bây giờ không thể nữa . Một vòng tròn tạo ra ngay gần đó

Vương Tử nở nụ cười nhìn đám học như muốn lấy hết trái tim của họ vậy . Điện không hết mức khi anh bước lại phía Tiểu Bối . Tiểu Khiết đã giữ được bình tĩnh khi Vương Tử tiến đến . Cô quay người nói chuyện với Tiểu Uy chỉ mong Vương Tử đừng nhắc đến tên mình . Chuyện gì đang diễn ra khi Vương Tử hôn Tiểu Bối . Đừng coi nó là giả thiết vì nó đang diễn ra, ngay tại đây ngay lúc này . Vương Tử kéo tay Tiểu Bối đứng dậy nhìn về phía Tiểu Khiết

Vương Tử : Tiểu Bối, anh thực sự ấn tượng về em đấy, làm bạn gái anh nhé . Tốt hơn em chơi với tội phạm của trường

“Tội phạm “ hai tiếng nghe rành rọt quá , nó được nói ra không chút ngại ngùng từ miệng Vương Tử . Tiểu Khiết khựng lại giây phút, cô ném về Vương Tử cái nhìn sắc lạnh , bực tức . Cô đang hận Vương Tử, hận anh ghê gớm . Vì ai mà Tiểu Khiết phải xa gia đình đến đây sống đơn độc như vậy . Vì sở thích chắc ...

Tiểu Khiết đứng dậy nhìn thẳng vào đôi mắt đầy ma lực của Vương Tử: Trước khi chưa tìm ra thủ phạm , anh đừng tùy tiện nói như thế . Có thể coi là xúc phạm người khác đấy .

Vẫn là Tiểu Khiết của ngày nào . Tiểu Khiết cầm lấy cuốn tài liệu trên ghế đá,

Tiểu Khiết quay lưng lại : Tiểu Bối, nếu cậu chấp nhận anh ta thì rất xin lỗi,,từ nay chúng ta không thể là bạn nữa rồi ...Chúng ta đi thôi Tiểu Uy .

Tiểu Uy lo lắng nhìn Tiểu Khiết , anh nhìn qua Vương Tử và Tiểu Bối khó chịu rồi cùng bước đi thật nhanh bên Tiểu Khiết . Vì sao ư , vì anh thực sự biết ai là thủ phạm

Sự thật : Chiều hôm qua tại phòng y tế

Tiểu Uy phải xuống lấy thêm thuốc sát trùng cho đội bóng chiều nay . Nhưng thật không ngờ lại thấy Tiểu Bối và Vương Tử trong đó . Chính xác thì Tiểu Bối đang bị Vương Tử ép sát vào tường

.....
Vương Tử : Cô rất dễ thương đấy ...Như vậy chẳng phải chỉ cần giúp tôi dấu cái bút đó đi , chúng ta có thể hẹn hò sao ? Cô thích tôi mà ...

Vương Tử khẽ đặt môi lên môi Tiểu Bối khiến cô không thể làm chủ nổi mình nữa . Và chuyện là như vậy . Đúng theo giao kèo . Tiểu Uy theo dõi Tiểu Bối và ngạc nhiên ...Bạn thân nhất của Tiểu Khiết đã làm chuyện này . Anh không ngạc nhiên về Tiểu Bối . Mà là vì Vương Tử, chỉ một câu hỏi to đùng đặt ra trước mắt “ Vương Tử , Tiểu Khiết, thật ra hai người trước đây có chuyện gì”

Tại một quán ăn nhỏ ven đường . Tiểu Khiết cố uống hết chai rượu nhỏ , càng uống lại càng thấy mình tỉnh táo . Chẳng thấy say gì cả .

Tiểu Uy : Cô uống lúc này bao nhiêu cho say , cho tôi biết đi, chuyện gì đã xảy ra giữa cô và Vương Tử

Tiểu Khiết đã cố lảng tránh , cố nói sang chuyện khác nhưng cuối cùng vẫn phải nói ra sự thật , câu chuyện cách đây một năm cô trải qua .Rồi Tiểu Khiết gục trên bàn lúc nào không hay . Say ...bây giờ say thật rồi . Tiểu Uy ngán ngẩm công Tiểu Khiết về nhà. Một quãng đường không xa , Nhưng trời vào đêm rồi. Ánh đèn cao áp cũng sáng cả một vùng . Đài Trung , chưa bao giờ là nơi Tiểu Uy muốn đến cả ...

Tiểu Khiết cứ hát linh tinh khiến Tiểu Uy phát bực : Im ngay cho tôi , cô làm tôi đau đầu quá ...Tôi quảng cô bây giờ

Tiểu Uy vẫn phải liên tục gắt lên như vậy cho đến khi đụng phải ...Vương Tử

Tiểu Uy nhìn Vương Tử hằn học và khó chịu . Đơn giản vì anh là người thứ ba vô tình biết cái bí mật kia

Tiểu Uy gằn giọng : Cậu tới đây làm gì ? đừng nói tìm ...

Tiểu Uy chưa nói hết thì Tiểu Khiết tự nhiên cười sặc sụa rồi nói linh tinh ..Anh bực mình lắc quay lắc lại mà quát lên : Tôi quảng cô thật đấy

Thái độ của anh khiến Vương Tử bỗng dưng thấy khó chịu chẳng hiểu vì sao . Vương Tử còn không hiểu sao mình tới đây nữa

Vương Tử cũng ném về phía Tiểu Uy ánh mắt khó chịu không kém: Không ngờ cô ta giỏi vậy . Vừa chuyển tới nơi nhà quê này đã kiếm được một người không tệ . Tôi chỉ đến đây để báo cô ta biết , cô ta tốt nhất biến mất khỏi Đài Loan này (Vương Tử vẫn nói bằng giọng tự tin ấy) còn nữa tránh xa cô ta ra thì hơn ...

Những bước chân chậm rãi của Vương Tử theo sự khó chịu của Tiểu Uy: Tôi sợ anh thật đấy . Nhìn qua tivi và tạp chí chưa đủ sợ con người anh . Tôi biết , không phải Tiểu Khiết lấy thứ đó, mà anh là chủ mưu cái vụ này ..Anh muốn gì đây...

Vương Tử nhếch mép quay đầu lại cười : Vậy tốt thôi, chẳng sao, tôi vốn sẽ không như vậy , nếu không vì cô ta ..Mà anh là cái quái gì mà xen vào chuyện của cô ta ..

Tiểu Uy vòng lại tay Tiểu Khiết qua cổ mình : Chẳng là gì cả, chỉ vì tôi thấy cảm phục cô ấy . Một năm trước tới đây, chẳng bao giờ nghe cô ấy nhắc tới gia đình và quá khứ cả, chỉ thấy cô ta hơi nóng tính , kì cục nhưng rất chăm chỉ, đi làm hai nơi lại phải học để giành học bổng ,..Tôi chỉ nói thế thôi

Vương Tử lại cười cái điệu khinh thường xen chút khó chịu : Đừng để con người nhàn tâm này che mắt .

Tiểu Khiết nói như mắc nghẹn , các bàn xung quanh cũng ngừng ăn đồ dồn ánh mắt về phía bàn 01. Nhân viên bê thức ăn phải gọi xuống cho quản lý

Tiểu Khiết : Thành thật xin lỗi nhưng tôi thực sự không cố ý ...

Vương Tử đứng dậy nhìn thẳng vào ánh mắt đang lạc đi của Tiểu Khiết : Cô có tin hay không , nhà hàng này sẽ phải đóng cửa đây

Người quản lý chạy vội lại xin lỗi, nhưng dường như vô ích khi nhận ra anh là ai ? Một người nổi tiếng , một hoàng thân . Tiểu Khiết nghe rõ , rất rõ , Vương Tử muốn cô rời khỏi nhà hàng này . Hôm nay thì là quá đáng rồi. Vì sao , vì sao tất cả . Hãy ch tôi một lời giải thích . Anh ta có quá trẻ con rồi hay không , vì sao ? Nếu thì thoảng có xem chương trình hàng vạn câu hỏi vì sao ..? Tất cả các câu hỏi , họ đều trả lời được , phải không . Nhưng có lẽ dù có đưa ra câu hỏi Tiểu Khiết muốn hỏi bây giờ, chắc không ai có khả năng trả lời . Khẽ tháo chiếc áo đồng phục của nhà hàng , Tiểu Khiết lần nữa xin lỗi và cúi chào người quản lý . Trong giây phút ấy, Tiểu Khiết đã muốn khóc . Vì sao ư? Cái tâm trạng khó chịu như chỉ muốn phát điên lên .

Bước chân chậm rãi ra khỏi nhà hàng , nơi cô gắn bó gần một năm nay . Hôm nay là ngày gì chứ , ngày lễ tình nhân , ngày nhiều hạnh phúc nhất của những bạn cùng tuổi như Tiểu Khiết . Còn Vương Tử, anh ngồi phục xuống chiếc ghế nệm , cố uống hết chai rượu như chúng cứ ứ nghẹn thành cảm xúc khó tả. Anh vẫn đang nghĩ về những chuyện mình làm . Sao lúc đó anh lại làm vậy . Chỉ vì chuyện đó, ngày đó . Nhìn lại xem , Vương Tử vẫn còn quá yêu Tiểu Khiết. Cũng chính vì lý do ấy, anh đang nhận thấy mình thật lạ “Đúng , mình có quá đáng không , hình như có , à ...Sao mình chưa bao giờ tìm hiểu xem , tại sao cô ấy lại ra đi, chưa , một năm qua mình chưa hề nghĩ tới chuyện này, chỉ nghĩ sao để cô ấy phải đau khổ..”

Hơi lạnh , cái lạnh ngày lễ tình nhân , bao giờ chẳng thế . Hai mươi năm trước , à , phải nói từ lúc biết nhận thức thì Tiểu Khiết luôn cảm thấy sợ cái ngày này ...Chẳng hiểu vì sao nữa . Huge cũng vậy , chắc do tại anh em nên tính khí giống nhau .

-Cô ra sớm ghê, tôi cứ nghĩ còn hai tiếng nữa cơ mà (tiếng Tiểu Uy đánh thức con người chẳng hề tỉnh táo như bề ngoài của Tiểu Khiết)

Tiểu Khiết nhìn anh bằng đôi mắt mệt mỏi và buồn chán nhưng vẫn cố cười gượng gạo: Thấy tôi giỏi không , bị đuổi việc rồi ...

Tiểu Uy hít một hơi thật sâu mặc cho trời đang lạnh nhìn lại phía cô : Vậy sau đó sau ..?

Tiểu Khiết kéo miệng cười lớn : Vậy thì tôi sẽ tranh việc chỗ chú Lưu với anh chứ sao ...

Cười, sao lại cười trong khi chẳng muốn cười . Mệt mỏi, cơn đau đầu choán lấy toàn cơ thể yếu ớt . Tiểu Khiết vốn là vậy . Chỉ là tính khí trẻ con nên không muốn người khác quan tâm . Bàn tay đang lạnh đi

trông thấy. Trong không gian đầy những ánh điện sắc sỡ, một ai đó đang kéo bàn tay ấy, thoát ra khỏi nơi này. Tiểu Khiết chờ giây phút này lâu lắm rồi . Thoát khỏi nơi không thuộc về mình -14-2

Tiểu Uy : Nhắm mắt lại đi (Anh nói khi hai người đang đứng bên con sông nhỏ chân cầu Tai Chung..

Tiểu Khiết nhìn sang bằng ánh mắt tò mò nhưng vẫn đặt mi nhắm nhắm mắt lại : Làm gì ..?

Tiểu Uy cười trước câu hỏi cùng thái độ kì lạ của Tiểu Khiết nhắm mắt mà còn hỏi : Lát nữa nghe thấy thì mở mắt ra , tiệc ăn mừng những kẻ cô đơn 14-2Showtime...

Những tiếng nổ liên tiếp , pháo hoa, thì ra là vậy . Tiểu Khiết mở mắt hít một hơi thật sâu hướng mắt lên bầu trời, đã lâu rồi không thấy pháo hoa. Cả tết năm rồi, bận làm việc cho nhà hàng (nhà hàng vẫn làm việc trong tết). Chẳng biết từ khi nào Tiểu Khiết trở nên già dặn đến thế . Khi còn là tiểu Thư thắm gia, ngày nào cũng bày trò chọc phá , ngang ngạnh , bướng bỉnh hết chỗ nói. Bây giờ mới nhận ra , trong suốt một năm qua mình sống âm thầm và lặng lẽ quá . Nó chỉ làm cho người ta đau khổ thôi ...

Tiểu Khiết ôm bụng cười, hôm nay tự dưng muốn cười , chẳng được đến một phút thì lại ngồi khóc ...

Tiểu Uy khẽ quàng tay qua Tiểu Khiết rồi ôm lấy cô: Tôi biết mà, khóc đi nếu cô muốn , đừng tự làm mình trở nên như thế ...

Tiểu Khiết cũng ôm lấy Tiểu Uy, ầm ập thật , chưa người con trai nào quan tâm cô thế, kể cả Tiểu Thiên , chỉ cần một câu nói cũng làm Tiểu Khiết bình tâm trở lại . Ít ra là trong giây phút này, Tiểu Khiết cảm thấy đỡ khó chịu hơn

Tiểu Khiết : Vì sao anh lại đối tốt với tôi như vậy chứ ..Tôi suốt ngày làm chuyện xấu với anh mà

Tiểu Uy , Tiểu Khiết cảm nhận thấy điều đó, bàn tay kéo Tiểu Khiết sát lại : Vì tôi cảm phục cô và ..không biết từ khi nào ..Tôi yêu em ..

“Yêu”, lại cái từ này. Sao con người cứ phải yêu nhỉ, làm bạn cũng được chứ sao . Tiểu Khiết vùng tay nhìn Tiểu Uy xa lạ và trống vắng . Trong khi khuôn mặt của Tiểu Uy trùng xuống và nghiêm nghị ...

Tiểu Uy: ha ha ha tôi đùa cô đấy, cô tưởng thật hả ...chị cô luôn

Lại một trận khẩu chiến ...như rỏ con vậy , hai người vốn thế mà “ valentine vui vẻ Tiểu Khiết, tôi thực lòng yêu em nhưng trong sâu thẳm tôi biết rằng , em không thuộc về tôi , tôi sẽ tìm lại cho em -hạnh phúc , chỉ cần em hạnh phúc tôi cũng thấy hạnh phúc rồi”... Đêm valentine cho những người cô đơn , đẹp ...

Vương Tử cùng Judy trở về sau hơn cả tiếng ..,Trong khi Judy ngồi ăn thì Vương Tử chẳng nói gì cả. Thi thoảng cô có đẩy phần ăn lại, Vương Tử cũng chỉ gạt ra không ăn...Quãng đường về nhà .Judy cười nói vui vẻ, có vẻ như điều ấy làm Vương Tử hơi bức mình , phanh gấp xe rồi nói như gắt lên

Vương Tử : Xuống xe (anh nói trong khi Judy vẫn ngoan cố , nhưng giọng nói gần lên như khó chịu)..tôi nói cô xuống ngay cho tôi ...

Judy bức dọc đẩy cửa xe bước xuống . Chính cô cũng ngạc nhiên trước thái độ của Vương Tử. Về tất cả mọi chuyện anh làm , vì sao lại phải học đại học ở Đài Trung , vì sao lại rủ mình tới một nhà hàng ở Đài Trung chứ không phải Đài Bắc , mất cả tiếng đi xe . Judy cũng có nhớ mang máng đến cô gái bồi bàn kia(Tiểu Khiết) , hình hư đã gặp ở nơi sửa xe lần trước . Còn nữa , vì sao hôm ở bãi xe, dù ông chủ -ông Lưu chỉ nói chuyện với cô gái(Tiểu Khiết) từ xa mà Vương Tử có thể gọi tên rành rọt đến thế . Hai người , chẳng lẽ quen nhau .

Vương Tử cố chạy xe thật nhanh về Đài Bắc , nhanh nhất có thể. Anh muốn tìm câu trả lời , câu trả lời một năm nay anh đang tìm kiếm trong thâm tâm “vì sao Tiểu Khiết là vậy?” chắc chắn không phải vì lý do đơn giản đó , còn chuyện gì đó ...thật sự rất khó hiểu ...Vương Tử vẫn triền miên trong dòng suy nghĩ tưởng như bất tận

Chẳng mấy chốc chiếc xe đã đỗ trước cửa Thẩm gia y võ . Vẫn như ngày nào , vẫn vẻ uy nghi cùng truyền thống võ thuật , những chiếc đèn sáng rực mấp máy theo một lối dài các cây hoa , cây đại thụ cổ và khoảng sân rộng cho các môn sinh luyện tập . Vương Tử không muốn vào trong . Lý do đơn giản vì chỉ có một người anh cần gặp , người duy nhất có thể cho anh đáp án , sự thật . Vương Tử gọi điện cho Huge , anh

chỉ muốn hẹn Huge , ngay tại ngoài cổng ...Chẳng mấy bóng dáng cao lớn xuất hiện , vẫn y phục đen tuyền của võ đường và những giọt mồ hôi thấm ướt ...Huge hướng con mắt về phía Vương Tử đang tựa vào xe, cái dáng đứng rất ư lãng tử theo Huge thường định nghĩa

Huge : Cậu muốn hỏi gì , hoàng thân ?

Vương Tử đứng thẳng bước về phía Huge bằng giọng rất tự tin : Sự thật , nói tôi nghe , vì sao Tiểu Khiết chuyển tới Đài Trung

Huge không ngờ tới tình huống này , anh thiết nghĩ chuyện Tiểu Khiết tới Đài trung chỉ hai anh em biết mà thôi , vậy mà lại có người thứ ba biết. Điều này cũng đủ thấy dấu mối cũng vô ích thôi , nhìn vào ánh mắt Vương Tử , Huge nhận ra một điều – Tình cảm chân thành dành cho Tiểu Khiết. Chính Vương Tử cũng nhận ra một điều, một năm qua mình đã sống thật mù quáng và luôn tự lừa dối bản thân .

Huge nói chậm rãi : Dù sao, tôi cũng chẳng thể nói dối ...Nếu cậu muốn nghe , được ...Chuyện một năm trước , không phải, do con bé tự muốn đi đâu, là do Hoàng thái Hậu và hoàng Thân Mỹ Kỳ (Tiểu Huân) đã gợi ý cho nó , họ muốn nó rời xa để sự nghiệp chính trị của cậu toàn vẹn , cứu quốc dân đảng khỏi bờ vực chính trị ...tôi không biết nói sao nữa , nhưng cái hôm cậu tới , khi cậu về . Con bé nó khóc nhiều lắm . Lần đầu tiên tôi thấy nó khóc ...Tôi chỉ biết tới đây thôi...

Huge quệt những giọt mồ hôi thấm ướt, anh lại bước đi vào phía trong của Thẩm gia , để lại Vương Tử với đôi mắt thần thờ và đôi chân như chỉ muốn khụy xuống chẳng đứng nổi . Tại sao, tại sao Tiểu Khiết luôn hi sinh mình , tại sao phải như thế . Bàn tay nắm chặt đầm vào vách tường như khiến chúng vỡ ra thành từng mảnh “ mình đã làm cái quái gì thế này?”. Một vài giọt máu nhỏ rơi trên vách tường , Vương Tử chẳng buồn để ý đến nó ...

14. Chương 24 - 25 : Can We Love Again

Có thể nào , sao lại là như vậy chứ . Suốt một năm qua . Vương Tử đã sống ra sao ? Rượu . Lại cần đến thứ thuốc an thần này . Khó ngủ , đã từ một năm nay, Vương Tử luôn phải dùng đến nó để có được một giấc ngủ ngon . Choáng váng bước tới tủ bàn . Một ngăn kéo hỗn độn , một mớ giấy tờ , không ảnh thì là hợp đồng quảng cáo, đại diện phát ngôn , thư từ của người hâm mộ . Anh mạnh tay xô đồng giấy vẫn trong thái thái không mấy tinh tảo ấy. Phía đáy của hộp tủ , những tấm hình Vương Tử và Tiểu Khiết chụp lần cuối đi chơi . Những ngón tay khẽ chạm lên khuôn mặt cô gái trong ảnh “ ngày hôm ấy, em đã không nhìn vào mắt anh để nói , đúng không , phải chăng .. không gì cả , Tôi đã làm cái quái gì trong suốt một năm qua thế nhỉ , tôi đang sống hay ..cũng chạy trốn . Xin lỗi em ... nếu tất cả đã quá muộn”

Căn phòng nhỏ của Tiểu Khiết , cả ngày mệt mỏi rồi . Bị cảm , mất việc , và một Valentine buồn . À quên , Valentine vốn không có ý nghĩa gì với cô mà . Một ngày đáng ghét . Năm nào cũng thế , cứ ngày này là ngoài kia lại là những ..những gì nhỉ , cặp tình nhân . Tay đặt trên mặt cảm ứng của chiếc laptop . Tiểu Khiết dán mắt vào màn hình xem vài tập Mr Bean để cảm thấy thoải mái hơn , vậy nhưng chẳng thấy ra sao cả . Từ khi nào vậy , từ khi nào Tiểu Khiết cảm thấy mình đang sống thật quá vô vị . Ngày trước , khi còn là Tiểu Thư của Thẩm gia y vớ , dù là một bộ phim rất bình thường , cũng có thể dễ dàng cười . Cứ như là con gười khác vậy . Mất cả người bạn thân nhất . Phải chăng cuộc sống vui vẻ với cô đã hết . Không , Tiểu Khiết đâu già dặn tới mức để nghĩ tới những chuyện này . Tắt ứng dụng , Tiểu Khiết lướt qua kiểm tra mail , mấy bài spam . Như mọi lần , chắc chắn chúng sẽ vào hộp thư rác , nhưng bỗng dưng hôm nay Tiểu Khiết lại vào đọc . Ngày valen ine, có lẽ vì thế mà :

“ Anh làm em yêu anh , vì anh đã mang đến cho em đau khổ , vì sao ư? Vì cái đau khổ sẽ mãi hằn trong tim còn hạnh phúc thì chớp nhoáng bay vào không trung”

Chắc lại một nỗi thất tình đây, Tiểu Khiết che miệng cười một mình . Bỗng dưng cô thấy mình khác quá . ước gì “ tôi chưa từng gặp anh “ . Đã quá nhiều lần tự dặn với lòng mình . Nhưng không thể, không sao ..qua hôm nay , mọi chuyện sẽ khác

Đôi khi tôi muốn

Muốn gì nhỉ?

Chẳng gì cả, chỉ là một cuộc sống bình thường

Tôi là ai

Chẳng là ai cả

Nếu trong vũ trụ bao la có triệu , hay cả tỉ vì sao

Họ sẽ nói mình là một trong các vì sao ấy

Không , tôi chưa bao giờ nghĩ mình trông nhỏ bé vậy

Ngẫm lại

Thôi đi

Mi mắt trĩu nặng rồi một giấc ngủ đến

Trời vừa sáng , Tiểu Khiết nhanh chân tới trường , hôm nay công bố kết quả thi giữa kì . Tiểu Khiết muốn xem kết quả sớm . Nếu không lát chhen chân cũng không kịp nữa . Dù sao nếu không lọt vào top ba người dẫn đầu , cô cũng không thể tiếp tục theo học vì .. vừa bị mất việc . Nắng , không có nắng , hôm nay trời mát , ít nhất là hơn hôm qua , lạnh như cắt da cắt thịt . Một ngày buồn , ...Chẳng mấy đã tới trường rồi . Cánh cổng khép mở hé . Tường rào cao rợp nhưng cây lưu niên , đây vốn là đại học cổ nhất Đài Loan . Bảng thông báo ngay cổng vào . Tiểu Khiết đưa mắt tìm tên và điểm số . Bàn tay chạm lên trán vẻ căng thẳng . Không ổn rồi . Vị trí thứ tư . Không lọt vào TOP 3 , tại sao chứ . Có lẽ nào đây là kết quả của cuộc trốn chạy ý thức , trốn chạy cuộc sống , chốn chạy bản thân , không - Tiểu Khiết khuya tay gạt đi ý nghĩ tiêu cực kia , chỉ là không may thôi . Chán nản , một mình ngồi bên chiếc ghế lộ thiên tại một góc trống ở khoảng sân , nhắm mắt cảm nhận không gian mát lạnh khi ấy .. Thật lâu , cho tới khi , tiếng cười nói rộn vang . Một tiếng nói đánh thức cô

Tiểu Uy : Ấy, đồ lùn , cô cũng có lúc vậy hả , mặt cứ rũ ra thế?

Tiểu Khiết nhìn Tiểu Uy khó chịu , tay ném chai nước uống dở về phía Tiểu Uy : Im đi , tôi đang đi tiết đây, vị trí thứ tư đấy ...?

Tiểu Uy cười khẩy trêu tức Tiểu Khiết : Tội nghiệp , cô biết không , dù không muốn nhưng người ta vẫn in tên tôi ở vị trí số hai ... Thế nào , vừa lùn lại vừa ngốc ...

Lại cuộc khẩu chiến diễn ra . Lại thật , cứ mỗi lần như vậy , Tiểu Khiết cảm thấy rất thoải mái . Cứ như mình lại là chính mình . Cảm giác hiếm hoi ...

Vài tiết học nhàm chán . Chúng kéo dài hơn Tiểu Khiết nghĩ . Cuối cùng tiếng chuông giải thoát cũng vang lên . Rảo bước qua hành lang trở về tiệm sửa xe , nhưng tiếng loa từ phòng giám hiệu triệu tập ...

Lại là căn phòng lạnh lẽo ấy , thầy hiệu trưởng bên bàn làm việc . Một vài phút chỉ là đề cập chuyện xin lỗi . Cũng phải, dù sao lúc ấy nghi oan này nọ là sai . Nhưng dù sao thì cũng xin lỗi công khai rồi ...

Thầy hiệu trưởng : Vậy em muốn làm thêm không , ý thầy là gia sư ..?

Tiểu Khiết tròn mắt nhìn thầy hiệu trưởng khó hiểu . Tay chỉ ngược về phía mình hỏi lại :

-Em sao ... thật ra cũng được ạ , nhưng em ...

Thầy hiệu trưởng gạt phắt mỉm cười : Em, nhận lời là được rồi..

Hiệu trưởng từ tốn đưa ra một tờ giấy giới thiệu . Người này muốn học tiếng Ý , ba buổi một tuần , lương cao gấp đôi bình thường ...

Bước khỏi cổng trường , liên tục gọi mà không ai trả lời , thực sự thì có người bắt máy .. Một lát chỉ nhận được tin nhắn hẹn gặp ở quán cà phê gần trường phía tay trái . Tiểu Khiết vội lấy mấy cuốn giáo trình rồi tới ngay . Quán này , mấy lần Tiểu Khiết đi ngang nhưng không chú tâm lắm . Một quán chỉ dành cho dân VIP . Vừa đẩy cửa vào , một nhân viên nữ mặc đồng phục dẫn cô lên tầng hai . ..Cả một tầng không thấy bóng người . Chỉ có một người con trai đang đội mũ trùm ngồi quay lưng lại giờ tay ra hiệu(người đã

thuê cả tầng hai của quán cà phê này) ...Cuối cùng cũng gặp , nhưng không hiểu sao , dù Tiểu Khiết hỏi gì người ấy cũng chỉ điềm đạm gật hay lắc đầu

Tiểu Khiết : Xem ra , tôi thật sự không thể dạy người chỉ gật và lắc đầu ..xin lỗi , tôi phải đi trước

Thoạt đứng dậy thì người đó giữ chặt lấy tay Tiểu Khiết . Chiếc mũ kéo xuống lộ rõ khuôn mặt thanh tú ...Vương Tử . Tiểu Khiết thần thờ nhìn vào đôi mắt đầy mê hoặc ấy , nhưng đẩy tay Vương Tử ra

Tiểu Khiết : Tưởng ai , ra là anh ... Vậy thì tôi càng không thể nhận lời ... chào ..

Vương Tử như hét lên : Đứng yên đó cho tôi ...? Nghe tôi hỏi đây , vì sao cô ...Cô chuyển tới đây

Tiểu Khiết lắc đầu cười nhạt : Anh ..là ai ? là ai mà có quyền hỏi tôi những câu vô lý và ngu ngốc như vậy chứ . Tôi thích tới đây được chưa .

Vẫn bằng giọng gần xuống , Vương Tử đáp lời : Thật sao ...? vậy còn thái hậu và Tiểu Huan thì sao ...? Cô mãi lừa dối bản thân như vậy sao .. Huge nói hết cho tôi rồi .

Tiểu Khiết nhìn anh cương nghị : Không đúng , không phải , những lời anh nói là bịa đặt ...Tôi không thể ở đây .. vì tôi vốn không còn chút tình cảm gì cả .. Xin lỗi , tôi phải đi

Vương Tử vẫn chen ngang : Được , cô cứ việc đi đi . Tôi sẽ mãi nghĩ về cô , ăn , ngủ , kể cả làm bất cứ chuyện gì . Tôi sẽ luôn ghi nhớ thích tôi . Sao hay chuyện đó là thật . Nếu không sao cô từ chối dạy tôi ...Chúng mình tôi xem đi

Tiểu Khiết quay lưng không dám trả lời đối phương trực diện

- Được , tôi sẽ chứng minh điều ấy , cứ như hợp đồng đi , tối nay bảy giờ , tôi sẽ tới . Đừng quên , tôi chỉ là gia sư ..

Tiếng bước chân xa dần , khoảng không trống vắng , mọi vật vẫn vẫn vậy , chỉ có lòng người đang xao động . Lại là đối mặt . Ăn vội bữa tối sau khi từ tiệm sửa xe về . Tiểu Khiết phờ phơ đóng sách tiếng I – ta – li – a . Mượn xe đạp của Tiểu Uy , tối muộn cũng chẳng còn xe buýt đâu mà đi . Căn biệt thự lớn hiện ra trước mắt . Cầm tờ giấy đọc kĩ lại cái địa chỉ . Đúng rồi . Tiểu Khiết nhấn chuông khi một người phụ nữ đứng tuổi ăn mặc như người giúp việc ra mở cửa .

-Chào cô , cô dạy tiếng cho thiếu gia , mời cô lên tầng luôn , thiếu gia đang chờ...

Tiểu Khiết lễ phép cúi chào lại người phụ nữ rồi bước lên tầng hai của căn nhà rộng lớn này . Nội thất bày trí khá cầu kì .. Tầng hai , chỉ là một khoảng rộng hành lang và duy nhất một căn phòng . Vậy chắc phòng này rồi . Tiểu Khiết mạnh dạn tiến vào . Quả không sai , đúng là căn phòng này . Nhưng hình như không có chủ nhân trong này . Tiểu Khiết ngồi về phía chiếc bàn làm việc kê sẵn . Tim đập nhanh hơn hồi nãy , cầu chúa không phải như vậy , cô đặt tay lên lồng ngực tự trấn an “ mọi chuyện sẽ qua mau thôi “. Tiếng nước róc rách chảy trong phòng tắm . Tiểu Khiết đoán vậy . Đặt những cuốn tài liệu lên bàn xem lại . Thật ra là để quên đi mình đang ở đâu . Có lẽ Vương Tử đang tắm . Đèn trong phòng để mờ . Cả phần chính giữa , bàn học và đèn phòng tắm . Cầm cúi khoanh đồ phần cần học , tiếng mở cửa – chính xác là cửa phòng tắm của Vương Tử bật mở , Tiểu Khiết cố giữ đầu mình tập trung vào đồng sách . Một mùi hương sực nức lan toả khắp căn phòng . Và một hơi thở quá sát . Ngay bên tai cô còn nghe rõ nhịp tim của anh đập – Vương Tử . Chiếc áo choàng tắm thất lỏng . Vương Tử đang nhòai người từ phía sau

Vương Tử : Sách hả “gia sư”

Tiểu Khiết giật mình kéo ghế ra xa . Nhưng càng kéo thì Vương Tử lại càng tiến tới . Mặt cô nóng bừng như người say rượu vậy

Tiểu Khiết : Cũng muộn rồi , học thôi ...(tay xếp lại sách và đẩy về phía Vương Tử)

Anh cười rồi đưa mắt nhìn Tiểu Khiết tinh nghịch , miệng vẫn thì thầm bên tai Tiểu KHIẾT : Chưa bao giờ học gia sư xinh như vậy cả ...?Cô giáo ...

Tiểu Khiết bực dọc nói lớn : Anh có học không thì bảo tôi còn biết . Tôi không dư hơi nói chuyện tào lao và nghe những lời khen lố bịch của một kẻ đào hoa vô lối như anh

Vương Tử lại cười , đẹp quá , chết tiệt , tại sao lại như vậy

-Uhm , được , học thì học .. Làm gì ghê vậy chứ

Kì thực mục đích của Vương Tử chỉ là lần nữa tiếp cận Tiểu Khiết , những thứ tiếng này đã học cả , có lẽ vậy nên bài tập tiểu Khiết cho anh đều làm đúng

Tiểu Khiết : Làm bài tập đúng hết vậy học làm gì chứ , anh trêu tôi đấy hả ?

Vương Tử : Chẳng phải trước kia cô kêu tôi “ học không bao giờ là hết” hả ..?

Tiểu Khiết thay đổi sắc mặt lặng đi trong phút chốc : Đùng nhấc hai từ quá khứ nữa . Tôi không quen anh ...

15. Chương 26 : Restart

Không quen , sao chứ , không quen ư ? Vương Tử cố xua đi câu trả lời ấy , kì thực . Từ khi biết được sự thật , anh đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng là Tiểu Khiết sẽ khó mà chấp nhận mình , nhưng lại khôn gờ phải nghe những lời nói sắt đá như thế . Người ta nói anh là gì nhỉ - Cao thủ tình trường . Thua rồi , thua một cô gái cao chưa tới thước bảy , tính khí chẳng giống ai , xếp hạng tư ở trường .

Tiểu Khiết như đánh thức Vương Tử khỏi dòng suy nghĩ : Thôi , học tiếp , làm hết cái này đi rồi xong

Vương Tử chẳng nói gì , anh cầm lấy tờ giấy nhìn chăm chăm . Tay thoăn thoắt đưa nhanh ...Những đáp án được hoàn thành chưa đến một phút cho đến khi đưa Tiểu Khiết kiểm tra

Tiểu Khiết đưa mắt càng lúc càng nhăn lại : Cái gì thế này , anh khoan bừa đấy hả , bài khi này khó thế anh còn làm được , sao cái này lại như thế này , anh tính đùa tôi đấy hả ..

Vương Tử lại thế , anh cố đẩy người áp sát về phía Tiểu Khiết nhìn cô bằng ánh mắt như thiêu đốt vạn vật . Đã từng nghe qua ai nói “ Tình yêu của chàng trai không thể hiện bằng trái tim mà bằng ánh mắt “

Phải vậy không chứ , hi vọng là không , nhưng dường như là thật

Vương Tử lại thì thầm , hương bạc hà phả vào : Đúng , tôi thích trêu cô đấy , vì sao à , tôi thích nhìn cô nổi cáu , thích cô nhăn nhó , thích cô phải luôn nghĩ về tôi , cô hiểu chưa ..?

Tiểu Khiết quay đi cố giữ bình tĩnh , ánh mắt lạc hẳn vào không gian , ánh điện mờ hắt lại khuôn mặt nóng ran như thiêu đốt , tim đập nhanh hơn và

Tiểu Khiết : Anh điên rồi ..(Tay đưa lên định đả Vương Tử ra thì bị tay anh chụp lại)

Vương Tử : Không dễ như thế đâu , tôi điên , tôi đã điên từ khi cô rời khỏi hoàng cung ấy . ..Sao ? Cô cũng thông minh đấy chứ ...

Hai ánh mắt lại chạm nhau lần nữa , họ cứ nhìn nhau như thể muốn nói ra hết những điều cần nói , muốn nói . Trong giây phút ấy , thiếu chút nữa , cảm giác muốn ôm chầm lấy Vương Tử đã tích tắc xuất hiện trong Tiểu Khiết . Nhưng ...Tiếng chuông điện thoại của Tiểu Khiết vang lên khiến cả hai như vực tỉnh

Tiểu Khiết trả lời rồi nghe trong giây lát : Tiểu Uy ..hả ..rồi , cũng được , anh đến đón tôi , ok , tôi đi xe anh đấy , rồi ...Rồi , gặp ...

Chưa kịp nói câu gì thì Vương Tử giật nhanh lấy chiếc điện thoại nói như hét vào

-Không cần cậu phải lo , tôi sẽ đưa cô giáo của tôi về , chào ...

Tiểu Khiết chưa kịp đòi lại chiếc điện thoại thì tiếng tút vọng lại trong không gian yên tĩnh .

Vương Tử nắm chặt chiếc điện thoại như muốn ném nó , thành nhiều mảnh , càng nhiều càng tốt

Vương Tử lại nói bằng giọng khó chịu ấy :Xem ra , cô cũng giỏi làm đàn ông phải quan tâm nhỉ , ngày trước là Á Luân , Tiểu Thiên , giờ lại là thằng ngốc này .

Tiểu Khiết chẳng nói chẳng rằng lấy lại điện thoại , cho tài liệu vào Balo bước nhanh . Cô muốn ra khỏi nơi này

-Này , tôi , ý tôi không phải ..tôi .. ý tôi là

Tiểu Khiết cắt ngang : Tôi là đứa chẳng ra gì , ý anh là vậy chứ gì , không sai đâu , tôi là thế đấy , ...

Nhanh , sao thời gian hai người cạnh nhau nó trôi qua nhanh vậy . Vương Tử cảm thù cái thế giới này , cảm thù cuộc sống này . Ánh mắt vẫn nhìn vào không gian ấy , phải chăng ..?

Đêm , không ngủ một năm trước

Đi rồi , cô ấy đi rồi , lại thế nữa . Đây không biết là lần thứ bao nhiêu Vương Tử nói đi nói lại câu ấy . Chẳng ai xung quanh có thể nghe thấy . Phải , vốn dĩ chẳng ai dám lại gần Vương Tử từ khi anh trở về từ nhà Tiểu Khiết . Mùi rượu sục nức có thể ập ngay vào sống mũi đủ làm người khác khó chịu và thấy sợ anh hơn . Tiểu Huân đến , ngay ngoài kia . Cô đang khóc liên hồi đập vào cửa bằng giọng cầu xin gần như tuyệt vọng

Tiểu Huân : Vương Tử . anh mở cửa ra đi , đừng như thế nữa , anh đang làm mọi người thấy khó xử hơn đấy . Tất cả chỉ muốn giúp anh thôi . Anh là người duy nhất nhất kế vị của quốc dân đảng ...Vương Tử à , nghe em đi .

Vương Tử thật cảm thấy khó chịu khi nghe những câu nói vô tâm chỉ như những nhát dao sắc nhọn trực như đâm vào . Những thán ngày cô đọc lại bắt đầu ư . Không , không thể nào . Vương Tử biết mình không thể sống như vậy nữa . Mười năm , hai mươi năm hay năm mươi năm nữa . Không thể ..Giữ phép tắc cổ hủ , ăn nói nho nhã , làm việc theo một tờ giấy thời gian biểu được xếp sẵn . Hợp hành , gặp mặt , lại bắt tay và cố tỏ ra vui vẻ . Phải không chứ , vậy mà khi Tiểu Khiết xuất hiện . Chuỗi ngày nhàm chán ấy tạm lùi lại . Một cô gái dám nói anh xấu , anh giả nai . Dám biết búi mặt của anh , Một cô gái dám dùng suy nghĩ đơn giản khiến một Tiểu Huân cảm kì thi họa , một thái hậu khó tính phải khuất phục . Cô gái đồ ỉnh nhát dao sắc bén , khiến mình có thể nói chuyện và sống như chính mình .

Cũng chính cô khiến anh ra như vậy . Chán nản , cảm thấy như bị tổn thương , bị thương hại , bị lợi dụng . Cô là ai ? Cô là cái quái gì ?

Tiếng thúc giục vẫn như ngoài kia

Tiểu Huan : Vương Tử , anh trong đó , trả lời em đi . Anh nói gì đi chứ .

Vẫn chẳng có ai trả lời , tiếng chai thủy tinh lạo xạo bị đập vỡ .

Vương Tử : Im đi cho tôi , các người thật tàn nhẫn . Các người chỉ lo cho sự nghiệp chính trị của các người thôi , tôi thì sao . Là con người hay cỗ máy hả ? Có bao giờ các người nghĩ đến cảm nhận của tôi không (càng lúc giọng nói càng lớn hơn , gay gắt hơn , tất cả ...cho đến khi có tiếng nói ôn tồn của ai đó ngoài kia)

Vua Tử Trực : Vương Tử , mở cửa cho ta , ta có chuyện muốn nói với con ..Mở cho ta ..

Vài phút trôi qua và tiếng lách cách mở cửa . Vương Tử bước ra , trang phục xộc xệch , mặt mũi bơ phờ .và mùi rượu sục đến . Trông thật tồi tệ , tệ hơn cả tệ . Một hoàng thái tử lại ra thế này sao ? Tiểu Huân tiến lại nhưng Vương Tử khựng ở cửa . Vua tử trực bước vào , khẽ đóng cửa . Căn phòng rộng và lộn xộn , mọi thứ . ..giấy tờ , chăn gối , những mảnh vỡ . Vua Tử Trực nhớ lại hình ảnh của mình hơn hai mươi năm trước . Ông vốn cứng nhắc , lạnh lùng , bảo thủ và độc đoán . Vậy mà khi nhìn đứa con trai duy nhất của mình như vậy ... Ông cảm nhận được nỗi đau ấy . Một cảm giác khó chịu , kìm nén làm người ta chỉ muốn phát điên lên .

Vua Tử trực : Ta biết chuyện thái hậu chỉ thị con làm thái tử ..như vậy thật khó khăn . Ta cũng từng như con vậy ..

Vương Tử nhìn vua Tử Trực , đôi mắt đỏ ngầu sưng lên

- Hiểu , phụ hoàng nói hiểu gì cơ ?

Vua Tử trực : Ta hiểu tình cảm của con dành cho Tiểu Khiết ..ta cũng như con vậy thôi

Dòng cảm xúc như không thể kìm nén thành câu chuyện . . Vua Tử trực đã kể lại câu chuyện của mình , câu chuyện tình với con gái gia tộc họ Thẩm ..

Vương Tử : Phụ hoàng nói vậy ..? Ý người nói là Cuộc hôn nhân là do người sắp xếp sao ạ ?

Ông chỉ trầm ngâm gật đầu

Vua Tử trực : Ta yêu cô ấy , yêu hơn tất cả quyền lực ta có , những cô gái ưu tú nhất thái hậu tuyển chọn . Cho đến khi cô ấy đi , ta cũng đau khổ , nhưng phải chịu đựng ...Giờ ta mới thấy , chẳng để làm gì cả ...Khi ta sắp đặt chuyện này , ta chỉ nghĩ trả thù thẩm gia , thật không ờ , con lại yêu nó?

Vương Tử hần học : Không , con hận cô ta

- Vậy thử hỏi đã bao giờ nó nói thích hay yêu con chưa

Đúng , chưa bao giờ , vương Tử lại càng dằn vặt , khó chịu . Phải chăng tình cảm dành cho Tiểu Khiết là chưa đủ , phải chăng việc anh nghĩ Tiểu Khiết thích mình là sai //?Mặc kệ , cái tính tự ình là đúng khiến anh muốn thay đổi , muốn làm chính mình

Vương Tử : Con không muốn làm thái tử nữa , con muốn làm chính mình , con chán ghét cuộc sống này .Con không đủ khả năng làm chủ một phần đất nước này . Con xin lỗi , . Nhưng gười có bắt buộc thì con cũng ...

Vua Tử Trực trước khi đến đây đã suy nghĩ và quyết định tất cả . Một tháng rồi , việc chính sự hỗn loạn , rối ren . Ông không muốn con mình cũng phải như vậy. Hoàng cung này cũng cần có người xứng đáng sống trong tự do chứ - Vương Tử ..và thế là .. Á Luân trở thành hoàng thái tử mới

♪♪♪♪♪

Một ngày mới , lại một ngày nữa . Dù sao cũng khá hơn rất nhiều với Tiểu Khiết . Hôm nay trời hơi lạnh nên Tiểu Uy lại đưa cô đi học – Xe đạp . Trời này đứng đợi xe buýt không chết vì lạnh cũng chết vì tức .

Tiểu Uy xoay mình gồng lên đạp . Có vẻ áo khoác càng làm cả hai nặng thêm vài cân chứ chẳng ít gì . Thi thoảng lạng tay lái khiến Tiểu Khiết la lên. Nhưng vui , ít ra người nóng hơn một chút . Tiểu Khiết cũng thấy dạo này Tiểu Uy lạ , có vẻ quan tâm mình hơi quá , nhưng thôi , bạn bè mà

Vương Tử đi xe tới trường , ...anh thấy , thấy hai người họ rất vui vẻ , cứ như là một cặp vậy . Xe mui trần lướt nhanh , cố đánh xe lại gần cho Tiểu Khiết biết . Cô biết , nhưng sao ? Hết thật rồi . Lại vào học . Những tiết học dài dằng dặc . Hôm nay lạnh thật ! Vậy mà không có tuyết . Càng tốt , như vậy sẽ đỡ lạnh hơn rất nhiều . Tuyết, lạnh , mùa đông - Tiểu Khiết ghét tất cả . Tiết học đầu tiên ..Tiết văn hoá học về Tây Âu nên Tiểu Khiết không có hứng thú mấy . . Bình thường , cô sẽ ngồi cùng Tiểu Bối ..nhưng từ khi biết chuyện , cô đã không thể.... Thật ra Tiểu Khiết đang chờ đợi một lời xin lỗi .

Chuông reo , tiết học kết thúc rồi , Tiểu Khiết nhanh chóng cho sách vở vào cặp nhanh chóng rời khỏi phòng học .Ai đó kéo tay cô lại-Tiểu Bối

-Tiểu Khiết à , tớ có chuyện cần nói ..rất cần

Giọng cô ngập ngừng như mắc nghẹn nơi cổ họng vậy . Thật khó nói nhưng không nói trong lòng còn khó chịu gấp bội .

Tiểu Khiết cố giữ bình tĩnh trong thái độ thản nhiên nhất có thể : Ừ , nói nhanh đi , tớ bận lắm ..

Tiểu Bối lạc giọng đi : Xin lỗi ..

Tiểu Khiết vẫn đưa mắt qua lại nhìn cô một cách khó hiểu . : Vì cái gì ..?

- Vì tớ khiến cậu bị hiểu lầm ,, , nhưng thật ra ..

Tiểu Khiết không để Tiểu Bối nói hết câu : Vì cậu yêu anh ta sao ? Anh ta có sức hút vậy sao ?

Tiểu Bối bối rối nhưng vẫn phải trả lời , nói thật lòng có lẽ là cách duy nhất không cảm thấy áy náy lúc này . Nhưng mà , nói cũng chẳng để làm gì cả . Từng có câu chuyện về những chiếc đinh chưa ? Rồi .. “ Một cậu bé tính tình vô tâm , sốt ngày khiến người khác phiền lòng ...Mẹ cậu thấy vậy liền khuyên cậu mỗi ngày

đóng một cái đinh vào khúc gỗ khi tức giận hay làm người khác tổn thương . Sau đó , khi xin lỗi ai thì gỡ một chiếc đinh ra . Cậu bé làm theo cho tới ngày những chiếc đinh kín tấm gỗ . Một thời gian sau , cậu lần lượt nhổ hết chúng ra ...Thấy vậy . Cậu đã xin lỗi họ nhưng nhìn xem , những vết sâu hoắm vẫn khắc lại . Dù có xin lỗi thì họ cũng đã bị tổn thương giống như những vết đóng đinh kia vậy”. Tiểu Khiết chắc bây giờ cũng như vậy

-Đúng , chúng tta chơi với nhau cũng hơn một năm rồi, cậu không biết nhưng tớ luôn thầm mến mộ anh ấy như thần tượng vậy . Tớ luôn dõi theo anh ấy . Nhưng cậu biết không , anh ấy là một người nổi tiếng , mình từng nghĩ sẽ chẳng bao giờ gặp được anh ấy .Lúc đầu tớ chỉ nghĩ là mến mộ nhưng tớ yêu anh ấy mất rồi ...

Tiểu Khiết chỉ còn biết nhìn Tiểu Bối . Yêu –Yêu . Sao Tiểu Khiết sợ nghe cái từ ấy thế . Mà sao lại là bạn mình . Sao lại là anh ấy – Vương Tử . “ Tôi đang khó chịu , đang đau khổ , hay tôi vui cho họ “ Dù rằng tôi biết Vương Tử chỉ trêu đùa cô ấy , chỉ lợi dụng Tiểu Bối thôi . Tiểu Khiết không thể nói gì , nói đúng hơn là không biết nói gì cả . Chỉ là không muốn nhắc tới Vương Tử thôi .

Cô nhún miệng cười : Không có gì , cậu thích cũng chẳng liên quan đến tớ , tớ đi đây , thôi , chào cậu nhé
Bước chân chậm rãi , Tiểu Khiết ghét nói đến chuyện này lắm . . Những chuyện liên quan đến Vương Tử .

Tiểu Bối giọng ngập ngừng . Cô đang đấu tranh tâm lý ghê gớm lắm . Nhưng không hỏi ngay bây giờ cũng thật khó chịu

-Khoan đã ,nhưng tớ vẫn còn chuyện muốn hỏi ?..Thực ra , tớ không hiểu nổi , cậu và Vương Tử có mối quan hệ gì ?Vì sao anh ấy muốn mình đổ oan cho cậu , anh ấy và cậu ...nói tóm lại , hai người ...

Tiểu Khiết cười , một nụ cười hiền hậu nhưng cũng là che dấu : Chẳng gì cả , tớ chỉ quen anh ta sơ sơ thôi ...

Bóng dáng Tiểu Khiết vừa khuất hẳn , Tiểu Bối nhận ra Vương Tử đang đi về phía mình . Uừ thì cũng vãi ba câu xã giao , chủ yếu an huyển xem Tiểu Khiết có ở đây không .Nhanh chân rời khỏi như quá vô tâm

-Vương Tử : Anh có từng coi em là bạn gái anh không hả..? Sao anh lạnh lùng như vậy , hay anh cũng chỉ lợi dụng em như món đồ chơi với tất cả mấy cô người mẫu anh biết , kể cả Judy ? Nói em nghe đi , anh , có phải anh và Tiểu Khiết ,...anh từng yêu Tiểu Khiết không ..?

Im lặng , không khí im lặng bao trùm lên tất cả . Không bóng người ngoài hai con người đang mặt đối mặt .

-Phải thì sao , không phải thì sao ...

Tiểu Bối lặng đi trong câu trả lời . Như vậy là thừa nhận rồi , phải câu nói ấy , chỉ nửa vờ nhưng ý nghĩa thì rõ ràng . Tiểu Bối đôi mắt như cay xè chạy đi , nước mắt đã rơi , trên đôi gò má .

-Ra đây đi , đừng nói cô vô tình đi ngang qua (Vương Tử vẫn đứng tựa vào tường nhìn a khoảng sân rộng) . Tiểu Khiết cảm thấy khó xử nhưng cũng phải bước qua , hoặc thừa nhận mình có quan tâm đến câu trả lời

-Đồ vô tâm , ANH KHÔNG biết trân trọng tình cảm của người khác sao , trêu đùa người khác vui lắm hả ..? Như vậy đủ rồi đấy , Tiểu Bối thật lòng mà , anh ...hơi tự cao đấy . Không phải ..mà là mắc bệnh kiêu ngạo bẩm sinh .

Vương Tử nhìn cô, cười nửa miệng , nụ cười kiêu ngạo đắc thắng

-Cô , tôi đang ở đây , nói với cô (anh cúi người sát mặt Tiểu Khiết) sao , tôi kiêu ngạo hả , coi thường tình cảm người khác hả ???Cô thì thanh cao lắm , kẻ lừa dối .Cô có biết cô hèn nhát lắm không hả , không chỉ lừa dối mọi người mà còn chính bản thân mình . Tôi ấy hả , (càng lúc khuôn mặt anh lại càng sát Tiểu Khiết) tôi thích làm thế đấy . Đã có lúc , có một người con gái khiến tôi trân trọng cái gọi là tình yêu , nhưng giờ thì khác rồi .

Tiểu Khiết quay mặt lẩn tránh

Đừng chạm vào tôi , đừng nói chuyện với tôi , tôi không muốn thừa nhận . Tôi là tôi , tôi quá kiêu ngạo , với ai? Với chính bản thân tôi

16. Chương 27 : Just We Can Say

Này , tỉnh lại đi Tiểu Khiết . Nhớ anh ta đã làm gì trên truyền hình không , anh ta là tay lừa tình siêu hạng . Gió thổi , sân trường cũng đầy nắng , vừa sáng trời còn lạnh mà , sao trưa lại nắng , lại ấm áp thế . Vương Tử vẫn giữ khoảng cách ấy . Tiểu Khiết , khuôn mặt nóng ran . Đã ai thử nghịch với nam châm chưa . Đôi mắt Tiểu Khiết như muốn hút chặt lấy khuôn mặt của Vương Tử , đôi mắt mở thật to che giấu đi những cảm xúc bây giờ

Có ai đó giải thoát cho Tiểu Khiết không , dù chỉ một tiếng động , càng tốt nếu có ai xuất hiện kéo cô đi . Đừng nói chuyện sục sạo để khỏi phải đứng trên mặt đất luôn

-Tiểu Khiết , cái đồ lùn lười nhác kia , cô không đi làm à? Tội kêu chú Lưu trừ lương cô bây giờ ...(TIẾNG TIỂU Uy như cứu Tiểu Khiết khỏi bàn thua trông thấy)

-Tôi đi ngay đây

Cô đưa ánh mắt xa lạ nhìn Vương Tử rồi chạy theo Tiểu Uy . Dù sao cũng chẳng lâu nữa hai người gặp nhau. Tối nay theo lịch sẽ là buổi học tiếng của Vương Tử và Tiểu Khiết . Nhanh , Tiểu Khiết đi cùng Tiểu Uy mà đầu óc chẳng thể tập trung vào chuyện tiểu Uy đang nói , chuyện chú Lưu sinh nhật . Có vẻ anh hứng thú với chuyện này . Tiểu Uy vốn thế mà , ngoài kiểu lạnh lùng và hách dịch thì thỉnh thoảng hứng lên như trẻ con vậy . Thích tổ chức tiệc nho nhỏ , chưa kể uống say thì ...Hát inh tai nhức óc . Nhưng được trận cười vỡ bụng . Dù sao cũng rất là vui

-Gặp người yêu cũ căng thẳng thế sao..?(Tiểu Uy vừa nói vừa cố gượng cười tự nhiên)

Tiểu Khiết vẫn thần ra, tay giữ lấy vạt áo như muốn xé rách vậy , Mắt nhìn đường mà như bước trên mây , Sao thế này , tự nhiên Tiểu Khiết thấy hồi hộp . Vừa rồi nấp sau bức tường , khi nghe Tiểu Bối hỏi Vương Tử , cô thực sự rất mong chờ câu trả lời . Cô giận chính bản thân gốc ghêch và cố chấp của mình , bỗng dưng Tiểu Khiết cười sặc sụa , không che tay , không cười mỉm mà cười thành tiếng , từng tiếng nghe rất vui . Có lẽ ...

Tiểu Uy quay sang nhìn à thấy xấu hổ , người qua đường nhìn họ như vật thể lạ vậy , làm sao không xấu hổ cho được .

-Cô lại làm sao nữa thế , sáng cô chưa uống thuốc à , tính khí như thời tiết ngày hôm nay ấy

Lạ chưa , không hiểu sao , ánh mắt anh như bị hút vào Tiểu Khiết , chính xác là nụ cười của cô , cứ như là ở một không gian khác vậy . Đây là anh không biết trước đây tiểu Khiết rất hay cười đấy thôi .

Tiểu Khiết cười nhạt dần , mặt đỏ lên khi các cơ mặt căng ra hết mức : Tôi vừa phát hiện ra trên đường có một con khủng , cao chừng thước sáu , không xác định được cảm xúc

Tiểu Uy vẫn hỏi lật lại bằng giọng khó hiểu và ánh mắt tò mò : Ai cơ ...?

Tiểu Khiết mỉm cười , ánh mắt sáng hướng về phía trước : Đi qua rồi ...

Con khủng ấy là ai nhỉ ? Là Tiểu Khiết . Cô đang tự định nghĩa về mình bằng từ gốc ghêch hết sức có thể , ít nhất , trong khoảnh khắc ấy , cô nhận ra một điều “tình yêu cô dành cho Vương Tử không phải mất đi mà ngày càng nhiều hơn , nó nhiều đến nỗi cô không nghĩ là chứa đựng nỗi trong một năm qua , nhưng ...”

Ầy , một ngày vất vả , những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán Tiểu Khiết . Hôm nay thời tiết nửa mùa thật , sáng thì rõ lạnh , lạnh như cắt da cắt thịt , bây giờ thì nóng . Chỉ có một từ duy nhất để nói . Tiểu Khiết cố tay vật đỉnh ốc vào vị trí nhưng chệch . Liên tiếp ba lần đều chệch . Nặng nhọc mang ra cái kim cộng lực chuyên dụng vậy . Khá nặng nhưng đảm bảo là đầu sẽ vào đó .

Á , sao lại như vậy chứ , bên tay trái của Tiểu Khiết như bị vặn sai sang một bên . Chiếc kim nặng quá , khi vặn lại bắt vít , một phần phía trái khiến Tiểu Khiết phải dùng sức mới cố định nổi và kết quả là ...Cô ngồi phục xuống đất , tay còn lại giữ chặt lấy cổ tay bị trật khớp kia .

-Này , này , này cô không sao đấy chứ ... Tiểu Khiết - Tiểu Uy hỏi dồn khiến Tiểu Khiết bối rối , đầu lắc nguây nguẩy

-Chẳng sao cả , lát nữa chườm đá là ổn rồi ...đã nói không sao mà , anh tránh ra cho tôi lấy không khí còn thở chứ ...(Tiểu Khiết hơi bực trước hành động thái quá của Tiểu Uy)

Chỉ giây lát , anh buông tay khỏi lúi ra xa một chút , một dòng suy nghĩ bất chợt , nó khiến bản thân anh thật mâu thuẫn và khó chịu . Làm gì có ai vui khi suốt ngày phải sống mà chôn kín tình cảm của mình “ Lúi ra đi , nếu mày làm thế , mày sẽ càng làm cô ấy khó xử đấy , đúng , tôi không muốn mình trở thành kẻ bị thương hại . Nhưng tôi không thể dừng lại việc muốn bảo vệ và chăm sóc cho cô ấy , không phảiTôi không thể , tôi biết có người còn yêu cô ấy hơn cả tôi .Tôi chỉ kịp nhận ra điều ấy trong buổi gặp mặt hôm kia tại sân sau của trường , giữa tôi và anh ta ...”

Flash back

Tiểu Uy nhận lời gặp mặt của Vương Tử ra phía sau sân bóng , cả hai đã đứng ở khu khán đài .Rõ ràng họ có một cái hẹn , có vài điều cần nói nhưng cho tới tận giờ phút này , vẫn chẳng ai chịu mở lời . Mặt trời ...những tia nắng nhạt dần , chiều ngả bóng , sân trường lặng im không tiếng người đến đáng sợ . Vương Tử vẫn đứng trong cái phong thái ấy . Tiểu Uy thì có vẻ căng thẳng , anh muốn mở lời trước nhưng hình như khó quá . Nói gì đây , vài câu chào hỏi xã giao trong trường hợp này có thể nói không cần thiết . Họ quá biết nhau rồi còn gì . Vậy ..Chẳng lẽ nói với Vương Tử rằng anh thích Tiểu Khiết . Điên rồi , lẽ ra Vương Tử không còn yêu Tiểu Khiết thì sao - Đây là anh nói để tự dặn với lòng mình , thật ra , anh có thừa thông minh để cảm nhận thấy tình cảm thực sự của Vương Tử . Im lặng vẫn bao trùm lên không gian , cho tới khi Vương Tử mở lời

- Anh ...là gì với Tiểu Khiết ..?

Tiểu Uy vẫn giữ ánh mắt thẳng hướng phía trước , anh nhếch mép cười nửa miệng cho câu hỏi có vẻ chẳng logic chút nào của Vương Tử . Anh cũng chẳng bao giờ nghĩ đến việc , một cao thủ đua xe, một người mẫu nổi tiếng lại đang nói chuyện với mình như một đứa trẻ con không hơn không kém . Tiểu Uy háng giọng

-Anh thật nực cười .. vậy chứ anh là cái quái gì của cô ấy mà hỏi tôi về cái cô lùn kì cục ấy ..?

Vương Tử nheo mắt tỏ vẻ khó chịu trước cách Tiểu Uy gọi tên Tiểu Khiết , nó quá lộ bịch hay thân mật quá mức , cảm giác như họ có một khoảng cách rất gần vậy . Lâu quá , đã một năm rồi còn gì . Vương Tử thấy hận cái thế giới này , hận số phận mình , hận tất cả , lẽ ra , người nói những câu ấy phải là anh , vậy mà giờ đây , trước mặt anh , một người con trai đang tự nhiên nói về người con gái anh yêu như vậy . Anh thấy khó chịu , thấy khó chịu vô cùng , cảm giác ngột ngạt . Vương Tử lại càng hận bản thân mình hơn , tại sao anh lại mềm yếu trước Tiểu Khiết , có cả tá con gái xinh đẹp đa tài ngoài kia cơ mà . Tại sao lại thế , chẳng lẽ . Đôi lần anh đã tự nói dối mình , nhưng chưa đầy hai mươi bốn giờ lại cảm thấy day dứt không thôi . Tình yêu phải chặn ng là thứ khiến con người ta như vậy .

- Dù không biết chuyện gì sau khi anh và Tiểu Khiết không gặp nhau , ...Xin lỗi , cô ấy say quá nên kể hết cho tôi ...(Tiểu Uy lên tiếng)

Vương Tử lại lần nữa thở dài nhìn qua Tiểu Uy , thật khó để chấp nhận chuyện này . Nhưng Thứ Vương Tử quan tâm hơn không phải chuyện này , mà Tiểu Khiết đã nói những gì khi ấy . Có thể là có , có thể là không . Thôi đi ! Có với không gì chứ , Tiểu Khiết cũng chẳng bao giờ nói thích anh mà . Nhưng ngày ấy , nhát dao Tiểu Khiết đâm anh , Vương Tử đã cảm nhận được tình cảm của cô dành anh . Không rõ nữa , hình như nó là thứ tình cảm rất đặc biệt không thể định nghĩa được.

Ngập ngừng giây lát , tiểu Uy lại tiếp tục

- Tôi cứ nghĩ anh là người kiểu khác cơ ..kiểu như “ cao thủ tình trường “ tùy anh nghĩ sao . Nhưng ..? anh yêu cô ấy hả ..

Vương Tử cười thách thức rồi nhanh chóng thay đổi nét mặt , khuôn mặt đanh lại , một tay nắm chặt , một tay giữ chặt lấy cổ áo Tiểu Uy

- Yêu .. một từ yêu , chỉ đơn giản như vậy thôi sao . Tôi yêu cô ấy , đúng đấy , chính cô ấy đã làm tôi ra thế này đây , chính cô ta ...Chính vì thế , anh .. chính anh tránh xa cô ấy ra trước khi bản tính ích kỉ tôi khiến anh đau khổ ..

Và ... một cảm giác gì như thôi thúc Vương Tử kể hết những gì trong suốt một năm qua anh đã làm . Cũn giống như chuyện Tiểu Khiết kể cho Tiểu Uy vậy . Tiểu Uy giờ đã hiểu được cảm nhận của cả hai Vương Tử , Tiểu Khiết . Thì ra là Tiểu Khiết đang chạy trốn . ..”tôi xin lỗi , tôi không bao giờ muốn em như vậy cả , nếu như ..”

Tiểu Uy chen ngang câu chuyện của Vương Tử

- Tôi biết , tôi nghĩ Tiểu Khiết , cô ấy yêu anh đấy ...Tôi không hiểu lắm , nhưng khi chưa biết chuyện hai người , mỗi lần thấy anh trên báo , trên tivi hay internet thì cô ấy lạ lắm . Nhất là khi anh hôn cái cô người mẫu gì đó , cô ấy thực sự ..tôi nghĩ là cô ấy khóc . Là phải không , chẳng bao giờ thấy cô ấy khóc cả ...

Vương Tử quay sang nhìn Tiểu Uy , anh muốn nhìn kỹ con người này . Đúng hơn là nghe những lời Tiểu Uy có phải sự thật hay không

Cái cái bóng trải dài một khoảng sân tưởng như bất tận , hai con người trong một cuộc nói chuyện . Ai đó đã giải thoát cho Tiểu Khiết

End flashback

Tiểu Khiết tự mình đi xe buýt tới nhà Vương Tử , cô không muốn làm phiền Tiểu Uy nữa . Với lại , Tiểu Khiết không muốn Vương Tử hiểu lầm . Chính cô bây giờ cũng thấy mình thật ngớ ngẩn khi nghĩ như vậy . Rõ ràng...

Sau vài ba tiếng chuông chờ cửa , người giúp việc hôm nọ tươi cười đón Tiểu Khiết vào trong . Cửa chính , Tiểu Khiết từ tốn thay đôi dép đi trong nhà ... ngoài bậc thềm là một đôi dép cao gót màu đỏ bóng , có vẻ hợp với mấy cô chân dài hơn ..”Lại là ai đây? Không chừng anh ta đang gao nấu thành cơm với cô người mẫu nào đó không chừng ..” Sao lúc nào cũng vậy nhỉ , Tiểu Khiết luôn tự lẩm nhẩm để coi đó là một chuyện tầm thường , nhưng tự bản thân cô lại không thấy nó tầm thường chút nào cả .

Nhanh chân bước lên tầng hai , Tiểu Khiết đương mở cửa mở phòng thì một cảnh tượng có thể nói khó chấp nhận đang diễn ra trước mắt cô . Vương Tử và một ai đó , Tiểu Khiết không biết , họ ...họ đang hôn nhau , rất say đắm , ngay ở kia , ngay trên chiếc ghế dài của căn phòng rộng , trống trải , cô muốn chạy đi . Cô muốn chạy ra ngoài , khỏi căn nhà này . Nhưng dường như đôi chân đã chùn cả xuống , Tiểu Khiết biết mình không được như thế ít nhất là lúc này , với lại ...Bốn con mắt đang nhìn về phía cô chăm chú . Cô gái xách vội chiếc túi nhanh chân ra khỏi phòng trong khi Vương Tử vẫn đắm chìm cổ tử ra bình tĩnh , anh nhẹ nhàng kéo lại chiếc áo đang xộc xệch , nhanh tay cúc lại những nút áo nhìn Tiểu Khiết bằng ánh mắt có lực hút ghê gớm lắm . Cái đầu hơi nghiêng sang một bên nhấp ngụm nước rồi bất giác dùng giấy thấm lau sạch miệng trước mắt Tiểu Khiết

Tiểu Khiết : Thật ghê tởm ..!

Vương Tử cười bằng điệu thách thức : Thật vậy sao , mặt cô đang đỏ lên đấy , có muốn uống chút gì lạnh không ..?

Tiểu Khiết ném về anh cái nhìn sắc lạnh , cô cố tỏ ra bình thản nhất có thể : Không , học thôi

Vương Tử nhắc mình khỏi chiếc ghế , anh giữ mắt tại cái tay băng trắng của Tiểu Khiết . Tiến lại nhanh hơn và bắt ngồi giữ lấy nó

-Cô làm sao vậy , không phải...

Chưa để Vương Tử nói hết câu , tiểu Khiết rút tay vào túi áo khoác : Anh không cần phải biết làm gì , nó cũng không quan trọng , học đi , muộn rồi ...

Vương Tử muốn ...muốn biết chuyện gì đã xảy ra với tay Tiểu Khiết , muốn lắm , nhưng anh thấy sao bây giờ hai người xa vời quá vậy . Anh tưởng ra lúc ấy , chắc hẳn Tiểu Uy sẽ giúp cô bằng nó lại , tức , lại là ghen

Một tiếng , rồi hai tiếng , giờ học tạm nghỉ giải lao , Tiểu Khiết chẳng nói thêm gì . Vương Tử tiến lại bàn nước rót một ly rượu vang . Tiểu Khiết khẽ dừng bút nhìn lên , không hiểu sao cô không ngăn được mình hỏi Vương Tử

-Uống rượu không tốt cho sức khỏe đâu , mà tôi thấy trong phòng anh lắm rượu quá đấy ... Quên , cũng phải thôi , cao thủ tình trường . Ai mà chẳng biết ...

Vương Tử đương định uống đặt ly rượu xuống tiến lại Tiểu Khiết , cánh tay rộng vươn dài lên hai thành ghế của Tiểu Khiết khiến tim cô như muốn ... mắt phải chớp liên hồi giữ bình tĩnh nhất . Cũng may bệnh hen khỏi rồi , nếu không chắc từ khi này đã phải nhập viện

-Cô ... cũng lo cho sức khỏe của tôi à (anh cố hít một hơi thật sâu nhìn cô lần nữa) thế thì ...cô có biết hôm cô bỏ đi , tôi uống hết bao nhiêu rượu không ...?

Tiểu Khiết sợ nghe đến chuyện này , khẽ hướng mắt ra phía cửa không muốn trả lời , chẳng để lâu , Vương Tử khẽ đưa tay kéo cầm Tiểu Khiết về hướng mình

- Nhiều lắm , lúc đó tôi thấy như ..như thế nào nhỉ ? cô muốn biết không ..?

Có thật ra tôi muốn biết lắm , Tiểu Khiết muốn hỏi Vương Tử câu ấy lắm . Nhưng cô cứ như là ..

Tiếng Vương Tử trầm bổng như hút lấy , : Cô muốn thử mùi vị của rượu không , cay lắm , đắng lắm ...

Lại tiếng chuông điện thoại , Tiểu Khiết khẽ đẩy Vương Tử ra . Tiểu Uy đây , chắc lo cho cái tay Tiểu Khiết không về được

- Wei , cô có bị gì không hả , tay như thế tối về bằng cách nào ...Tôi đón cô nhé ,?

Tiểu Khiết không giữ nổi bình tĩnh khi nghe Tiểu Uy nói mình như người gặp bệnh thật vậy . Ánh mắt dè chừng Vương Tử có thể nghe thấy

- Cái gì chứ , tanh muôn tôi giết anh hả , tôi có chân ,bộ tôi đi bằng tay chắc , anh có bị gì mới đúng đấyđồ đầu bắp cải ...T.. ô...

Ai đó lại giật lấy cái điện thoại , trong căn phòng trống trải , chỉ có một người có thể làm chuyện này , không ngoài ai khác là Vương Tử . Anh nhanh tay tháo cả pin chiếc điện thoại nhìn Tiểu Khiết như thế rất tức giận . Cánh tay nắm chặt cổ tay Tiểu Khiết . Trong khi ai đó ở đầu dây bên kia chỉ nghe những tiếng tút dài sốt ruột , cũng lo lắng nhưng dường như nó bằng thừa . Vương Tử kéo Tiểu Khiết đứng dậy trong khi cô vẫn vùng vẫy , bình thường sẽ không sao nhưng hôm nay tay bị thương nên chỉ biết để mặc

-Anh điên hả , buông tôi ra , không phải anh muốn quy tiên sớm đấy chứ đồ biến thái đồ bệnh...h ..h..o..

-Không , đừng cứ tưởng cô muốn làm gì thì làm .. Tôi không chịu nổi nữa rồi . Cô trêu đùa tôi thế là đủ quá rồi . Nhìn tôi đi , nghe tôi nói đây “ Tôi yêu cô “ không một lúc nào kể từ ngày ấy tôi quên cô , tôi thấy khó chịu khi cô ở bên người con trai khác..

Tiểu Khiết chưa kịp hiểu hết thì một nụ hôn , một nụ hôn cuồng nhiệt hơn bao giờ hết . Một năm rồi , sao thế ? cái cảm giác khó tả này lại quay trở lại . “buông tôi ra” , tôi không muốn mình như thế , tôi không muốn thừa nhận rằng , suốt một năm qua , chỉ cần thấy anh đứng bên một người con gái khác là tôi thấy khó chịu , tôi ghét anh ...Phải , tôi lại nghĩ đến mình chỉ là một món đồ chơi của anh , từ khi nào một đứa đầu óc đơn giản như tôi lại nghĩ như vậy cơ chứ . Nhưng mà...”

-Buông tôi ra , ..buông tôi ra ...Tiểu Khiết đưa chân đá vào đầu gối Vương Tử thì anh nhanh gạt chân ra .duy trì nụ hôn hết sức có thể. Không thể nào chẳng nhẽ chỉ có thể thôi sao , tự nhiên hôm nay mình như bị ma ám vậy . “

-Buông tôi ra , tôi nói buô.....n..g

Mùi rượu , một vị cay và đắng lạ lắm , vậy mà ...nhưng sao nó hấp dẫn vậy chứ , sao mình cứ dờ ra như vậy chứ , mình là ai ? Tiểu Khiết , ...mắt nhắm nghiền , Tiểu Khiết đáp lại nụ hôn ấy . Chẳng phải đây là thứ cô chờ đợi sao . Nhưng bỗng chốc , chỉ là trong giây lát , hình ảnh Vương Tử và cô gái khi nãy làm cô thấy”Anh là đồ lừa dối ..”

Tiểu Khiết cố hết sức có thể , cô vùng mình đưa tay còn lại ..Bốp ...Một cái tát . quá mạnh , nó khiến cho tay cô thậm chí còn run run . Chắc người nhận nó đau lắm

- Đột ngột trên , anh không thấy mình mâu thuẫn hả ... Nhìn lại mình đi , anh có nhớ cách đây vài tiếng anh đã làm gì với cô gái ấy không , anh giận lắm , được lắm . Tình yêu của anh giành cho họ cũng chỉ nông cạn thế thôi hả , cả Tiểu Bối nữa ... cái thứ gọi là tình yêu với anh dễ dàng thế sao . Chỉ là hôn , hẹn hò , rồi lên giường là hết hả ...?

Vương Tử bất thần giây lát nhìn lên , tay anh chạm vào vết đau rát trên khuôn mặt , anh cười , bây giờ nó đã thành tiếng rồi

- Phải , bọn họ .. với họ chỉ như thế là đủ , họ yêu tôi ? làm gì có , yêu cái mã của tôi , yêu quyền lực của tôi , yêu tài sản tôi cóNhưng có một người khác , tôi biết là cô ấy cũng yêu tôi , tôi cũng yêu cô ấy , nhiều lắm . Mà không phải vì cái mã của tôi

Tiểu Khiết lặng hồi lâu : Vậy anh đi mà gặp cô ta rồi chứng minh cái thứ tình cảm nửa vời của mình . Đi mà chứng minh ...

Vương Tử tiến tới thật nhanh , khuôn mặt lộ rõ vẻ tức giận trông thấy . Bàn tay rắn chắc , anh tức giận quăng Tiểu Khiết về phía chiếc giường gần đó

- Chứng minh à , (một tay Vương Tử kéo chiếc cà vạt xuống bởi không khí ngột ngạt), tôi sẽ chứng minh cho cô xem ...Cô biết không , người đó , là cô

Tiểu Khiết cảm thấy sợ , sợ cái nhìn của Vương Tử , sợ khi anh nói anh sẽ “chứng minh”

- Anh định làm gì , rồi không yêu anh , ý anh là sao hả...?

Vương Tử tiến tới , cả cơ thể anh choán lấy Tiểu Khiết , một tay giữ chặt lấy tay Tiểu Khiết và hôn cô . “ tôi sẽ chứng minh , tôi yêu em đến mức nào”. Tiểu Khiết vùng vẫy , cô muốn thoát khỏi cánh tay ấy , nhưng nó lớn quá , rắn chắc quá và một điều không thể phủ nhận , nó quá quyến rũ . Tay Vương Tử không ngừng nói những chiếc nút áo của mình .

- Cô muốn tôi chứng minh chứ gì , vậy là cô sai lầm đấy ...Một khi Vương Tử này muốn cái gì , tôi sẽ đạt được nó ..Tôi chán việc giả vờ lắm rồi , sống trong giả dối chỉ để làm cô đau khổ , để chính tôi cảm thấy khó chịu

Tiểu Khiết cố sức lắm , nhưng mệt mỏi với việc chạy trốn này quá rồi . Cô nhận ra một điều , Vương Tử ... anh ấy đã quá yêu mình chẳng , đúng . Đó là câu trả lời .Tiểu Khiết dừng lại giây lát cô thở dốc vì “sợ” lần đầu tiên cô thấy sợ như thế , Vương Tử không giống bình thường , cứ như một con mãnh thú vậy . Nếu nó đi quá giới hạn . Đây , anh ấy làm gì thế ? Bàn tay Vương Tử lần lên cổ áo Tiểu Khiết . Còn giải pháp nào thoát khỏi ...Tiểu Khiết cố sức

-Tiểu Uy , cứu tôi ..Tiểu Uy ...

Vương Tử dường như càng giận dữ khi nghe câu ấy , vì sao ? Rồi khỏi đôi môi Tiểu Khiết anh hôn tới tấp xuống cổ . Ngừng lại ...Không

Roẹt , chiếc áo mỏng của Tiểu Khiết . Tất cả , Vương Tử thực sự đi quá giới hạn rồi . Cố nghiêng khuôn mặt , Tiểu khiết không thể khóc . Và ...không hiểu vì lý do gì? Anh dừng lại , bàn tay đang đặt lên ...

Là vết sẹo dài trên lưng Tiểu Khiết ... Nó làm anh thấy đau khó tả . Người đã cứu anh thoát khỏi , ngày nào nó còn rỉ máu, vậy mà

- Nó , đau lắm phải không?

Tiểu Khiết ngáp ngừng , cô giận Vương Tử ghê gớm lắm , một tay kéo chiếc chăn che lên lại , ánh mắt nhìn Vương Tử tức giận : Anh biết hả , tôi nói rồi , chỉ là tôi thương hại nên mới đỡ cho anh thôiAnh hài lòng chưa .

17. Chương 28 : You Belong With Me

“Mày làm cái gì thế Vương Tử , sao mày lại trở nên đốn mạt như thế hả , chẳng lẽ đây là tất cả những gì mày có hả ? Mày thua rồi ? Không , không bao giờ , có cả nghìn cách để mày yêu cô ấy , không phải cách

này . Thật bỉ ổi , thật đáng ghê tởm .

Vương Tử nhích người , anh cố không làm cho Tiểu Khiết thấy khó xử . Ít nhất là trong cái tư thế này . Nhanh chân bước lại tủ đồ , chọn một chiếc áo phù hợp nhất có thể cho Tiểu Khiết thay . Lần thứ mấy anh không thể kiềm chế , ngày hôm nay thật tệ .

-Xin lỗi , tôi thật sự không cố ý , chỉ tại ..(Vương Tử nói ngập ngừng , cổ họng như ứ nghẹn , vừa nói vừa choàng chiếc áo qua lưng và qua vai Tiểu Khiết)

Một cảm giác kìm nén khó tả . Vương Tử nhớ lại ngày hôm ấy . Phải chăng tình cảm anh dành cho Tiểu Khiết cản trở bởi gánh nặng là quá khứ . Không , lại lần nữa Vương Tử không muốn tin Tiểu Khiết và mình ...Vương Tử muốn làm lại từ đầu . Một khởi điểm mới . Tiểu Khiết nghiêng mặt hướng mắt chăm chăm xuống giường .

-Anh giỏi thật đấy , phải nói là đáng sợ mới đúng , trên đùa tình cảm của người khác chưa đủ hay sao , anh thấy vui lắm hả . Phải , coi như hôm nay coi như anh gặp may , nếu tay tôi còn lạnh lẽo thì ...Tôi sẽ giúp Tiểu Bối ...

Vương Tử thở dài thườn thượt nhìn Tiểu Khiết như chẳng còn lời nào để nói

-Tốt nhất em không nên quan hệ với hạng người như cô ta thì hơn , loại người có thể bán rẻ bạn bè chỉ vì thứ tình cảm phù phiếm

Tiểu Khiết cố lách người , cô lấy sách , tài liệu ,,và muốn về , những bước chân nhanh dứt khoát trong tâm trạng không được ổn cho lắm . Có lẽ khi này ...Không phải , không phải . Có phải tại cái tính cố chấp mà Tiểu Uy vẫn nói , nhưng kì lạ . Là sao nhỉ , khi này Tiểu Khiết đã muốn ôm chầm lấy Vương Tử , đáp lại thứ tình cảm anh cho là “phù phiếm “ hay là gì đi chẳng nữa cũng được . Không muốn ở lại nơi này , cô sợ nếu mình ở lâu hơn sẽ không chịu nổi ? Ghen , hình như là thế , chưa bao giờ Tiểu Khiết tự thú thực với lòng mình như thế , chưa bao giờ Tiểu Khiết thấy mình tệ như thế , “kẻ chạy trốn”

- Em định về trong bộ dạng như thế sao? -Vương Tử hỏi bằng giọng lo lắng xen chút gì đó hối hận . Tại chính trong lòng anh cũng cảm thấy day dứt

Tiểu Khiết liếc xéo , ánh mắt sắc nhìn anh như muốn trả lời.”Ai làm tôi ra nông nổi này cơ chứ “ . Cô bực dọc thở dài thườn thượt vẫn cố chấp hiên ngang bước qua . Kệ anh ấy chứ , vì sao lại như vậy , mình để bắt nạt thế sao ? mình mềm yếu như thế sao hả ? hả ..?

-Anh sẽ đưa em về ... xin em đấy , chỉ là để xin lỗi em thôi (Vương Tử gơ hai bàn tay song song như tư thế đầu hàng vậy)

Cả hai bước qua khỏi cánh cửa , tự Vương Tử muốn hể , còn Tiểu Khiết thì có thể nói là “ bất khả kháng “ , giờ này ngoài kia cũng chẳng còn phương tiện nào để về , còn nếu như đi bộ , có lẽ , ngày mai chân cô sẽ to ra bằng cả cái ống nước ở ban công cầu thang . Cứ cho là như vậy đi , ai mà đi bộ được chứ . Cả hai yên vị trên xe , Vương Tử hạ mui xe xuống , có lẽ vì là để tránh cái lạnh và .. Ít nhất không để người qua đường nhìn anh như vật thể lạ . Chỉ ảnh hưởng đến Tiểu Khiết thôi . Xe chuyển bánh , chẳng ai nói với ai câu gì ,

Căn hộ của Vương Tử , coo gái đi đôi dép cao gót đỏ , chính xác là người hôn Vương Tử khi Tiểu Khiết vừa tới , cô đang ngồi tại phòng khách tầng một trong khi người giúp việc lúi húi tìm cái gì đó ... Một cái phong bì khá dày , lật đặt từ trên tầng hai chạy xuống , khuôn mặt rạng rỡ , bà tiến lại chỗ cô gái cười xòa

- Của cô đây , cái này cậu chủ nói là thêm cho cô nữa , cảm ơn cô hôm nay giúp cậu chủ

Cô gái ngượng ngùng cầm lấy cái phong bì rồi rời khỏi căn hộ . Ra là vậy , là do Vương Tử cố tình sắp đặt , biết hôm nay là buổi học của mình nên anh cố tình để cô người mẫu kia xuất hiện . Một nụ hôn .. chỉ để thử lòng Tiểu Khiết thôi , nhưng không ngờ thành ra như vậy . Lại chuyện hai người đi trên đường , Vương Tử cứ một lát lại quay sang xem thái độ của Tiểu Khiết thế nào , ít nhất là để biết cô có giận hay không thôi . Nhưng mà , cô ngủ mất rồi , mệt quá . Chắc là vậy , hôm nay cũng là một ngày vất vả cho Tiểu Khiết . Xe dừng tại một trạm kiểm soát , ..Vương Tử cố nhìn thật kĩ Tiểu Khiết . Khuôn mặt , hình dáng , tính cách không thay đổi .. nhưng tính cách có vẻ thay đổi nhiều quá , anh cảm thấy dường như Tiểu Khiết sống theo một cách khác cơ , theo cái cách như ẩn giật nhất có thể , trời không hay , đất không hỏi . Cứ thế

ỗi ngày trôi qua chứ chẳng ngang ngược như hôm nào . À, hình hự ...anh thấy cô thiếu cái gì đó , Popey , không biết vì lý do gì , chứ trong suốt một năm qua , trong căn phòng của mình ở cung , tất cả căn phòng của Vương Tử đầu đầu cũng có Popey , nhiều người buồn cười nhưng ...Chỉ là mỗi lần nhìn thấy nó anh cảm thấy dễ chịu , dẫu cho khi ấy anh hận cô ghê gớm lắm . Tới nơi rồi , Vương Tử muốn đánh thức Tiểu Khiết lắm , nhưng anh muốn để cô ngủ thêm một lát . Khuôn mặt muốn áp sát lại . Đừng , cô ấy sẽ giận , Anh biết điều ấy . Nhưng mà trông Tiểu Khiết gầy quá , bàn tay vài vệt xước dài , chắc tại do công việc .

Tiểu Khiết động dậy khẽ mở mắt , Cô khẽ thu người lại khi nhận ra chiếc xe đã dừng hẳn

- Sao anh không gọi tôi dậy ...?

Vương Tử mỉm cười nhưng không nhìn vào mắt cô : Không ,anh tính để am ngủ , với lại ... Nhìn em ngủ .. anh thấy .. thoải mái ...

Tiểu Khiết xệch mặt cười nhếch mép : Không hổ danh , anh ăn nói khéo đấy , nhưng cây ấy để lên ti vi mà trưng cho fan của anh nghe .. tôi vào đây ...

Tiểu Khiết xách ba lô bước ra khỏi xe , ngoài trời lạnh quá , gió lạnh phả vào mặt khiến nười ta tỉnh táo hơn rất nhiều . Cơn buồn ngủ tan biến , bỗng chốc thấy nhẹ lòng . Tiểu Khiết không nhìn lại mà tiến thẳng vào trong . Tiếng ai đó vẫn vọng lại vào không gian tĩnh mịch đến ghê người

- Chỉ là với em thôi ... Tiểu Khiết ..Anh xin lỗi .

Chỉ khi Tiểu Khiết bước vào nhà hản , Vương Tử mới lái xe đi , một ngày vất vả , có lẽ bây giờ về nhà chỉ muốn nằm ngay lên giường và ngủ một giấc . Xe phóng khjá nhanh , nhanh hơn bình thường , chẳng chốc đã tới nơi . Vương Tử sớm nhận ra sự khác lạ qua cửa kính còn sáng điện của căn nhà . Rảo bước , người giúp việc mở cửa với nụ cười

-Cậu chủ , cậu có khách , cậu Ngao Khuyển tới ạ ...cậu đợi cũng khá lâu rồi ...

Vương Tử bước vào nhà . lòng anh cũng vui lên một chút . Ngày trước khi ở ở trong cung , hai người cũng khá thân , nhưng do công việc quá bận rộn nên thời gian để nói chuyện cũng chẳng lâu , cũng khá lâu Vương Tử không trở lại cung , không biết hôm nay Ngao Khuyển đến để thăm hỏi hay mang tin tới đây . Mà nếu có tin đi nữa thì là tin tốt hay tin xấu .Chưa kịp hỏi gì Ngao Khuyển đã lên tiếng trong tư thế rất ki quái trên cái ghế salông ở phòng khách

-Ờ , thái tử , cậu đi đây về muộn thế , làm tôi chờ ... Làm người nổi tiếng rồi khó gặp ghê ...

Vương Tử cũng cười đáp lại , nụ cười thoải mái không gượng ép che giấu như ngày xưa . Có nhiều chuyện muốn nói lắm , nhưng có lẽ Ngao Khuyển còn nhiều chuyện để nói hơn thì phải , trông cái mặt háo hức là đã hiểu

- Sao nào , vẫn thế mà anh họ , chỉ là thoải mái hơn thôi , được tự mình là chính mình , làm chuyện mình thích , nhiều thứ ...

Ngao Khuyển cười tinh nghịch : Và tệ thể hôn hít ngôi sao trên tivi chứ gì , cậu không biết chứ hôm ấy khối người trong cung té xỉu ddaasy , mẹ cậu , bà cậu giận tím mặt trong khi vua Tử Trục thì chỉ cười thôi

Vương Tử vừa kịp ngồi xuống , anh mở chai nước uống một ngụm . Thì ra họ cũng quan tâm đến anh như vậy . Cái cảm giác có gia đình , vẫn có thể về , vẫn có thể tự tin bước ra ngoài kia . Nhưng nó lại làm anh cảm thấy đau , anh nghĩ cho Tiểu Khiết , một năm rồi cô cũng đâu về nhà . Bây giờ , đến gần cô còn khó chứ nói gì đến chuyện quay lại . Mà sao anh thấy cô cứng đầu quá . Đâu ai phản đối chuyện giữa họ nữa cơ chứ ? . Nhìn bản mặt suy nghĩ như ông cụ non của Vương Tử , Ngao Khuyển phá lên cười

-Rồi , anh biết cậu nghĩ gì rồi ? lại cái cô thái phi kia chứ gì . Ừ , công nhận là thái hậu nhần tâm với cô ấy thật . Vài lần tính tìm gặp xin lỗi nhưng ba mẹ cô ấy đang bận chuyện cô ấy chuyển đi mà không biết . Nhưng anh tìm mãi mới hiểu sao cậu chuyển qua Đài Trung , thì ra .. tìm ra rồi à , gặp chưa?

Vương Tử hơi bực khi nhắc đến chuyện này nhưng nếu bây giờ không nói với Ngao Khuyển cũng chẳng còn ai để anh nói nữa. Dù sao ,nếu không nói cũng chỉ biết gặm nhấm nỗi đau một mình thôi. Kì thực đôi ba lần anh cũng định tìm Tiểu Uy hỏi xem Tiểu Khiết hay nhắc về mìn như thế nào . Tái độ tích cực ha tiêu cực . Nhưng cứ nghĩ đến chuyện Tiểu Uy ở bên Tiểu Khiết cả ngày làm Vương Tử như sôi cả máu lên , về

nhà không đập phá thì lại tới bar . Lại mấy cô phục vụ bàn hay đám con nhà giàu hư hỏng làm vệ tinh , lại xin số điện thoại , lại những lời đường mật . Cái giả cho tất cả chỉ là được một nụ hôn của Vương Tử . Nó thế nào nhỉ , hấp dẫn đến thế sao . Thế mà có người lại chẳng thích khi chính anh chủ động

-Này , không phải cô ấy ..từ chối ấy chứ (Ngao Khuyển giọng vừa ngạc nhiên vừa châm chọc- thái tử điện hạ rạng ngời như vậy mà lại ...)

Vương Tử day trán liên tục lắc đầu , lặng người lúc lâu , anh đã chia sẻ hết tâm sự , những gì mình đang nghĩ cho Ngao Khuyển . Giống như anh trai của mình vậy , có bao giờ nhẹ nhõm hơn thế , ít nhất cái cảm giác nặng trĩu đã biến mất . Ngao Khuyển vừa nghe vừa gật lên gật xuống ra vẻ am hiểu lắm , anh cũng thấy buồn cho Vương Tử , cứ ngắm tưởng người như cậu em mình thì bất kì cô gái nào cũng đổ gục nhưng mà .. Tay khẽ vỗ nhẹ vào vai như an ủi , Ngao khuyển cắt ngang dòng suy nghĩ của Vương Tử : “ không cần nghĩ nhiều như thế đâu , anh nghĩ cô ấy còn quan tâm đến cậu ,... chỉ là phụ nữ hay ghen này nọ lắm . Có lẽ nào cậu như vậy , xuất hiện trên thông tin đại chúng mãi , cô ấy ghen thì sao . Ý anh là cô ấy giận cậu ấy . Chứ nếu thật sự cô ấy không muốn giáp mặt cậu thì cô ấy ngay lập tức rời khỏi Đài Trung chứ chẳng ở lại , còn làm gia sư cho cậu nữa . Nhưng mà cái tay Uy Uy gì cậu nói , tay đó chắc cũng không vừa đâu , coi chừng ...”

Vương Tử như tìm được niềm tin vào những lời của Ngao Khuyển , cũng có thể lắm chứ . Anh muốn tin như vậy , Ít nhất là khi này . Ngao Khuyển rời khỏi , chân đặt lên đầu ghế , kênh MTV như làm Vương Tử muốn inh đầu . Trên tivi bây giờ là You belong with me của Taylor Swift . Cũng lâu lắm Vương Tử không nghe nhạc , chỉ là thấy Ngao Khuyển có vẻ thích bài này . Chắc vậy , thấy anh hát theo rất thuần thục mà . Vương Tử cố chú ý vào màn hình xem cái clipThì ra vậy .. đúng rồi : You belong with me ? sao mình không nghĩ ra nhỉ . Vương Tử rất vui khi vừa nghĩ ra gì đó , chỉ trong giây lát , anh rời khỏi căn phòng khỏi nhà . Vương Tử muốn bắt đầu ngay “ You belong with me”

Một ngày mới lại bắt đầu . Có lẽ ngày hôm nay là một ngày đáng chờ đón lắm , cũng có chuyện sắp xảy ra mà . Tiểu Khiết kéo rèm , cô muốn phóng tầm mắt ra xa ngoài đường kia , nhìn không gian buổi sớm , hôm nay không có sương , trời cũng không lạnh lắm , càng tốt , sẽ bớt khó chịu hơn , vươn vai rồi che miệng ngáp dài , có tiếng gì đó . chính xác là từ cửa sổ của căn nhà đối diện ngay sát . Tiểu Khiết dụi mắt nhìn qua ...Ai thế kia , Vương Tử , Tiểu Khiết giật mình nhìn kỹ hơn . Đúng là anh , trên tay là một xấp giấy A4 , dường như anh định viết cái gì đó cho Tiểu Khiết

“ HÔM NAY CÙNG ĐI HỌC NHÉ?”

Cái này có thể nói lấy cảm hứng từ You belong with me thật . Tiểu Khiết nhìn anh hồi lâu , cô quay vào bàn học cũng lấy một tờ giấy vào túi húi viết lên nó

“ĐƯỢC , NẾU ANH ĐẾN XIN LỖI TIỂU BỐI”

Vương Tử vừa thấy câu trả lời thì cười rộ , có lẽ là vì quá vui . Cuối cùng Tiểu Khiết cũng chịu trả lời , dù chỉ là trên giấy , anh túi húi viết thêm

“ Xin lỗi ? anh sẽ làm , em bảo anh xin lỗi chứ quỳ xuống anh cũng làm ..”

Tiểu Khiết suýt bật cười trước câu trả lời từ một play boy như Vương Tử , hơi “ngố “ phải không . Câu này chỉ dành cho những tên ám đầu siêu hạng dùng thôi . Tiểu Khiết quay lại che miệng cười cốt để Vương Tử không nhìn thấy

“đừng có nói những câu như thế nữa , không giống anh đâu , “

Vừa nhận được hàng chữ , Vương Tử lập tức chạy khỏi căn phòng . Vừa mới thuê lại . Cả đêm hôm qua đập cửa nhà chủ mãi mới có người ra , đang giữa đêm bất kì hợp đồng thuê nhà nên người ta hơi bực . Nhưng không sao , mọi chuyện đâu sẽ vào đó thôi mà , chỉ cần thành tâm . Chiếc xe thể thao đỗ ngay trước cửa và Vương Tử đứng trong tư thế rất lịch lãm . Vừa thấy Tiểu Khiết bước ra khoá cửa , anh đứng thẳng chỉnh lại cái áo và cái cà vạt , nở một nụ cười ấm áp . Dù không dám thừa nhận mình đã từng lung lay trước nụ cười ấy , Tiểu Khiết tiến về phía anh nói ngay thơ nhất có thể , cứ như trên tức người khác vậy , cô bao giờ chẳng thế

- Mất anh chưa già đã có vấn đề rồi , dây giày kia ...

Vương Tử nhìn xuống .. thật mất mặt , cái quái gì thế này , thật mất phong độ . Vương Tử lăm bằm nguyên rử cái dây giày đáng ghét . Vẫn cố tỏ ra bình thản nhất có thể để biến nó thành một chuyện vô cùng “có sắp đặt”- Anh để thế xem em có nói gì không thôi

Tiểu Khiết cũng bực khi cảm giác như bị Vương Tử ột vố vậy , kéo rộng cái miệng cười nham hiểm khiến Vương Tử thay đổi né t mặt để phòng , dù sao nếu một người thay đổi nét mặt đột ngột cũng đáng để coi chừng lắm chứ . Nhất là trong nghịch cảnh này , một người và một người .. chỉ có chúa mới biết họ đang gnhĩ gì . Cả hai như trẻ con vậy , họ cũng ngoài hai mươi chứ ít đâu . Chỉ mỗi người một câu xin lỗi cũng không ai chịu ai cả ,

- Hôm nay chúng ta không cần nhờ chiếc BMW của nh đâu , playboy .. Đi xe đạp .. ok?

Mặt Vương Tử nhăn nhó nhìn Tiểu Khiết . Một dòng suy nghĩ thoáng qua trong đầu . Ban đầu anh ghi là mất mặt nhưng sau đó thì khác . Đơn giản là chỉ vì “ anh hùng xa lộ không biết đi xe đạp” . Ôi chúa ơi , sao người lại cho con làm một hoàng thái tử khu còn nhỏ đến thứ làm bằng kim loại này con không thể điều khiển nổi , Vương Tử không biết đi xe đạp , anh khê cười ái ngại

- Có thể không .. anh .. anh không biết đi xe đạp đâu ..!

Tiểu Khiết lúc này kìm không nổi nữa , cô bật cười thành tiếng trước thái độ trẻ con Vương Tử , đến xe đạp cũng không đi nổi ? Kì cục hết sức , không thể nhịn cười . Vương Tử ban đầu cũng khó chịu nhưng cứ nhìn Tiểu Khiết cười anh thấy lạ lắm . Cũng lâu rồi mà ...Sau vài phút “cười” Tiểu Khiết cố lấy lại hơi dặt chiếc xe đạp ra , ra hiệu cho Vương Tử ngồi ra phía sau , chân Vương Tử khá dài nên ngồi hơi khó khăn , với lại ...Tiểu Khiết vừa đi vừa lạng bên nọ , đánh bên kia khiến anh la hét không ngừng . Ngẫm tưởng người như Vương Tử sẽ thích những thứ nguy hiểm , ai ngờ ...Tiểu Khiết vừa gồng lên đạp vừa quát lớn “ Anh có im miệng đi không hả ..?”. Kì thực Tiểu Khiết cũng không muốn thế này , có thể ngồi xe Vương Tử mà tới trường cho nhanh , nhưng cô thích không khí ngày hôm nay , nếu không ra ngoài mà tận hưởng nó thì thật đáng tiếc , hy vọng trong suốt mùa đông sẽ còn nhiều ngày đẹp như thế , mặc dù chuyện này là khó có thể xảy ra .

Trường đại học Đài Trung , tiếng xì xầm của nhóm con gái và cả con trai khiến mọi người càng tập trung ánh mắt về Tiểu Khiết hơn . Có gì đáng lạ đâu , ngồi sau xe cô vừa là hoàng thân quốc dân đáng , vừa là người mẫu , tay đua F1 của Đài Loan , không quá cường điệu nhưng mà giới sinh viên học sinh thì ai mà không biết . Người nàyCòn nữa , chưa kể lịch sử tình trường không biết tốn bao giấy mực của giới báo chí trong suốt một năm qua . Tiểu Khiết phanh gấp bực dọc khiến Vương Tử ngã ra khỏi xe xuống đất ,: “ Xuống đi , Tiểu Bối kia kia , qua xin lỗi cô ấy đi ..”

Vương Tử lão đạo , anh cố định hình lại cái gì đang la hét xung quanh mình , hôm nay thật chết tiệt , mới sáng ra bộ đồ trắng bộp thành ra thế này đây

Vương Tử tiến lại chỗ Tiểu Bối trong khi Tiểu Khiết dựng xe gần đó , cô cũng không mong chờ giây phút này .Ai đó làm mình muốn quên suốt một năm qua lại một lần nữa bước vào cuộc đời mình .Nhưng kia cũng là người bạn chia sẻ với cô suốt một năm qua . Còn nhớ tháng đầu tiên khi đến đây , Tiểu Khiết là một “vô sản” chính hiệu , cũng nhờ có Tiểu Bối giúp đỡ tiền học ...Sao nhỉ? chắc cũng tại tình yêu mù quáng thôi , ...Vương Tử kéo tay Tiểu Bối ra một góc khuất

- Tôi xin lỗi(Vương Tử nó đĩnh đạc và không ngập ngừng như tưởng tượng của Tiểu Khiết ban đầu)....Tôi không thích cô dù chỉ là một chút nào cả ? đaasy là tất cả những gì tôi muốn nói , hơn nữa .. câu hỏi của cô hôm trước ...Tôi trả lời , coi như cô không còn gì phải nuối tiếc ..Tôi đã từng yêu Tiểu Khiết , đúng đấy , tôi và cô ấy đã từng quen biết . Hơn nữa , trong suốt một năm qua , dù tôi luôn tự lừa dối mình không còn yêu cô ấy nhưng .. tôi sai rồi . Tôi vẫn yêu , bây giờ cũng thế và sau này cũng vậy thôi . Cô ...Xin lỗi lợi dụng cô

Tiểu Bối đứng nhìn chăm chú vào đôi mắt và nét mặt cương nghị nhưng chín chắn của Vương Tử . Cô biết những lời anh nói là thật , thật hơn cả sự thật . Nhìn vào ánh mắt mê hoặc chết người ấy . Đúng là vậy . Cô tôn trọng quyết định này , tôn trọng con người Vương Tử và hơn cả là ngưỡng mộ Tiểu Khiết - người bạn không biết đến hai từ bỏ cuộc . Gió nhẹ thoảng qua đưa những lọn tóc khê đưa trong gió mát . Không lạnh lắm , hôm trời đẹp mà . Tiểu Bối nở một nụ cười và chỉ nói hai từ duy nhất “cảm ơn “ . Cô ngoảnh mặt bước đi , cô cảm ơn câu trả lời thực lòng sảy . Cô thầm chúc cho người bạn của mình Tiểu Khiết sẽ

sớm nhận ra tình cảm chân thành này , thứ tình cảm đẹp đến mức cô không bao giờ có cơ hội dành lấy .Khi yêu con người ta thường hay ích kỷ và cố chấp , nhưng đôi khi , dừng lại cũng là cách để kiềm chế bản thân thoát khỏi những ham muốn và nhục dục đáng chế nhạo . Dù sao đi nữa , từ bỏ cũng là cách bảo toàn lúc này , hoặc vẫn được còn là bạn của Tiểu Khiết , ít ra còn có chỗ đứng trong lòng Vương Tử , hoặc không là gì cả .Và tự mình gặm nhấm nỗi đau khổ . Chắc tất cả chúng ta đã giữ trong mình câu trả lời , Tiểu Bối cũng vậy . Cô không khóc vì biết mình đã làm sai nhưng đã biết dừng lại đúng lúc .

Vương Tử đứng nhìn theo cái bóng , anh cũng cảm thấy có chút gì đó thực sự hối hận . Có những khi anh từng cảm thấy khinh thường con người này , nhưng hôm nay thì khác

18. Chương 29 : Tôi Không Phải Tiểu Uy

Chapter 29

...Đúng là có những lúc luôn tự mình là đúng , coi rẻ tình cảm của người khác

-Này , anh xin lỗi xong chưa thế , (Tiểu Khiết vừa nói vừa tiến lại nhanh hơn , khuôn mặt không ghiem trọng như khi nãy , chỉ là đôi mắt to và một câu hỏi ngỏ ?)

Vương Tử cười nhạt,anh cố tỏ ra ôn hoà nhất : Xong rồi , anh giữ đúng lời hứa đấy nhé

Tiểu Khiết không nhìn Vương Tử , chắc cũng tại bây giờ chẳng biết phải nói thêm từ gì nữa cả . Tự nhiên thấy .. chẳng hiểu nữa , cứ thấy nóng ran cả người , chỉ muốn nghĩ gì đó nói . Nhưng kì thực rất ...Vương Tử cũng vậy , hai người cứ như mới gặp nhau lần đầu tiên vậy . ..Chẳng lâu trong không gian này . Ánh đèn flash bỗng liên tục nháy về phía hai người . Chuyện gì vậy chứ , sáng quá , ánh đèn chói lọi cứ thế , nó vẫn liên tục ..Xung quanh chỉ là những tiếng hỗn loạn ..Phóng viên , sao lại là Tiểu Khiết chứ , không xác định rõ là ai nhưng chỉ nghe thấy thôi

- Cô aasy đấy , thì ra Vương Tử rời đường đua một tháng nay , chia tay Judy là vì cô ấy , chụp đi nhanh lên ... Cả Vương Tử nữa kìa ..nhanh lên ...

Vương Tử bắt thần xô đến , anh cởi áo khoác ngoài che ngang mặt Tiểu Khiết rồi đưa cô đi thật nhanh , chạy mới đúng , đám người như một bức thành vây lấy , cũng may mấy fan của Vương Tử ở trường lại giúp không chắc bây giờ cả hai bị đè bẹp rồi . Không thì cũng phải inh đầu trả lời mấy câu hỏi tựa như .. Sao cũng được , miễn là không phải trả lời . Kìa , lại là ... trời , hôm nay là ngày gì thế không biết , Vương Tử tự than thở với chính mình khi nhận ra ..Cả hai đang đứng yên vị trong nhà vệ sinh nam theo “ quán tính của bàn chân”. Vương Tử ép sát người Tiểu Khiết vào tường , mắt liên tục nhìn qua khe nhỏ xem còn có ai nữa không . Còn Tiểu Khiết thì cứ nhìn anh chăm chú . Trong tư thế này , hoàn cảnh này thì thật như nghịch cảnh vậy . Khó thở quá , Vương Tử cảm nhận thấy điều ấy từ Tiểu Khiết khi cô liên tục thở hắt vào . Vương Tử giật mình khẽ đẩy Tiểu Khiết ra , khẽ đập nhẹ vào lưng cô

- Không sao chứ , chắc tại tôi qua lỗ sẵn ảnh lại chụp được cái gì đó rồi . Thật là ...

Tiểu Khiết tức giận nhìn Vương Tử , thực ra cô không muốn phải nhìn anh như thế nhưng mà ...

- Anh còn hỏi tôi hả , làm gì .. làm cái đầu của anh ấy , ai làm tôi ra thế này nhỉ .. Cái gì mà làm anh chia tay cái gì .. Tôi không quan tâm . Anh đi mà gặp cô ta nói cho rõ đi ...Cái gì chứ .

Vương Tử trừng mắt nhìn Tiểu Khiết rồi cười sằng sặc , thái độ trẻ con ấy , lại là nó , lại là thái độ khiến anh luôn phải chú ý tới , khiến anh thấy thoải mái , khiến anh phải nhớ , phải hận và phải yêu nhiều hơn

- Được , để anh đi nói rõ ràng .. Nhưng chắc sẽ không làm em thoải mái đâu . Anh sẽ nói với Judy “ Tôi yêu Tiểu Khiết “được chưa , hay em đan ghen à , mặt em đỏ lên kìa .

-

Tiểu Khiết cảm thấy như tim mình ngừng đập vậy . Ba tiếng ấy , ba tiếng có phải cô thực sự mong chờ không . Sao lại thế này , rõ ràng lúc đầu đã tự dặn mình không được lung lay không được rung động mà . , không được , không được không được . Tiểu Khiết gạt mạnh hai tay Vương Tử đang đặt lên vai mình .

Cô đẩy mạnh khiến cả đồng giấy vệ sinh trên nóc rơi trúng đầu Vương Tử xô cửa ra ngoài : “ Người ngốc , ăn hết giấy vệ sinh đi , đồ tưởng bở , đồ , đồ ..”

Tiểu Khiết không còn biết nói gì nữa , trong đầu trống rỗng , chắc chỉ còn ba chữ khi nãy Vương Tử nói . Ba chữ ấy có gì “thần thánh “ vậy chứ . Tiểu Khiết bỏ mặc lại tất cả phía sau , tất cả những gì . Vương Tử thì bực dọc dữ hết đồng giấy trên đầu , thật kinh khủng , ngày hôm nay toàn chuyện không đầu . Một buổi sáng khó khăn với Tiểu Khiết , cũng may giám thị cầm chân được phóng viên . Trong lịch sử đại học Đài Trung chưa có bao giờ nhiều phóng viên đến thế . Cũng phải thôi , mấy siêu sao văn học ở Đài Bắc mà . Tiếng bàn tán trong lớp , cái lớp hơn một trăm học viên này khiến Tiểu Khiết đau hết cả đầu . Vẫn là mấy chuyện tầm phào ấy , sao cứ phải bàn tán chứ , cô không muốn nghe , không muốn hiểu , không muốn nhớ . Bỗng dưng cái cảm giác khó chịu lại xâm chiếm trong lòng , cô cảm thấy khó chịu . Đơn giản khi nghe tụi bạn trong lớp bàn tán chuyện Vương Tử thế này , Judy thế kia . Và .. cô không xứng . Không xứng cái gì chứ , có mà cái ham “hám gái” ấy không xứng thì có . Ai là người khiến cô phải chạy trốn , phải rời xa cuộc sống vô lo vô nghĩ . Thấm gia , cô muốn về nhà , lâu rồi không biết cha mẹ thế nào , Huge ra sao , nhớ tất cả ...Đại Nha , Tiểu Mạn , Apple ...Cô muốn trở về Đài Bắc , nhưng không phải lúc nào . Hai tay vò tung lên , ngày mai chắc không lên báo nọ thì cũng sẽ lên báo kia , không ai đó ngứa tay sẽ tung lên mạng thôi , không sớm thì muộn .

Tiếng chuông giờ học vừa kết thúc , Vương Tử nhận được điện thoại từ người quản lý của mình . Trời xui đất khiến với cái ông “ bà la sát” này . Bực dọc trả lời cho qua chuyện , cái giọng khàn đực vẫn át lại Vương Tử

-.....Tôi không quan tâm cậu và cô ta thế nào , mau về mà giải quyết hậu quả của cậu đi , Judy đang ở chỗ tôi , khóc lóc .. nghe chưa , đưa cả cái cô gì gì đó tới đây . mau , tôi hạn cho cậu chiều nay không có mặt ở Đài Bắc thì đừng trách tôi . Đi đâu không đi mà tới cái nơi khỉ ho cò gáy ấy چرا cảm hả ...

Chẳng để cho người quản lý – David nói thêm câu gì, Vương Tử ngắt máy , anh tức giận ném chiếc điện thoại ra xa phía vườn trường ... Nhưng có vẻ không ổn cho lắm , nó trúng đầu ai đó , nói đúng hơn người này rất quen , quen hơn cả quen . Tiểu Khiết đưa tay xoa xoa chỗ sưng quay qua nhìn xem kẻ nào dám làm cái trò ấy , ánh mắt sắc lạnh khó chịu vì cả tiết không thể tập trung ngồi học . Vương Tử thay đổi sắc mặt chạy nhanh lại chỗ Tiểu Khiết , thật ra không nhanh lắm . Nếu nhanh quá sẽ chẳng nghĩ ra phải nói gì với Tiểu Khiết bây giờ .

- Anh , sao lúc nào tôi cũng va phải đồ thừa hơi như anh nhỉ ? đen đui .. tránh xa tôi ra một chút đi , đồ sao chối , đồ đen đui , đến gần anh tôi thấy xui xẻo , khó chịu ... và khó chịu

Vương Tử thần mất nhìn cô , không nói kịp câu gì thì tiếng ai đó khiến ánh mắt Tiểu Khiết hướng qua . Lại là Tiểu Uy , Vương Tử thờ dài nhìn qua , cái dáng vẻ cao lớn , bộ mặt nghiêm túc và giọng nói như dọa nạt vậy . Không hiểu sao mỗi lần thấy cái bản mặt ấy , nghe giọng nói ấy Vương Tử lại không chịu nổi .

- Ấy , sao có loại người lười biếng như cô nhỉ , mau đi ..!

Tiểu Uy vừa nói vừa tiến về phía hay người . Tiểu Khiết cũng bực dọc nhìn Tiểu Uy . Từ sáng đến giờ , Tiểu Uy đã nghe chuyện Tiểu Khiết bị đám nhà báo làm phiền , tới đây chỉ là giúp cô thoát khỏi thôi . Một tay nắm lấy Tiểu Khiết định rời khỏi thì Vương Tử giữ tay còn lại của Tiểu Khiết . Hai ánh mắt chạm nhau nhưng mà sao cảm giác khác quá . Cái cách Tiểu Uy kéo Tiểu Khiết về phía mình . Nó giống như lời tuyên chiến vậy

Vương Tử với ánh mắt sắc lạnh và bàn tay vững chắc : Bỏ tay cô ấy ra , hôm nay nhất định cô ấy phải đi cùng tôiAnh không muốn bị đám thợ săn kia làm phiền chứ

Tiểu Khiết cũng không hiểu chuyện gì nữa . Chỉ biết chuyện Vương Tử đang nói liên quan đến mình và quan trọng hơn là cách giải quyết nó , chỉ cảm lạnh gột lâu . Bất ngờ anh kéo cô đi trong khi bàn tay Tiểu Uy cứ lỏng dần rồi buông hẳn . Hai tay thông xuống nhìn theo

“ không phải anh không muốn chạy theo đành lại , nhưng trong lòng em đâu có sự tồn tại của anh . Hay không nó cũng chỉ có chỗ ột người bạn . Anh không khóc , cũng chẳng cười . Không , có những lúc anh cười vì sự ngốc nghếch của em , nực cười quá phải không . Tại sao em cứ phải lừa dối mình như thế . còn nhớ khi anh nhận ra , ngày anh biết mình thích em , rồi đến ngày anh biết mình yêu em . Không lâu sau . Anh

hy vọng sẽ không như Vương Tử - hận em . Không , anh không có tư cách ấy . Mà kể có đi nữa anh cũng không làm vậy . Bởi , em cũng đâu biết anh nghĩ gì , này nhóc lùn – anh yêu em ... Anh thấy mình đang thể hiện nó đấy chứ . Cho em tìm thấy tình yêu thực sự . Đi đi , đi với người mà em yêu ...”

Tiểu Uy thấy hơi tức ngực . Tự nhiên thôi , thỉnh thoảng cũng bị như vậy . Nhưng chuyện ấy xảy ra cách đây hai năm rồi . Khi người đầu tiên anh yêu nói anh không đủ tiền bạc và quyền lực cho cô , cái khát khao được vươn lên làm thượng lưu của xã hội . Đúng đấy , khi sinh ra chẳng ai muốn mình nghèo khổ cả . Nhưng nếu cả thế giới này là thượng lưu .. Nực cười . Loạn hết rồi . Kể cả khi là một người bình thường , hãy im sống trong tư cách cao thượng . Cái còn đắt hơn cả những trang phục sang trọng , hơn cả thứ trang sức trông sao hào nhoáng , đẹp hơn cả những căn nhà lộng lẫy ..Không phải nói suông . Nếu bạn đi ra đường và nói với một ai như thế

“ Hey , thằng nhóc , đừng dạy đời người khác , nhìn lại mình đi , nghèo vẫn sẽ nghèo thôi”

Đúng là như thế đấy .

Nói đến chuyện Vương Tử , anh và Tiểu Khiết đang trên đường đi Đài Bắc sau một hồi “ bất phân thắng bại” .

- Anh điên rồi , tôi không đi . Đặc Biệt khi biết nó là Đài Bắc . (Tiểu Khiết cúi gắt trong khi cố mở cửa xe)

Vương Tử chỉ còn biết thở dài rồi cho xe chạy . Anh muốn nói nhiều hơn thế này , nhiều hơn việc chỉ biết ngồi đây thở dài

- Im đi ... Em im ngay cho tôi , em có biết em làm tôi mệt mỏi lắm không hả , em có biết không . Một năm không đủ sao , em còn muốn thế nào nữa . Đừng như đứa trẻ con như thế . Không đến đó , báo chí viết lung tung , rồi em sẽ lụy gây với tôi . Rồi .. Tôi sẽ phải làm thế nào em mới hài lòng , mới tha thứ cho tôi (Vương Tử vừa nói vừa gào lên)

- Anh chết đi (Tiểu Khiết áp úng trong cổ họng)

-

Cái gì vừa thoát ra vậy . Tiểu Khiết , thứ cô định nói không phải là như vậy đấy chứ . Không muốn là như vậy . Sao lại .. Không hiểu sao cứ mỗi lần nói chuyện với Vương Tử là cô lại như thế . Đúng , nếu đứng ở một phương diện nào đó , đầu óc cô còn đơn giản hơn một học sinh tiểu học . Im lặng , trong không gian nhỏ là chiếc xe , trời đang nắng , nắng đậm hơn . Chiếc xe vẫn vút nhanh trên quãng đường dài , dần xa Đài Trung , bóng dáng thành phố sôi động , Đài Bắc . Đã một năm rồi còn gì . Tiểu Khiết chạm tay lên cửa kính ô tô khi xe bất chợt lướt qua cổng lớn của Thẩm gia . Nơi suốt hai mươi năm là ngôi nhà với bao kỉ niệm của Tiểu Khiết . Cô nhớ những ngày được tự do sống như một “tiểu thư” vô lo vô nghĩ . Thì ra cuộc sống tự lập khó như vậy . Cô đơn , lạnh lẽo và phải chấp nhận những sự thật tàn nhẫn không ai bênh vực . Không khóc và chỉ ít phải biết một điều sẽ chẳng ai hỏi thăm khi mình khóc . Ai đó vô cảm có thể ném ngay hai tiếng “ đồ thừa “ vào mặt bất cứ lúc nào . Mỗi tháng , tiền này , tiền này sẽ phải tự mình chia .. Ôi , cứ như là ..Sống như ngày xưa , cuộc sống ấy thật hạnh phúc đúng không . Cho tới ngày cô phải vào chốn thâm cung

Cuối cùng cũng tới nơi

Chuyện của Tiểu Uy... Tôi không phải Tiểu Uy .

Trên đường tới cửa hàng sửa xe , Tiểu Uy cố quan sát thật kỹ sự thay đổi bất thường . Không phải thay đổi mà dạo này anh luôn có cảm ai đó đi theo mình , nhiều lần muốn ngoảnh lại nhưng cho qua . Vậy nhưng hôm nay thì khác , khác thực sự khi có một toán người ăn mặc sang trọng đang đứng trước mặt , bên phải , bên trái , đảo mắt qua thì đằng sau cũng là họ . Trông ai cũng ghê tởm thấy lạ . Một người trong số họ tiến lại phía Tiểu Uy . Chỉ nhìn nhau hồi lâu , nếu thực sự họ muốn gây nhau thì Tiểu Uy cũng không phải vừa nhưng hình như không phải

- Cậu Tiểu Uy ... chúng tôi hôm nay tới là để đón cậu về . Mong cậu hợp tác ?

-

Tiểu Uy lùi lại nhìn họ bằng con mắt lạ lẫm : Các người ? sao lại . Không nhầm tôi với ai đâu..y...

Chưa kịp nói hết câu thì toàn thân mềm nhũ , thuốc mê, cái mùi hắc , lan tỏa khó tả , mệt quá , tôi đang ở đâu ...?

Thời gian , vài tiếng , cho đến bây giờ là ..Tiểu Uy đang gò trong một căn phòng sang trọng , trong căn phòng ấy có một người đàn ông mái tóc bạc trắng . Ông điềm đạm uống trà . Sao có cảm giác thật thân quen . Người đàn ông ồi trên xe lăn , ánh mắt hiền từ nhìn Tiểu Uy , ông nhoẻn miệng cười

- Con ngồi đi , cháu trai của ta ..cuối cùng .. cuối cùng ta cũng tìm được con .

Ông chỉ nói nổi một câu rồi lại húng hắng ho , người đàn ông mặc áo đen khi nãy tiến lại chỗ Tiểu Uy

- Xin lỗi làm cậu bất ngờ và khó xử , nhưng cậu thực sự , cậu không phải một người Hoa , cậu , cậu là đứa cháu thất lạc của gia tộc Maurrer , một gia tộc quý tộc Thái Lan . Chúng tôi và gia tộc đã tìm cậu suốt hai mươi năm nay . Xin lỗi , nhưng hôm nay cha mẹ không đến họ còn ở Thái Lan và chờ cậu trở về . Thiếu gia , xin thiếu gia hãy trở về .

Thêm vài người nữa , họ đang đỡ lấy người đàn ông ngồi trên xe lăn trong nước mắt cổ đứng dậy ôm đứa cháu sau bao năm thất lạc . Gia tộc Maurrer ư? Tiểu Uy cảm giác tình thân áp ủ , cuối cùng cũng được trở về . Tiểu Uy cũng nhoài tới , anh ôm lấy thân hình nhỏ của người đàn ông . Ông nộ , từng tiếng ngắt quãng ... Hôm nay , có phải một ngày đặc biệt . Nhưng cũng là gánh nặng với anh , một quyết định . Chỉ là trong tích tắc , anh nhận ra mình có đủ tư cách để giành lại Tiểu Khiết . Tư cách để cạnh tranh cùng Vương Tử . Đã có lúc anh định buông xuôi nhưng giờ đây ..

Đài bắc

David vừa thấy Vương Tử đã chạy ngay lại , lối cử sau mở bí mật , cửa trước bị nhà báo , phóng viên vây kín rồi . Đến ngay cả khi qua hành lang cuối còn thấy ánh đèn flash qua phản chiếu cửa kính . Căn phòng của người quản lý đội xe đồng thời là người quản lý riêng của Vương Tử . Judy vẫn đang ngồi trên ghế salông , không biết là từ sáng uống bao nhiêu nước nhưng nhìn đồng giấy ăn trên bàn thì chắc công suất khóc ngang cái máy bơm . Vương Tử vừa kịp treo cái áo lên móc thì Judy đã ngay lập tức ôm chầm lấy anh . Hai tay Vương Tử giơ ngang , anh chỉ kịp đưa mắt sang nhìn Tiểu Khiết , còn Judy , khi cô nhận ra sự có mặt của Tiểu Khiết thì càng ôm Vương Tử chặt hơn .

- Đây , bỏ anh ra đi , phiền phức quá (Vương Tử nói giục giã)

Ngay khi anh nói , Judy nới tay rồi buông ra . David thì nãy giờ chỉ nhìn .. Tiểu Khiết , không phải sẫm soi cô như vật thể lại . Cái vật thể làm cho “ngôi sao” của mình đang gặp rắc rối với mấy vụ scandal này . Mà là vì cái vật thể ấy như đang loé sáng kì lạ . Khẽ nói nhỏ vào tai Vương Tử “ cậu khá thật , không tệ đâu , hơn Judy đấy , nhưng lo mà giải quyết vụ này êm xuôi đi , tôi ra ngoài “ . David bước ra ngoài với nụ cười bí ẩn , Vương Tử thì ngay tức khắc hỏi sang Tiểu Khiết

- Em uống gì không ?nước trắng hay nước trái cây , trái cây nhé (Vương Tử có vẻ hơi lo lắng khi cả quãng đường cô không nói gì)

Còn Tiểu Khiết chỉ giữ chắc cái quai ba lô : Không , ai cần anh quyết định hộ chứ .Làm gì thò mau đi tôi còn về , tôi không rảnh đâu .

Judy nhìn qua , cô chẳng ưa gì cách Vương Tử lo cho Tiểu Khiết và cách Tiểu Khiết trả lời Vương Tử . Càng khó chịu hơn khi mang máng nhận ra cô bồi bàn ở nhà hàng I ta li a Đài Trung hôm Valentine . Cả tiếng ngồi , trong khi Judy khóc lóc kể lể thì Tiểu Khiết như thể sắp ngủ đến nơi , gật đầu liên tục , cũng lúc David cũng đang ngồi đối diện . Cả ba người Judy , Vương Tử , David ngồi bàn bạc thì Tiểu Khiết chẳng thể hiểu nổi . Chỉ biết thực sự tỉnh táo khi nhận ra Judy vừa tức giận bỏ ra ngoài .Chính xác thì trong lúc cô gật gù Vương Tử đã thú nhận việc chẳng yêu thích gì Judy ngay trước mặt David . Kết thúc rồi , kết thúc một nửa . David cười tinh nghịch khẽ lay Tiểu Khiết dậy

- Tiểu Thư Mori(nhân vật trong bộ truyện tranh Conan hay ngủ gật), cô có thể thông qua...

Tiểu Khiết gật mình ngẩng đầu như lò xo xoắn khiến cả hai hoảng hồn : Ý ông là sao , kế hoạch là gì ..?(vẫn là cái giọng ngái ngủ , còn chẳng hiểu mình đang nói gì nữa)

Kế hoạch chẳng có gì thú vị cả , David uống ngụm nước : Thật ra chẳng có gì cả , có lẽ cách giải quyết duy nhất bây giờ là cô và Vương Tử , hai người phải „phải làm một hôn ước thôi , công bố hai người sẽ kết hôn , ý tôi là hai người sẽ về sống cùng ở đâu thì tùy , xoa dịu dư luận thôi . (nhận thấy sự bất mãn trên khuôn mặt Tiểu Khiết , David cười xoa dịu) .. À ..thật ra Vương Tử là đại diện phát ngôn của BMW tại Châu á , cô biết đấy , nếu chuyện này lan rộng , có lẽ công ty chúng tôi sẽ phá sản , nhiều nhân viên sẽ rơi vào khủng hoảng . Mong cô hợp tác cùng

Áo khoác , thay thật nhanh Vương Tử cũng chẳng muốn ở lại làm gì , chẳng gì cả , không gì hết . Chỉ đau khổ và khó chịu , nhiều lúc phát điên hay chỉ muốn giết ai đó . Vương Tử đang chờ một tiếng nói , dù là có hay không , chỉ là câu trả lời , làm ơn ...Nhanh chân vượt qua ...

- Anh .. đứng lại đi . (chẳng những không đứng lại , Vương Tử lại bước nhanh hơn) Anh .. đứng lại đi . ĐỨNG LẠI ĐÓ CHO TÔI ...Tôi thích anh ...(Tiểu Khiết gọi theo)

Lại chuyện lạ trong một ngày lạ . Hôm nay trái đất quay hơi chậm thì phải . Ở đây điện cao thế nên từ trường có vẻ có lực hút hơn bình thường . Vương Tử khựng lại , bàn tay hơi run khi chiếc áo khoác vẫn còn trên tay “ thích” – hơi thất vọng , không phải ngay ban đầu chỉ nói là làm Tiểu Khiết hết giận . Vậy mà bây giờ lại nguyên một câu “ tôi thích anh” – đi buôn có lãi rồi . Nhưng chờ lâu như vậy thà không đi còn hơn .

- Em .. bạn này là em nói .. Em làm sao anh cơ ..? Em...(Vương Tử cố ý khơi lại mong nghe lại câu đó một lần nữa)

Còn Tiểu Khiết , cô cũng chẳng hiểu mình vừa nói cái gì . Chỉ ít thì một thằng con trai vừa tát cô , đau , có thể nói như vậy và theo từ điển thì là “ dạy đời “ cô . Vậy mà tự dưng đi nói với hắn ba từ đó , thật mất mặt .

- Em , ý em là .. Em thích anh .. từ trước hay ..Hay em nói thế nào cơ(Vương Tử ngập ngừng ..)

Cái tên đều cáng này , rõ ràng là đang muốn làm khó Tiểu Khiết , rõ ràng là nghe rất rõ , hiểu rất rõ . Cái câu ấy sao có thể nói lại lần nữa cơ chứ . Cứ như muốn chơi người khác vậy

- Thích cái gì chứ . Tôi chẳng có ý gì cả . Anh có ù tai không vậy (Tiểu Khiết vừa nói kéo miệng tỏ vẻ rả rượi tự nhiên). Anh điên thật rồi ..

Tiểu Khiết đứng bất động tiến thêm vài bước rồi khựng lại . Nhưng dường như có cái gì đó như lực hút trái đất hay một ai đang ôm chặt cô đến ngộp thở . Không quá to lớn , không quá mạnh mẽ , không quá .. Chỉ biết là cảm giác chờ đợi tan biến . Người ta thường nói trong vòng tay người con trai mình yêu thương và có những giây phút muốn đem cả mạng sống ra để bảo vệ . Có những người làm tất cả vì người con trai đó mà chẳng cần đáp lại – Đó là cảm giác của tình yêu , chính xác là cảm giác vượt qua giới hạn của tình yêu trở thành sự hy sinh ...Cảm giác đó ấm áp . Nhưng .. trong vòng tay Vương Tử chỉ thấy mát lạnh . Cái cảm giác dù là giữa mùa đông cũng cảm thấy thật dễ chịu . Đây , hoàng thái tử “giả nai” đã bao lâu tôi không gọi anh như thế , đã bao lâu anh không ôm tôi triu mến như thế . Đừng làm vậy chứ , tôi không muốn bị anh biến thành một con ngọc . Tôi ghen đấy , tôi khó chịu đấy , tôi vốn thế . Tôi không thể chịu nổi việc anh đã làm với những cô gái khác như thế . Và có lẽ nó chính là lý do tôi gạt bàn tay này ra khỏi , là lý do tôi muốn gạt anh khỏi cuộc sống của tôi .

Tôi nghĩ rằng , khi anh biến mất , tôi sẽ dễ chịu hơn , tự do hơn . Nhưng tôi sai rồi . Tôi biết , tôi là người biết rõ nhất . Ngày hôm ấy , tôi đã cứu anh vì tôi muốn thấy anh đau . Tôi biết rằng đêm định mệnh ấy , tôi đã khóc rất nhiều khi chiếc xe của anh khuất hẳn . Ngày hôm ấy , tôi để lại con Popey chỉ là vì tôi mong anh sẽ luôn nhớ đến tôi và một hy vọng điên rồ khi ấy anh sẽ tới tìm tôi . Sao cũng được , tôi đang đây đây . Lại muốn thoát khỏi

- Em cứ làm những gì em muốn , anh sẽ không buông ra dễ dàng nữa . Giữ được thứ quan trọng nhất của em rồi – trái tim của em . Dù em có thoát khỏi đây cũng không thoát khỏi định mệnh đâu . Đừng chạy trốn nữa

Một , hai , ba , bốn , năm .. rất nhiều ... Thứ chất lỏng mặn đắng , sao lại khóc lúc này . Cũng đúng thôi . Chuyện đi kết thúc rồi . Cuộc bộ hành chạy trốn thực tại kết thúc thật rồi . Trạm dừng là anh – Vương

Tử. Cảm ơn tất cả , cảm ơn chính bản thân Tiểu Khiết đã dũng cảm nói ra cảm nhận của mình . Có phải tất cả đến đây kết thúc thật rồi? Không biết nữa .

Tiểu Khiết cũng vòng tay ôm chặt lấy Vương Tử . 12 h ngày 10 tháng 4 . “ Anh sẽ nhớ ngày này , giây phút này, ngày anh tìm được con người thực sự của em . Hạnh phúc , playboy , anh không sợ biệt danh ấy , chỉ cần có em , chỉ cần em như vậy . Anh chẳng cần bất kỳ người con người con gái dù hoàn hảo đến mức nào . Cứ kì cục như vậy , cứ bướng bỉnh như vậy , cứ kiên cường như vậy ...”

Vương Tử cũng quên mình đang định làm gì nữa ...Phải chăng giây phút này cứ là bất tận . Đây là theo mấy cái cuốn tiểu thuyết và phim tình cảm lãng mạn nói thế . Trời , nhưng đúng là lúc này có cảm giác ấy thật .

- Vậy được rồi chứ - Tiểu Khiết buông thông hai tay sau một khoảng không cho cả hai suy nghĩ

Vương Tử vẫn giữ nguyên tư thế ấy , thậm chí chưa để ý đến không gian xung quanh mình , kể ra nếu giây phút này kéo dài thêm chốc lát

- ĐỦ gì chứ , không phải .. à không , anh chờ giây phút này lâu lắm không đồ cứng đầu như em ...

Tiểu Khiết ngừng hẳn mà khẽ đẩy Vương Tử ra “ vậy thì tốt rồi, như vậy thì bây giờ anh đi ngủ được rồi chứ . Hay thế nào đây , không , tất cả chỉ là giả dối , đang đứng ng hi ra cái trò này làm gì , mình muốn về nhà , dù chỉ là đứng ngắm cha , mẹ Huge đang làm gì đó . thấy lại khoảng vườn trước kia . Riêng Tiểu Thiên thì khó khăn rồi , bây giờ không đủ can đảm mà gặp “

Tiểu Khiết kéo căng cơ miệng mà mỉm cười : Vậy anh đi ngủ đi nhé , tôi ra ngoài có việc , một lát tôi sẽ trở lại .. tôi hứa đấy...

Chỉ cái gật đầu của Vương Tử là đủ rồi . Và cô đã có thứ cô muốn , cái gật đầu của Vương Tử .” đi đi , phải , tôi sẽ đi , đi ...nhưng mà chỉ là đi một lát thôi , đây là tôi nói với anh như thế . Lần nào cũng vậy . Tôi vốn chẳng thích nói dối nhưng lần này thì đúng là .. chẳng mấy chốc nhận ra , nói dối cũng chẳng khó như mình tưởng .

Rời khỏi căn biệt thự . Lang thang trên mấy con đường ngoài lộ tỉnh chính . Trời tháng tư không mấy lạnh

.....Trong nhà vệ sinh nữ trực thuộc công ty quản lý Vương Tử ...cách đây bảy tiếng”Cuộc gặp cùng Judy

Tiểu Khiết lách ngang qua người phụ nữ lớn tuổi tô trang lòe loẹt , mùi nước hoa dù cách mấy mét vẫn thoảng hương . Cái mùi sực nức , khó ngửi và khiến người ta cảm thấy đau đầu mỗi khi ngửi . Thật chẳng hiểu sao nhà vệ sinh ở mấy cái toà nhà lớn này toàn những người như vậy nhỉ . Không sao, chí ít thì nó cũng sạch sẽ trông thấy đấy chứ. Không khỏi ngạc nhiên khi trông thấy Judy vẫn còn đứng đây . Chưa kịp hỏi hay nói gì , Judy lập tức bắt chuyện Tiểu Khiết .

- Chào , khôn ngờ gặp cô ở đây . (Judy giữ ngang eo mình nôn mửa từng tiếng , trông có vẻ rất khó khăn . Lục tìm giấy ăn trong túi nhưng không có , nhà vệ sinh cũng hết . Tiểu Khiết lấy trong túi áo đưa cho Judy)...cảm ơn ...

Đáp lại thái độ khó hiểu của Judy , Tiểu Khiết chỉ trả lời vài câu xã giao :

- Cô không khoẻ hả .. mà bị bệnh thì nên khám đi ...

Judy lau vệt miệng như chờ đợi Tiểu Khiết đi vệ sinh xong . Sự chờ đợiTrong cái nhà vệ sinh chẳng mùi anh bắn này . Tiểu Khiết cũng không lấy làm rụt rè khé né như ở mấy cái nhà vệ sinh tạp nham khác . Tưởng tượng mà xem cứ né qua né lại . Mùi tạp nhamMột vài phút thôi , chẳng nhẽ ngủ trong nhà vệ sinh “sang trọng” này . Không được – “ không biết cái cô Judy kia đi chưa nhỉ ...? lại nói chuyện thấy kì lạ ..”

Bước qua khỏi cánh cửa chưa tới một mét chiều ngang . Và thật khó hiểu khi Judy vẫn đứng đó , ngay cửa chính ..mà hình như nó bị khóa trái rồi ...Tất nhiên , chẳng ai giữ được bình tĩnh nữa cơ chứ .. người lạ và im lặng , kể cả bạn có thứ gọi là võ phòng thân .

Judy lên tiếng trong căn phòng kín phản xạ âm lại :

- Tôi có chuyện muốn nói với cô .. nhanh thôi ...

Tiểu Khiết rửa tay tránh phải nói tiếng trả lời trong khi Judy lại nôn mửa , tay liên tục lau bằng tờ giấy ăn – có lẽ người lao công khu này mới mang tới ...

- Tôi có thai .. và Vương Tử là cha đứa nhỏ ...Thế thôi , nên khuyên cô ...Vương Tử và cô không thể đến với nhau được đâu . Anh ấy và tôi . quả như có một đêm kì diệu ...

Lại cái điệu cười ấyVì sao ...

Ngạc nhiên và tò mò lộ rõ trên nét mặt vẫn đượm buồn và mệt mỏi của Tiểu Khiết , nhưng cũng phải cười mà nói chuyện như thường thôi

- Ngổ , có bao giờ anh nói chuyện kiểu đấy đâu . Sao hôm nay khách sáo thế ...Vay mượn hả ? à quên , nhà anh bây giờ giàu thế cần gì . Vậy chuyện gì nói mau đi . Tôi tò mò rồi đấy . Anh biết làm người khác tò mò từ khi nào đấy .

Chỉ lắc đầu mà chẳng thể nói câu gì . Biết phải nói gì đây . Con gái thường thích nghe lời tỏ tình ở một nơi lãng mạn , trong một không gian ấm áp , nghe những lời ngọt ngào . Ở đây thì lạnh lẽo , tối và xa lạ .Thôi vậy , để lúc khác ...

- Không có gì đâu , để ba hôm nữa nhé , Đài Trung , tôi sẽ gọi cho cô sau ...Mà cô làm gì ở đây ?

Khó trả lời quá .Nhưng nói dối qua loa đi

- Tôi đã gặp Vương Tử , hỏi co , cách đây vài tiếng thôi , anh ta nói không biết...? Cũng lạ . Mà hình như anh ta sắp công bố cái gì đó với báo giới .

Tiểu Khiết cũng chẳng chú tâm mấy vào những câu Tiểu Uy vừa nói , thực lòng rất khó xử chuyện Vương Tử , thực lòng rất khó xử phải nói cho Tiểu Uyđăng sáng mai có chuyện . Như vậy chẳng khác gì không coi anh là bạn , tiếp đến là chuyện cái thai của Judy . Cũng có thể lắm chứ , nó là thật , nhưng mà lúc này chẳng phải quá mạnh mẽ sao .

- Nay Tiểu Uy , nếu tôi nói thích anh thì sao (Tiểu Khiết vừa nói vừa cười nhẹ , gió cũng thổi theo làn sương gợn tí , một csau nói nửa đùa nửa thật thì sao..?)

Tiểu Uy bắt giắc thấy tim mình thất lại , lòng khê vui mừng chỉ trong giây lát , chưa cần hỏi là thật hay không , vui tý đã , tội gì . Đời người có mấy khi được yêu đâu . Mà khoảnh khắc yêu cũng chỉ giới hạn thôi . Yêu ghé thông thường chẳng nói làm gì , cơ bản là ...Chắc không phải sự thật đâu , nhạt nhẽo

- Đừng đùa nữa ...Vương Tử , anh ta có vẻ rất yêu cô đấy ...nói thật nhé , vì anh ta đặg tôi tôi , anh ta nói còn rất yêu cô (Tiểu Uy thực tâm chẳng muốn nói nhưn thấy Tiểu Khiết như vậy chẳng biết nói gì hơn , an ủi ư ? chắc không phải thứ Tiểu Khiết caafn lúc này .)

Tiểu Khiết cũng cười xoàHẹn gặp lại nhé ngày 14 ..chắc vậy . Đã hẹn rồi mà . Tạm biệt .

Cũng gần ba giờ sáng rồi còn gì , Tiểu Khiết quay lại lại ngôi biệt thự phía trung tâm , lại ngang qua cái hồ nước , lại ngang qua ...Thêm một đồng xu nữa “ con cầu mong cho Vương Tử -anh ấy sẽ luôn được hạnh phúc và tìm thấy một người con gái tốt hơn ...”

Chở về nhà , điện nhà sáng , khắp sân sáng , trong nhà sáng , đèn công sáng . Cứ tưởng như có chuyeng ì vậy . Tiểu Khiết đẩy cổng vào , mau chóng vào nhà , phòng khách là tiếng nhạc ti vi , và Vương Tử đang ngồi đó . Không sao , cứ ngỡ là trộm . Cũng may đấy , với bộ dạng này , tên trộm chắc là tay săn ảnh có tiếng , ngày mai trên báo sẽ có cái tít: Vương Tử trong style mới - đồ ngủ

Hết chuyện để nóiVương Tử và lại rượu , hình như sắp thành sâu rượu rồi .

- Anh điên à , sao lại uống rượu giờ này , không ăn gì không sợ đau bao tử hả..?(Tiểu Khiết có phần hơi sốt sắng thì phải)

Vương Tử ngoái đầu nhìn qua tắt vợi cái Tivi . Đôi mắt hơi quầng vì có vẻ mệt mỏi ,

- Em đi đâu đấy , gọi điện không được ?

Tiểu Khiết nóng máu với cái bộ dạng chẳng ra sao của Vương Tử : Anh có bị điếc không hả ? tôi đã nói là điện thoại hết pin rồi(nói đoạn Tiểu Khiết chạy qua kéo cái cổ áo Vương Tử lại) ..trông cái bộ dạng của anh bây giờ đi , có giống một hoàng thân không hả ...?

Và Im lặng , im lặng . Mặt chát và xấu hổ . Đúng là những từ có thể dùng khi con trai khóc . Thì Vương Tử đang khóc

-Tại sao em cứ phải như thế , em không thấy mệt hả , sao cứ phải nặng lời như thế , sao cứ phải dẫu đi sự thật , sống trong trốn tránh . Em có biết không , khi cái lần anh gặp lại em ở cửa hàng sửa xe đó . Tiểu Uy , hẳn nhìn em ...Anh đã muốn chết hẳn ...anh căm ghét hẳn . Tại sao trong suốt một năm em sống như vậy , hẳn lại là người được nghe em mắng , được thấy em cười , và có thể lắm – khi em khóc ..hả ..nói cho anh nghe đi ...

19. Chương Kết : Finish!no?

Sao anh ta cứ thích làm người khác khó xử thế nhỉ , hai lần trong một ngày . À không , hai ngày sát nhau . Và ...khoảng cách giữa hai người có phải cũng quá gần . Nhìn một người bằng đôi mắt , bằng thực tâm , bằng cả trái tim . Tay chân rụng rời

- Anh say rồi đấy ...Đi ngủ đi , trông anh tệ quá .(Tiểu Khiết khẽ đẩy người Vương Tử ra quãng tay anh dịu lên phòng)

-

Cái cục thịt ấy chuyển động và cười : Thấy anh đóng kịch giỏi không , cái này trong CF quảng cáo đấy , thay mỗi cái tên Tiểu Uy vào thôi , perfect, anh ngồi nghỉ cả đêm đấyDù sao thì cũng được em quan tâm , còn đang dịu anh này ...Bây giờ gọi em là bà xã được chưa ?

Tiểu Khiết nóng bừng cả mặt bởi hai cái từ nhạy cảm” Bà xã”, cũng chen cả một chút hơi bực nữa . Đêm không dài nhưng mất thắm quăng vào rồi , buồn ngủ quá . Tiểu Khiết mặc cho Vương Tử muốn nói gì thì nói lao ngay lên trên nhàngủ ngủ và ngủ ...Cho đến khi Vương Tử kịp định thần và nhận ra “bà xã” của mình đi lên lầu

....

- Đây , ề , em ngủ rồi hả , thật là mất hứngnày . Em nói thích anh thì cũng phải chứng

-

Vàsẽ chẳng có chuyện gì khi một người cứng đầu chạy trốn cả , nhưng ở đây ngay tại đây thì khác .

- Chứng minh chứ gì , tôi buồn ngủ lắm , để khi khác đi(Tiểu Khiết quay đi miệng khẽ nhovn cười)

-

Còn Vương Tử thì loay hoay lấy thêm cái chăn trong tủ , không lạnh nhưng nếu đắp chung chăn sợ Tiểu Khiết sẽ nổi máu anh hùng lên và “cấn” anh như ngày hôm nào . Lần đầu tiên . Trên một chiếc giường sang trọng và một nụ hôn bánh kem , ngọt ...đó là tất cả những gì có thể nói về những nụ hôn Vương Tử dành cho Tiểu Khiết . Bỗng dưng những ngày tháng một thời trực về . Một dòng cảm xúc chợt qua khiến taam trạng Vương Tử không ổn định cho lắm . Anh thấy giận chính bản thân mình . Giận cái tính sao quá trẻ con để ngwf mình yêu , người cũng vì mình làm tất cảđể cuối cùng hận .Cực chẳng đáng , nhưng anh đã làm vậy .

- Đây , em ngủ chưa ...Anh xin lỗi nhé

-

Khẽ chuyển mình qua nhìn Vương Tử, đôi mắt mệt mỏi vẫn cố nhìn xem những biểu hiện trên khuôn mặt anh đầy những nét

- Vì anh làm tổn thương tôi hả Quên đi(cười , một nụ cười hiếm hoi , trông thật hiền lành và có chút gì đó từng trải , cam chịu . Đây không phải Tiểu Khiết một năm về trước . Nhưng là một Tiểu Khiết khác một năm về sau . Có thể là trong tương lai nữa)

-

- ừ , nhưng nếu em không nghĩ vậyChỉ cần em biết một điều ...anh yêu em , thế là đủ rồi .Còn nữa , có thể gọi anh là Vương Tử, hay “anh” và xưng em được không . Như vậy giống hai người đang yêu hơn đây (Vương Tử gật gù đan hai tay vào nhau)

-

Im lặng và im lặng ,hồi lâu cho đến khi Vương Tử như kẻ thất bại , anh tắt đèn ống và lại gần chiếc giường , khéo léo nhấc chiếc gối khỏi . Anh không muốn làm Tiểu Khiết ghét mình , điều duy nhất khi này ...Không lại gần cô , mọi lần vẫn thế mà , cứ mỗi lần anh lại gần là không thể được năm phút . Nhưng hình như hôm nay thất bại rồi . Anh còn nhớ khoảnh khắc cuối ấy . Cái khoảnh khắc day dứt biến mất tất cả . Chỉ khi quay lại , Vương Tử cảm giác ấm áp ngay phía sau . Là Tiểu Khiết . Cô đang vòng tay ngang qua Vương Tử , anh tựa mình vốn để quay người ôm lấy cô , nhưng Tiểu Khiết xiết mạnh quá , nó làm anh chẳng thể nghĩ hay hành động gì hơn ngoài việc đứng yên và tận hưởng cảm giác này , không khỏi là một câu hỏi

- Em làm sao thế ?

-

Câu hỏi thốt ra khi anh cảm nhận thấy những giọt nước mắt đang rơi và thấm vào vai , lưng của mình , ban đầu là ấm nóng , sau là mát lạnh . Chắc hẳn lắm . Chắc Tiểu Khiết khó chịu lắm . Con người - không phải cái máy . Cũng đến lúc nên dừng lại thôi , thừa nhận và gạt qua tất cả , mệt mỏi cũng sẽ chẳng là gì hết , chỉ khi ta là chính ta . Anh tháo bàn tay đang ôm chặt mình vòng qua ôm lấy Tiểu Khiết . Còn cô , vòng tay xiết lấy cổ áo Vương Tử , lại khó c ..khóc vì khócTiểu Khiết thấy đau lắm , cái cảm giác được thấy người thân mà không thể nhào tới ôm họ , không thể cười vui vẻCảm giác như mất tất cả , đau khổ và đau khổ ...Cho đến khi anh định thần . Tiểu Khiết cũng vậy , vùng tay và đẩy anh ra

- Sao em như vậy thế nhỉ , anh làm em mệt mỏi đến thế sao(Vương Tử lại lần nữa gất lên)

-

Anh nhào tới chống hai tay bên giường , khuôn mặt chạm tới Tiểu Khiết “ hôm nay , em không thể chạy thoát”. Quả như Vương Tử dự đoán chẳng . Sau tất cả chuyện này là gì . Là một nụ hôn vô cùng ngọt . Cái dư hiếm hoi đọng lại đầu lưỡi , nhẹ nhàng mềm mại và đầy mê hoặc là những gì có thể nói . Tiểu Khiết mất hết sức lực rồi . Chẳng lẽ đây chính là cái kết , một kết cục sau những chuyện nhảm nhí này . Trốn chạy , hiểu lầm ...Thật dễ chịu . Tiểu Khiết kéo chặt lấy cổ áo Vương Tử , không phải vì muốn đẩy anh ra khỏi mà là kéo anh lại sát mình hơn . Hơn bao giờ hết , ...cả hai đã chờ giây phút này . Lâu lắm rồi mà .

- Lần này em thua rồi đấy ... không ngờ , em cũng mạnh dạn đấy chứ

-

Tiểu Khiết thấy nóngcơ thể như phát hỏa vậy . Xấu hổ hay hạnh phúc hay chẳng là hồi hộp . Tất cả đây , không thiếu thứ gì đâu . Vì ngay bây giờ , cũng cũng muốn nói với anh ba từ ấy , chính thức và rành rọt , n hưng mà cái kiểu hôn ngầy ngẩn của anh khiến cô chẳng thể cự quấy chứ đừng nói có thể nói thêm câu gì . Lần thứ mấy có cái cảm giác này nhỉ

- Em muốn nói với anh một chuyện ...!

-

“Em” ...Chỉ chờ có thể Vương Tử ngừng lại . Chắc chỉ có tiếng nói từ cô mới đủ sức mạnh làm con “mãnh thú” “dừng tay .Chấm hết . Vương Tử bắt đầu thấy lạnh , chỉ sợ rằng , lại một lần nữa cô bắt anh chơi trò

mèo vờn chuột , hy vọng không phải thế ,

- Anh với Judy đã có chuyện gì chưa vậy?Cô ấy nói , anh và cô ấy .. ý em là có con ...?

-

Vương Tử đang hồi hộp chuyển sang nóng mặt và cáu giận thực sự . Hai bàn tay nghiến chặt :

- Và em tin ?

-

Tiểu Khiết chỉ quay qua :

- Không , nếu em tin thì em đã chẳng ở đây ..khi này ?

-

Vương Tử khẽ cười , thực sự vui và mãn nguyện . Lẽ ra haoi người đã nên thế này từ lâu rồi , lẽ ra , lẽ ra lẽ ra . Thật cực chẳng hay nếu chuyện này đơn giản . Mỗi chút chịu đựng có vẻ hay hơn . Con người bỗng chốc ngộ ra “mình thực sự trưởng thành”.

Vương Tử cũng thấy nhẹ nhõm , cái cảm giác khó chịu lần hồi nghi chằng tồn tại . Ngủ thôi , chẳng phải tất cả đã kết thúc đẹp đẽ rồi sao . Những người cô đơn tìm lại được tình yêu , hết những mệt mỏi , ưu phiền , day dứt và trốn chạy . Ai mà biết chuyện gì sẽ xảy ra , cũng có thể hôm nay , cũng có thể ngày mai . Cũng có thể không bao giờ . Nhưng ...

Buổi sáng trời thật đẹp , sắp hết mùa xuân nên dường như vạn vật là sức sống . Những ngày hè nóng oi , sắp tới thôi , nhưng đã đầu đầu từ sáng . Người trang điểm , một đoàn người những trang phục sắc sỡ , sang trọng chạy qua chạy lại trong phòng Tiểu Khiết

- Tôi nói rồi , cái váy đó chật quá , tôi không ních nổi . (Không ai nói cho các người biết sao , tôi chưa mặc cái thứ này bao giờ , à có đây , khi đi học mẫu giáo ...Tại Tiểu Thiên nói muốn nhìn thấy nên tôi mặc) ...Á, đừng kéo nữa , tôi sắp tắt thở rồi

Phía ngoài Vương Tử liếc qua đồng hồ ái ngại , anh liên tục đảo ánh mắt về phía David như thăm dò “ thật sự ổn chứ quý ông?” và đáp lại ánh mắt ấy chỉ là nụ cười mỉm cùng ánh mắt cảm thông của ông quản lý . Sẽ không sao ... ít nhất là không ai hỏi gì nếu những tiếng kêu thất thanh từ trong phòng kia liên tục phát ra . Nhiều lần Vương Tử chỉ muốn chạy ngay vào xem trong ấy thực sự có chuyện gì .

Nhưng chỉ một tiếng sau , cánh cửa đáng nguyên rửa ấy cũng bật mở , và Tiểu Khiếttrông không giống lắm đang nhăn nhó , bám vào thành cửa mà đi cho vững , chỉ sợ không kịp . “Chúa sẽ luôn ở bên và ban phước lành cho con” . Lúc này thì lấm nhấm vài câu sao cho bớt run lên là được . Chỉ là tuyên bố với bái giới thôi mà . Lẽ ra nó chỉ là một cuộc họp báo thông thường , ít nhiều cũng chỉ là vì giả làm vợ chưa cưới cho tin đồn lắng xuống . Nhưng bây giờ thì nó trở thành sự thật rồi

Vương Tử cũng thật quá bất ngờ khi trông thấy Tiểu Khiết như vậy ...trang điểm , giày cao gót , váy dạ hội

Anh nhìn thấy vài giọt mồ hôi của sự chịu đựng và cố gắng đứng vững trên gương mặt Tiểu Khiết . Cánh tay liên tục quờ ra như muốn tự mình đi một cách tự tin nhất có thể . Vậy nhưng chẳng ích gì .

- Hãy để cô ấy mặc gì mình muốn , tôi không muốn thấy vợ mình bị “hành hạ” như vậy đâu(Vương Tử háng giọng nói qua David)

-

Có lẽ cũng không quá lâu để David hiểu được con người của Vương Tử , nhưng phải thừa nhận ông ấy là một trong số những người quản lý xuất sắc và tâm lý nhất .

- Tôi nói rồi , nhưng cô ấy nói muốn giúp anh đóng hết vở kịch này ...

-

“Vở kịch” câu nói ấy theo như David thì chỉ cách đây hai tiếng , khi đoàn người kéo vào . Vương Tử thán thở chút lo lắng , thất thểu lo lắng khi nghe chuyện này . Hai từ ấy giờ đây trở nên quá “nhạy cảm “. Có phải khi vở kịch hạ màn , tất cả chỉ còn là một màu tối . Có thể lắm chứ . Tiếng David đã động

- À quên , Tiểu Khiết ấy , trên lưng cô ấy có một vết sẹo khá dài , nên tôi cho người choàng khăn qua ...Không hiểu cô bé này ngày trước gây hấn với ai mà ...

-

Wang Zi vô hồn nói bằng Quơ:

- Là do cứu một người con trai đấy ...!

-

David lắc đầu than thở

- Đáng tiếc , mà cái thằng bỉ ổi nào để một cô gái yếu đuối bị thương sâu như thế chứ . Đáng chết (Ông qua nhìn Tiểu Khiết từ xa ánh mắt cảm thông)

-

Còn Vương Tử , anh thấy nhói đau lạ thường , chỉ là cảm xúc nhất thời hãy bình tĩnh lại khung cảnh ấy , giữa một nơi nguy hiểm và chơi trò nguy hiểm này . Tuy , muốn nghĩ sao cũng được :

- Đáng chết lắm đúng không , tôi cũng nghĩ vậy

-

.....Xe tới , máy ảnh ở bên ngoài lia lịa , Vương Tử và Tiểu Khiết bước cạnh bên nhau , Tiểu Khiết thấy nhói đau ở gót chân và mặt mũi , nhưng vẫn cố tỏ ra vui vẻ nhất có thể . Chẳng thể hiểu nổi cô đang nghĩ gì , khi nói yêu Vương Tử , khi nói tất cả chỉ là một “vở kịch” . Con người sao quá mâu thuẫn.

Nếu thực sự con người mâu thuẫn

Nơi trang hoàng và lịch lãm , một nơi quá nhiều người , phải cười và liên tục trả lờiTạm khi máy ảnh quay qua hướng khác , Vương Tử ghé tai Tiểu Khiết :

- Lát nữa anh muốn nói chuyện với em chờ anh ở hồ nước hôm nọ , vì sau khi họp báo anh phải đi lấy một thứKhông gặp không về ...

-

Tiểu Khiết khẽ gật đầu rồi đảo mắt qua lại như để bớt lo lắngCòn Vương Tử , anh thoáng đưa mắt nhìn qua sau lưng Tiểu Khiếtmột chiếc khăn Voannhưng cũng đủ để “thủ phạm “ gây ra vết vệt sẹo thấy nó rõ hơn bao giờ hết “ Anh chẳng biết nói gì nữa , chỉ muốn ông trời biết , anh cảm ơn ông ấy rất nhiều vì tạo ra một tạo vật như em ... người cứu anh khỏi cuộc sống tẻ nhạt và nhàm chán...Cứu sống anh ngay cả khi chúng ta chẳng là gì ... Nhưng đó có phải sự cảm thông thôi không ... hay là tình yêu , hay anh đã hiểu lầm ...? Anh tin lời em nói , tin ... dù cho như thế nào..”

Buổi họp báo qua nhanh quá , cả buổi , Tiểu Khiết chẳng phải nói câu gì vì Vương Tử đã giúp cô trả lời tất cảChỉ cho đến cuối buổi họp báo .. và một thông tin như làm báo giới không biết nên vui hay buồn nữa . Lời tuyên bố của Vương Tử :

-Cũng nhân đây tôi công bố giải nghệ ... tôi thực sự không muốn vì sự nổi tiếng của mình mà Tiểu Khiết luôn thấy khó xử , cũng cảm phiền các vị phóng viên không làm phiền cô ấy về sau nữa. Tiền thưởng từ các cuộc đua đầu năm tới giờ , chúng tôi xin được quyền hết cho hội bảo trợ xã hội những người vô gia cư . Nơi Tiểu Khiết hay lui tới . Xin cảm ơn mọi người đã ủng hộ tôi trong suốt thời gian qua

Tiếng vỗ tay , có cả nước mắt của “ông bầu David” – không phải mỉa mai và giả tạo , chỉ là ông thấy được , hạnh phúc mới đang thực sự xuất hiện trong con người Vương Tử .

Tiểu Khiết theo xe “hộ tống “ về nhà trước , sau khi tẩy trang . Còn Vương Tử , anh tới Đài Nam , tiệm kim hoàn cổ sở một hoàng cung để lấy chiếc nhẫn cầu hôn có lẽ cũng đặc biệt nhất

Tiểu Khiết theo xe trở về và thực sự chờ đợi . Thoáng chút tủi thân nghĩ tới cha mẹ mình , không biết họ có thấy Tiểu Khiết không , nghĩ gì khi đứa con gái hư hỏng này còn dám vác mặt lên truyền hình

Note: đang bận loạn , chap có thể không hayChap tặng một người bạn mới mất của negi . Người luôn theo dõi fic negi và ủng hộ negi cho dù thế nào . Cảm ơn , vĩnh biệt ...tớ sẽ mãi nhớ cậu . Yên tâm nhé , tớ sẽ luôn cố gắng , viết nhiều fic nữa , vì tớ biết , ở đâu đó , cậu cũng đang đọc và dõi theo tớ

Tiểu Khiết quy qua khi nhận ra Vương Tử đứng ngay phía sau mình . Khuôn mặt trông không mấy vui vẻ lắm :

- Hai người , kể chuyện vui vẻ quá nhỉ ... có lẽ còn mong anh ta hơn cả anh đấy

Tiểu Khiết như thất thần tiến lại

- Ai nói vậy chứ . Anh có biết em chờ ở đây bốn tiếng rồi không hả ...hả .. hả ...

Cho đến khi hoàn toàn trong vòng tay Vương Tử . Tiểu Khiết mới như thức tỉnh

- Như vậy được chưa . Bốn tiếng và một cái ôm

Tiểu Khiết như con người khác vậy , Tình yêu là chỉ cần như vậy thôi , đôi khi quá lớn để không ôm nổi , chỉ bằng nhỏ như vậy , sẽ dễ dàng hơn nhiều . Ở đây không phải một nhà hàng theo kiểu châu Âu và lãng mạn theo kiểu Pháp hay Italy . Nhưng tự nhiên , chỉ có ánh đường cũng tỏa sáng đến lạ kì . Chuyện gì ư , Vương Tử đã cầu hôn Tiểu Khiết

To be continue..

Sân bay vào đêm , chàng trai có khuôn mặt thanh tú bước qua cánh cửa tự động sân bay thủ đo , ánh mắt ước chừng muốn ôm lấy cả cảnh Đài Bắc và những gì lưu luyến nhất còn lại . Nói cũng cảm nhận được cảm giác cay cay ở sống mũi và ẩm ướt từ khóe mắt . Lâu lắm rồi , anh tưởng như chôn sâu những kỉ niệm ấy vào quá khứ . Anh vừa chia tay thực sự nguwowfin gái ấy . Nhui Triết , có lẽ Tiểu Khiết đã nói cho Nhui Triết chuyện gì đó . Anh nghiêm trọng cô gái “ cao quý” kia sẽ chẳng mấy may mà bỏ đi . Nhưng không , bằng chứng chính là việc cô ấy đang trọn vẹn trong vòng tay của anh .

Chúc hạnh phúc . Tất cả mọi chuyện . Hôm nay và tương lai . Tin ta có thể nắm bắt hạnh phúc , tình bạn và đẹp hơn cả . Tình yêu

the end

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-hoang-toc>